

ปรัมภก

ตัวช่วย

ฉาสเวกัส ผู้คนส่วนใหญ่ขนานนามว่าเป็นเมืองคนบาป และมันเหมาะกับการใช้ชีวิตที่โหดร้ายซึ่งมักจะถูกล่ามตาย แเน่นอน กฎหมายรุนแรงแต่มันใช้กับคนบางกลุ่มไม่ได้ เมื่อดวงอาทิตย์ลับแสงของวัน แสงสีหลากหลายมากมายพร้อมเสียงเพลงก็สว่างไสวและกระหึ่มไปทั่วสองฟากถนน

การแสดงของนักร้องนักเต้นชื่อดัง การเดิมพัน การแข่งขันทุกอย่าง ทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย มันเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการและกลุ่มนายทุน การขายตัวที่ถูกกฎหมายมีให้เห็น หรือแม้แต่ผิดกฎหมายก็แอบแทรกซึมอยู่ในเกือบทุกจุด แต่ใครสนกันเล่า ทุกคนมองแค่เม็ดเงินสะพัดในบัญชีเท่านั้น และแน่นอน มันทำให้ธุรกิจขับเคลื่อนอย่างมีแรงส่ง

การเดิมพัน การพนัน ผู้หญิง สุรา ยาเสพติด เป็นของที่อยู่คู่กัน ต่อให้มือปราบเก่งกาจแค่ไหน อบายมุขก็ไม่เคยหมดไปจากเขตปกครองนี้ มันปฏิเสธไม่ได้ เหมือนที่บอกไปข้างต้น ที่นี่คือเมืองคนบาป ฉะนั้นเมื่อต้องการจะเป็นใหญ่ใจต้องนิ่งและแข็งแกร่งมากพอที่คุมคนมากมายให้อยู่ใต้อาณัติ

ปรีห์ ปรีห์

เสียงเหยียบคันเร่งเบิ้ลจากท่อรถยนต์ยี่ห้อยัง แถมยังเป็นรุ่นลิมิเต็ด มีไม่กี่คันบนโลก การแข่งขันครั้งนี้มีการเติมพันธุ์ไว้มาก เรียกว่านัดล้างตาก็คงไม่ผิด ทั้งที่ความจริงไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้ แต่ด้วยความคึกคะนองของคนมีอันจะกิน มันก็อดที่จะทำทายกฎหมายไม่ได้

“พร้อมไหม” เสียงถามกวนๆ เอ๋อขึ้น พลางยกคิ้วให้

“พร้อม แต่จะไม่มีนัดล้างตากอีกแล้ว คนอย่างแกควรยอมรับผลการแข่งขันสักทีนะดิรอยล์” ไอ้หมอนี่มันเพื่อนสนิทของเขาเอง มาเมื่อไรก็ชวนแข่งอยู่นั่น ทั้งที่ตอนนี้อายุพวกเขาเก็ยี่สิบเก้า ควรวางมือได้แล้ว เพราะไม่ใช่เหมือนสมัยหนุ่มรุ่นกระซางหัวร้อน อืม...แต่ความหัวร้อนนี่แกไม่เคยหาย

“โธ่ มีสเตอร์คิมครับ อย่าพูดแบบนี้ ใจไม่ดีเลย ไ่ว้มีเมียค้อยเล็ก ไ้หมวะ แข่งมาตั้งแต่หนุ่ม” วายร้ายอย่างดิรอยล์ประชดประชันเพื่อน

ใช่ เขาคือ รามอส คิม วิสเลอร์ คนส่วนใหญ่เรียกเขาว่ามีสเตอร์คิม คิมมาจากนามสกุลฝั่งมารดา เพราะมารดาเป็นลูกครึ่งเกาหลี-รัสเซีย ในขณะที่บิดาเป็นอเมริกันแท้ ทั้งคู่พบรักกันในกาสิโน แนนอนว่าพ่อตามจีบแม่ ซึ่งแม่เป็นผู้หญิงสวยมาก แต่ตอนนี้พวกท่านใช้ชีวิตด้วยการท่องเที่ยว ส่วนงานมันทับถมมาที่เขาทั้งหมดเพราะเป็นลูกชายคนเดียว

“เพราะแกกันแล้วไง”

“ป้อดวะ”

“เออ แล้วไง แกก็ควรจะพอ ยอมรับเถอะ ว่าก็ครั้งก็แพ้ แข่งมาตั้งแต่เรียน นี่ทำงานก็ไม่เคยชนะสักหน” มาเพียอย่างรามอสสายหน้าเอื่อมๆ ความจริงเรื่องดีต่อยังกันสนั่นเมืองพวกเขาผ่านมาหมดแล้ว ชีวิตของมาเพียแขวนอยู่บนเส้นด้ายเสมอ ความอิจจาริษยามันไม่เคยเลือกเวลา การลงมือของฝ่ายตรงข้าม

“พร้อมไหมครับ” นี่เลขๆ ของรามอส ชื่อไมค์ รูปร่างของไมค์ไม่ต่างจากเจ้านาย เพียงแต่ไมค์สีผิวจะเข้มกว่าเล็กน้อย ถ้าเรื่องความดูดัน

พอกัน

ไมค์ส่งสายตาไปยังผู้หญิงผมทองที่วันนี้เธอจะทำหน้าที่ปล่อยรถแข่งสองคันให้แล่นไปตามถนน ในเวลาเที่ยงคืนที่นี้ไม่เคยหลับไหล มันเป็นการวัดใจ ตำรวจต้องตามแน่ แต่สุดท้ายก็จะคว้าได้เพียงลมเมื่อเอาเงินยัดปากเงินมันปิดปากคนได้จริงๆ

“พร้อมนะคะทุกคน”

หญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อยเหยียดยิ้ม สะบัดธงไปมาหลายครั้ง เจ้าหล่อนมองรถยนต์คันหรือสองคันที่กำลังเหยียบคันเร่งส่งเสียงคำรามกระหึ่มเรียกเสียงฮือฮาของพวกนักซิ่งที่มารวมตัวกัน

“ไป!” หล่อนตะโกนว่าไปพร้อมกับสะบัดธงในมือลง แล้วรถทั้งสองคันก็แล่นลิว

เสียงรถสองคันดังกระหึ่มวิ่งไปบนถนน ลัดเลาะไปตามซอกซอยที่วางเอาไว้ บีบแตรดังสนั่น ก่อนจะหักเลี้ยวที่หักก็โลเมตรแล้ววกกลับมาเพื่อจะเข้าเส้นชัยในจุดเดิมที่เป็นจุดสตาร์ท ไม่นานก็แล่นเข้าเส้นชัย เมื่อสาวคนเดิมโบกสะบัด พร้อมกับกลุ่มวัยรุ่นที่ร้องดีใจไชโยกับผลที่ออกมา

แน่นอนคนชนะคือมาเฟียสุดเย่อหยิ่งอย่างรามอส คนแพ้ตลอดกาลอย่างดีรอยล์หงุดหงิดเช่นเคย ก็นัดๆ ไม่เคยเอาชนะเพื่อนได้สักครั้ง ตอนนี้นักเขาอายุมากขึ้น ความรับผิดชอบมากขึ้น ครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายที่นัดมาแข่งกันแบบทำทนายกฎหมายบ้านเมือง

“หี เอาไป” ดีรอยล์เสียทรัพย์อีกแล้ว แม้จำนวนเงินในเช็คไม่ได้ทำให้ขนหน้าแข้งของว้ายร้ายร่วง แต่มันก็เซ็งทุกทีเวลาเห็นสีหน้ายิ้มๆ หยิงๆ ของเพื่อนตอนเป็นผู้ชนะ

“ทำหน้าที่เข้า”

“ทำไม่ว้ายร้ายอย่างฉินชนะทุกคน แต่ยกเว้นนายวะเพื่อน”

“ฝีมือไม่ถึง อย่าโอวยวาย” นี่แหละสไตล์การตอบแบบนิ่งๆ ของรามอส หมอนี่เหมือนหนึ่ง แต่จริงๆ เด็ดขาดและเลือดเย็นสุดๆ กับเพื่อน

อีกแบบหนึ่ง กับครอบครัวอีกแบบหนึ่ง แนนอนว่ากับธุรกิจก็อีกแบบเช่นกัน
อย่าแปลกใจทำไมหมอนี่บริหารธุรกิจในเครือได้แบบจับวาง ชนิดที่ว่าคู่แข่ง
แต่ละคนนี่ต้องทำการบ้านหนักมาก ล่ำสุดมันก็เข้าไปถือหุ้นสายการบินใหญ่
ในกาตาร์

“เซ็งเว้ย”

“ไปตีมันกัน เดี่ยวเลี้ยง”

“หะเอ เบื่อมาก เอาเงินพนันไปตีมันละสิ”

“รู้ดี ก็ตามนั้น”

พูดน้ำเสียงเนิบๆ ยิ้มเล็กน้อย สาวสวยหลายคนส่งสายตาทาวน
หยาดเอ้มมาให้ แต่ก็นั่นแหละ ช่วงนี้ไม่นึกอยากจิงไม่ต้องการสานต่อ
เพียงแค่เขากระดิกนิ้วพวกหล่อนก็พร้อมทอดกายลงบนเตียงปรนเปรอ
ความสุข แต่ก็หะ เจอมาตั้งแต่วัยรุ่นจนตอนนี้มันก็ต้องมีจุดอึดตัวกันบ้าง

“จิงไปกันเพื่อน”

“พรุ่งนี้นายมีประชุมใหม่ดิรอยล์”

“ไม่ สบายๆ ช่วงนี้อะยากลาพักร้อนแล้วลากสาวขึ้นเตียง” มีสาว
ทอดสะพานให้เพื่อน ก็มีสาวทอดสะพานให้ดิรอยล์เหมือนกัน แต่ดิรอยล์
เบื่อบสาวผมทอง ผมบลอนด์ ผมแดง เขาอยากได้สาวผมดำบ้านๆ ตัวเล็กๆ
แต่อวบอิม่ในบางจุด เพราะตอนไปเมืองไทยเขาเจอผู้หญิงแบบนั้นไง นี่ยัง
ติดใจไม่หายเลย

“ก็เลือกสักคน” บ๊วยปากไปทางกลุ่มสาวสวยนุ่งน้อยห่มน้อยที่
ทอดสะพานทางสายตามายังพวกเขา แต่ก็เหมือนเดิม ดิรอยล์ส่ายหน้า
และไม่รู้เป็นอะไร หมู่นี้ไม่มีอารมณ์

“แกเป็นอะไร”

“เปล่า”

“เสียงสูง น่าสงสัย” ผู้ชายคุยกันมักจะใช้คำพูดห้ามๆ ซึ่งมันเป็น
เรื่องปกติอยู่แล้ว สองหนุ่มพร้อมผู้ติดตามเดินแยกออกมา โดยไม่ตัดสินใจ

สานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนไหนสักคน อยากดื่มมากกว่า พวกเขาไม่ได้ตายด้านหรอก แต่ผ่านสตรีหลากหลายเชื้อชาติมาจนชิน จนบางทีก็รู้สึกว่ามีจําเจน่าเบื่อ

“ไม่มีอะไร”

“แต่สีหน้าแกมันมีอะไร มีเรื่องค้างคาใจ?” รามอสหัวเราะในลำคอ ปกติหมอนี้เป็นคนทะเล้นอารมณ์ดี โดยเฉพาะเวลาเห็นสาวๆ แต่จู่ๆ มันบินมาหาเขาที่ลาสเวกัส ชวนแข่งรถ น้ำเสียงของมันราวจะบอกให้รู้ว่ามีเรื่องหยุดหดหัวใจ และมันยังหาทางกำจัดไม่ได้

“ไม่มีจริงๆ ไปดื่ม ผับแกแล้วกัน”

“ปกติแกต้องควงสาวสองคน”

“ไปหาเอาข้างหน้า” ปากก็ตอบเพื่อนไปงั้น หากตอนนั้นสมองของดีรอยล์มีเรื่องให้ต้องคิด ทั้งที่เขาไม่จำเป็นต้องสนใจหรือใส่ใจเลยก็ได้

ไม่ยากคิดให้ปวดหัว รถสปอร์ตคันหรูสองคันที่ใช้แข่งก็แล่นไปยังถนนสายหลัก มุ่งหน้าสู่กาสิโนหรู ‘เดอะคิงส์’ กาสิโนใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ในลาสเวกัส เปิดทำการมาสิบกว่าปี ตั้งแต่รุ่นพ่อจนมาถึงรุ่นลูก ธุรกิจนี้เป็นอีกหนึ่งธุรกิจของรามอส คำว่ามาเพียใช้จะได้มาง่ายๆ แต่มันหมายถึงความสำเร็จรอบด้านที่ใครๆ ก็ต้องพากันอิจฉา ตระกูลของเขาผันตัวเองจากคนธรรมดาสามัญจนมายืนอยู่แถวหน้าของโลก

รถยนต์แล่นมาจอดด้านหน้ากาสิโน เจ้าที่รีบรับรถไปเก็บทันที สองหนุ่มเดินเข้าด้านใน พนักงานในชุดยูนิฟอร์มโค้งคำนับให้อย่างนอบน้อม มีการรดน้ำหลังเดินตามโดยเว้นระยะห่าง ยกเว้นเลขาฯ อย่างไมค์ที่ตามติดเจ้านายอย่างรู้งาน ส่วนเลขาฯ ของดีรอยล์วันนี้ไม่ได้มาด้วย เพราะถูกสั่งให้ไปประชุมแทน

กาสิโนแห่งนี้บริการแบบครบวงจร ทั้งร้านอาหารหลากหลายเชื้อชาติ ทั้งอาหารจีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย และอาหารแบบอเมริกัน คลับมีทั้งสำหรับนั่งฟังเพลง คลับสำหรับบริการผู้ชายโดยเฉพาะ หรือจะเป็นผับ

เปิดเพลงแดนซ์ก็มีแต่อยู่ชั้นใต้ดิน ซึ่งเสียงเพลงกระหึ่มดังมาก และนั่นคือ เป้าหมาย เพราะเป็นแหล่งรวมเหล่าผีเสื้อราตรีไว้มากที่สุด ส่วนคลับจะ เน้นนักธุรกิจมาพูดคุยกันเสียมากกว่า

พนักงานสาวสวยเข้ามานั่งชนบข้างสองหนุ่ม แต่รามอสเลือกโบกมือ ให้สาวๆ ออกไป เพื่อนเขาเองมันก็ไม่มีอารมณ์เหมือนกัน หึ มาเจอกัน คราวนี้หมอนี่แปลกไปจริง มือหนาล้วงนูหรือจากกระเป่ากางเกงมาจูดสูบ ปล่อยควันสีเทาพวยพุ่งลอยคว้างในอากาศ

“เอาสาวๆ ลักคนใหม่”

“ไม่ ไม่อยาก”

“หึ แกแปลก”

“แล้วเหมือนกันใหม่วะ แกเองก็ปฎิเสธนี่หว่า” ดิรอยล้วยักคิ้วให้กวนๆ ช่วงนี้พวกเขาอารมณ์ไหนก็บอกไม่ถูก ความจริงกลุ่มก๊วนสมัยเรียนมีเยอะ เพื่อนนักธุรกิจก็เยอะ แต่ถ้ารู้ไส้รู้พุงกันดีก็คงมีแค่เขาสองคน เพื่อนสนิท ไม่จำเป็นต้องมีมาก เพียงแค่คนเดียวก็เกินจะพอ

“ขออนุญาตครับ โทรศัพท์ด่วนครับ”

รามอสเลิกคิ้วเล็กน้อย ก่อนรับโทรศัพท์จากเลขานุการ แล้วลุกแยกตัว ออกมายังด้านหลังของผับ ซึ่งตรงนี้มีประตูหนีไฟ มันเงียบ ไม่ได้ยินเสียง อีกรี่กจากด้านใน

“ครับพ่อ”

“แกรู้เรื่องหรือยัง”

“เรื่องอะไรครับ” หัวคิ้วเข้มขมวดเป็นปม น้ำเสียงแบนนี้ของพ่อไม่มี อะไรนอกจากเรื่องงาน แล้วตอนนี้มันเป็นเวลาเกือบตีหนึ่งแล้ว เรื่องมัน ต้องสำคัญมากพอให้ท่านลุกจากเตียงโทร.มาหาเขา

“โกดังสินค้าที่เซียงไฮ้โดนลอบเผา แต่ดีหน่อยโดนไปแค่อาคารเดียว เจ้าหน้าที่ควบคุมเพลิงไว้ได้ทัน ฉันต้องสั่งให้ทุกคนปิดข่าว” น้ำเสียงของท่านไม่ได้เป็นกังวล เพราะมากกว่านี้ก็เคยโดนมาแล้ว ส่วนใหญ่มักเกิด

ต่างประเทศที่ไม่ใช่อเมริกา อีกแล้วสินะ! ไข้วภรรยา! ลอบกักตุม ฤนดกัันนั้ก
“ยังไม่มีใครรายงานผมครับ”

“แล้วแกทำอะไรอยู่ ผู้จัดการภาคโทร.หาแกหลายสาย” ว่าแล้วก็คว้า
โทรศัพท์ของตัวเองออกมา จึงเห็นว่ามึหลายสายโทร.เข้ามา

“โทษทีครับ”

“รามอส แกแข่งรถอีกแล้วใช่ไหม” พ่อคงไม่ได้เดาหรงอก แต่พ่อรู้ดี
เพราะมันเป็นสิ่งที่เขาชื่นชอบ ความจริงเขาอยากเป็นนักแข่งรถ แต่ท่าน
ไม่สนับสนุน ท่านบอกว่เขาคือลูกชายคนเดียว ต้องรับหน้าที่สืบทอดธุรกิจ
ของตระกูล แม้คนในตระกูลจะมีมากมาย แต่เขาถือเป็นหลานคนโตสุด

“ครับ”

“แกนี่นะ ให้มันไปได้อย่างนี้สิ”

“พ่อจะหัวเสียทำไม ธุรกิจที่เซียงไฮ้มันไม่ได้ทำให้เราชนหน้าแข่งร่วง
เลย” ไม่ได้อวดรวย แต่ธุรกิจในจีนนั้นเพิ่งลงทุนเมกะโปรเจกต์เมื่อห้าปีก่อน
ตอนนี้มีแนวโน้มจะทำกาสิโนที่นั่น แต่ก็พักเบรกโครงการไว้ เพราะเขา
ไม่อยากเร่งรีบ ในเมื่อสิ่งที่ทำอยู่ตอนนี้มันก็ล้นมือแล้ว

“มันกระทบชื่อเสียง ให้ตาย แล้วนี้จะกลับนิวยอร์กเมื่อไร”

“ไม่รู้ครับ อยากอยู่ที่นี้สักพัก หรือพ่อจะให้ผมบินไปเซียงไฮ้”

“คิดเอง แกโตแล้ว”

“ครับ ันผมจะไป” จากนั้นก็วางสาย ไม่ต้องพูดให้มากความ ต้อง
เดินทางกะทันหันอีกแล้วสินะ แล้วแบบนี้เขาจะเอาเวลาที่ไหนไปคบหาใคร
แบบจริงจัง อันที่จริงเขาจะทำแบบนั้นก็ได้ แต่มันยากเหลือเกิน เพราะเขา
ก็ยังไม่เจอคนที่ทำให้หัวใจของเขาอยากหยุดไว้ที่เธอ

ร่างสูงใหญ่เดินกลับเข้ามายังโต๊ะ จูตรอยยิ้มบนมุมปากเล็กน้อย
คว้าแก้วเครื่องดื่มกระดกเข้าปาก ก่อนหันมาทางไมค์ที่ยืนรอรับคำสั่งอยู่

“เตรียมเครื่องบิน ฉันจะไปเซียงไฮ้”

“อะไรวะ”

“เกิดเรื่องนิดหน่อย พออยากให้คุณไปจัดการ” ความจริงมันไม่จำเป็นต้องถึงมือเขาเลย เรื่องเล็กน้อย แล้วตอนนี้หัวหน้าภาคก็ส่งภาพความเสียหายมาให้ดูแล้ว แต่การไม่ไปมันก็จะทำให้ไอ้พวกสารเลวได้ใจ คนบางกลุ่มก็จำเป็นต้องไปจัดการข่มขวัญมันสักหน่อย เดี่ยวมันจะเหลิง!

“ซีฟจรลงเท้าตลอด”

“ประมาณนั้น ซีฟจรมีแต่เรื่องตื่นเต้น” ไม่พูดเปล่ายังหัวเราะหึๆ ไม่ทุกข์ไม่ร้อนใดๆ ทั้งที่โกดังสินค้าถูกเผา ความเสียหายไม่เยอะไร และที่นั่นไม่ใช่ธุรกิจหลัก แต่ก็ตีเหมือนกัน จะได้ถือโอกาสไปเจรจากับนักธุรกิจใหญ่ของจีนเรื่องลงทุนกาสิโนที่เขาปล่อยยึดเยื่อมานาน

ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเทาเข้มนั่งมาในรถหรูกันกระสุน แล่นบนถนนสายหลักมุ่งไปยังอาคารคลังสินค้า ซึ่งอยู่ในโซนเขตอุตสาหกรรม เขาเรียกพนักงานระดับหัวหน้าทุกคนเข้าพบ และเข้าพบเจ้าหน้าที่ตำรวจเช่นกัน เพื่อรายงานผลการสอบสวน มีกล้องวงจรปิดหลายตัวจับภาพคนร้ายได้ แต่พวกมันสวมหมวกไอ้ไม่งี่เง่าอำพราง พวกมันทำงานกันเป็นทีม เพราะมีกันถึงสามคน งานนี้มีปรก. บาดเจ็บไปสามคนเพราะปะทะกับพวกมัน

“สวัสดีครับมิสเตอร์คิม”

“สวัสดี” คนภายนอกเรียกเขาแบบนี้เสมอ ไม่ได้สนิทจนสามารถเรียกชื่อ

“เชิญด้านในครับ”

การ์ดนับสิบกระจ่ายตัวเพื่อรักษาความปลอดภัยให้ผู้เป็นนาย กระเป๋าเอกสารต่างๆ ถูกวางบนโต๊ะตัวใหญ่โดยไมค์เป็นคนจัดการ พนักงานระดับหัวหน้านั่งเรียงตามตำแหน่งลดหลั่นกันไป เพราะตอนนี้เขาใช้ห้องประชุมใหญ่ พอซีอีโอมาเองทุกคนมีความเกร็งเป็นเรื่องปกติ

“คุณจาง คุณมีอะไรจะรายงานไหม”

“ครับ นี่คือรายงานที่ผมสรุปให้คุณคิมทั้งหมดครับ” คนฟังพยักหน้า

รับแฟ้มมาเปิด ไล่เรียงด้วยสายตา พลังเงยหน้ามองมิสเตอร์จางเป็นระยะ
เขาเปิดอ่านไม่กี่หน้าก็ปิดลงตามเดิม

“เราต้องเร่งเรียกความเชื่อมั่น ถ้าจะให้ลูกค้ากลับมาใช้บริการ
เหมือนเดิม ผมจะอนุมัติวงเงินก่อสร้างโกดังเก็บสินค้าใหม่ ใช้เทคโนโลยี
รักษาความปลอดภัยที่ดีที่สุด ทีมการตลาดต้องทำงานหนักหน่อยกับลูกค้า
กลุ่มเดิม ส่วนของที่เสียหายบริษัทประกันจะชดใช้ให้ทั้งหมด ทางเราจะ
จ่ายค่าเสียหายให้ด้วย”

บางที่ยอมจ่ายบางส่วนก็เพื่อการคงอยู่ของธุรกิจ เป็นการซื้อใจของ
ลูกค้าหลายกลุ่ม เรื่องแบบนี้มันเกิดกันได้ แล้วพวกเขาก็ต้องออกข่าวไปว่า
เป็นเพราะไฟฟ้าลัดวงจร ไม่ให้การถูกลอบวางเพลิง อย่างน้อยก็เพื่อไม่ให้
ลูกค้ารู้สึกไม่ดี

“ได้ครับ”

“ดี แล้วมีใครอยากนำเสนออะไร ยื่นเรื่องโดยตรงมาที่คนของผม
ได้เลย ไม่ต้องผ่านใครหน้าไหนทั้งนั้น” เอ๋ยพลงมองไปยังทีมบริหาร
ที่หลบเลี้ยงสายตา

“พวกเราขอโทษด้วยนะครับ” หัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยลุกขึ้น
แล้วโค้งคำนับ ถ้าตัวเองดูแลตรวจสอบมากกว่านี้คงไม่เกิดเรื่องขึ้น

“ช่างเถอะ มันย้อนกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้” ความจริงเขาอยากให้มี
คนรับผิดชอบ แต่มาคิดมุกกลับ ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องแยๆ เว้นเสียแต่
มีหนอนบ่อนไส้อยู่ในกลุ่ม ดวงตาคู่คมสีน้ำทะเลกวาดมองหน้าทุกคน
แล้วมีบางคนหลบเลี้ยงสายตา บางคนกล้าสบตา เรื่องหนอนบ่อนไส้มัน
เป็นเรื่องละเอียดอ่อน ต้องส่งคนสืบเสาะด้วยตัวเอง

มาคิดดูแล้ว ธุรกิจคลังสินค้าของเขาในเชียงใหม่เป็นเมกะโปรเจกต์ที่
เข้ามาชิมลางในเขตปกครองพิเศษนี้ แล้วมันคงถึงเวลาที่เขาจะลงทุน ทำเล
ที่เล็งเอาไว้ยังไม่ตกลงเรื่องราคาซื้อขาย เจ้าของไม่ต้องการขาย แต่ต้องการ
ปล่อยเช่าโดยทำสัญญาเช่าแบบระยะยาวแล้วต่อเป็นงวดๆ แน่นนอน

“ไมค์”

“ครับ”

“ส่งทีมธุรกิจของเราที่เก่งที่สุดไปเจรจากับเจ้าของที่ดิน ส่งทีมผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายด้วย ผลเป็นอย่างไรฉันต้องการรู้ภายในสัปดาห์นี้” อย่างน้อยระหว่างนี้เขาก็จะต้องศึกษาความเป็นไป แนวโน้มต่างๆ ธุรกิจมากมายผุดขึ้นในเชียงใหม่ เป็นเมืองที่ไม่หลับใหลเหมือนฮ่องกง มันนำลงทุน เพราะมีนักท่องเที่ยวไหลเข้ามาเป็นอันดับหนึ่งของจีน

“รับทราบครับ”

“ดี แล้วคุณล่ะคุณนาง”

“ผม...”

“ครั้งนี้ผมจะไม่กล่าวโทษ ถือเป็นความบกพร่องที่ต้องร่วมรับผิดชอบกันทุกคน เมื่อมันเป็นฝีมือคนนอก แต่ฐานะที่คุณเป็นคนที่ผมไว้วางใจที่สุด คุณต้องรัดกุมมากกว่านี้” คุณนางค้อมศีรษะอีกหลายครั้งอย่างสำนึกผิด เพราะตัวเองไม่ได้แจ้งเรื่องไปยังเลขาฯ ของเจ้านาย แต่โทร.หาเจ้านาย ซึ่งอีกฝ่ายไม่ได้รับสาย

“ขอโทษครับ”

“คุณไม่ผิด แต่ที่ผมต้องการรู้คือ ข้อมูลฝ่ายตรงข้ามทุกคน เพราะถ้าปล่อยไปมันได้ใจแน่ เราทำธุรกิจขัดแย้งขัดขากับใครผมต้องการรู้ทั้งหมด”

คนอ่อนแอไม่มีที่ยืน เขาคือคนที่เข้มแข็ง ทำงานมาตั้งแต่สมัยไฮสกูล พอให้เขาดูแลธุรกิจ หัดเรียนรู้ตั้งแต่ตอนนั้น เขาถึงโตมาอย่างไม่เกรงกลัวใคร ไม่ว่าไปเหยียบประเทศไหนเขาก็ได้รับการต้อนรับเสมอ ถือเป็นคนหนุ่มที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบ

“ผมจะส่งให้เจ้านายทางเมลภายในคืนนี้ครับ”

“ขอบคุณ” ดวงตาคู่คมกวาดมอง เขาแทบไม่ได้มาที่นี่เลย ส่วนใหญ่ให้ทีมธุรกิจดูแล แต่หลังจากนี้คงมาบ่อยๆ หากโครงการใหญ่จะเริ่มพูดคุย

ให้เป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น

“มีใครนำเสนออะไรอีกไหมครับ”

“ไม่มีครับ”

“กลับไปคิดดู ถ้ามียื่นเรื่องมาได้เลย และผมอยากให้ทุกคนอดทน รอบคอบ การทำงานต้องอาศัยหลายปัจจัย ผมเองต่อให้เก่งแค่ไหน ก็คง ยิ่งใหญ่ไม่ได้หากไม่มีพวกคุณทุกคนให้การสนับสนุน พวกเราจะเจริญเติบโตไปด้วยกัน ผมสัญญาว่าอภิมาโพรเจกต์จะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้”

มีงานก็มีภาระงาน พอมีภาระงานก็ก่อเกิดรายได้ โปรเจกต์ที่เขา จะต้องยิ่งใหญ่ แต่มันก็ไม่ง่ายนัก คู่แข่งคือคนดังของพื้นที่อย่างอยู่แล้ว นักธุรกิจชาวจีนที่เล็งเห็นความก้าวหน้าบนผืนดินแห่งนี้ หมอนั้นเป็นเจ้าของคอมเพล็กซ์ใหญ่ คงไม่อยากให้คู่แข่งเกิดขึ้น เพราะนั่นหมายถึง การแบ่งส่วนปันส่วนรายได้

ราบอบบางเดินเล่นอยู่บริเวณถนนใหญ่ เงยหน้ามองท้องฟ้าพลาง ปาดเหงื่อ เทียงวันแล้วยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย หัวจอนเรียกได้ว่าไทย โลกกว้างมันน่ากลัว แต่ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือการอดตาย ชีวิตของเธอไม่ได้สวยหรูเหมือนคนอื่นชานักหรอก แต่มันก็ไม่ได้แย่เสียทีเดียว

การอยู่เมืองไทยแม้จะทำงานได้เงิน แต่มันก็ยังไม่มากพอ เธอจึงมาทำงานที่นี้ผ่านทางสำนักจัดหางาน แน่نونว่าเงินเดือนหากไปแลกเป็นเงินไทยเกือบครึ่งแสน แต่ทำได้ไม่นานชีวิตต้องพลิกผัน เมื่อนายจ้างชอบ ลวนลามเธอ พอเธอขัดขืนจึงถูกบีบให้ออก เธอจึงต้องออกและหวังจะหางานใหม่ อยากหางานให้เร็วที่สุด จะได้ส่งเงินไปให้ลุงกับป้า แม้ทั้งสองจะไม่ค่อยดีกับเธอ แต่อย่างน้อยก็เลี้ยงเธอมา โชคดีเธอเรียนภาษาเสริมตอน สมัธยมมหาวิทยาลัยจึงสื่อสารคล่องตัว แต่วันนั้นมันเป็นวันมหาช่วยจริงๆ

“เร็วเว้ย ตามมันไป”

เสียงนั้นทำเอาคนที่เดินเตาะฝุ่นอยู่หันไปมองด้วยความตกใจ

ไอ้ชายชุดดำพวกนี้วิ่งกรูมาทางเธอ สาวเจ้าไม่รอช้า วิ่งหนีอย่างเร่งรีบ มันเกิดมาตั้งแต่เมื่อวานก่อนที่เธอไปสมัครงานในคลับแห่งหนึ่ง แล้วบังเอิญได้ยึนกลุ่มคนกำลังพูดคุยถึงอะไรบางอย่าง มันเป็นการวางแผน พวกมันเห็นเธอจึงตามไล่ล่า

“บ้าเอ๊ย ตามมาทำไมเนี่ย”

“หยุด กูบอกให้หยุด”

“หยุดหาเตี้ยแก่เหรอ” คราวนี้วิ่งตัดถนนใหญ่เข้ามาในซอยแคบๆ ทะลุไปถนนอีกด้าน ความกลัวเกาะกินหัวใจ เหนื่อยแคไหนแต่หยุดผีเท้าไม่ได้ วิ่งลึกระออะไร วิ่งต่อไปอย่าได้หยุด เพราะถ้าหยุดนั่นอาจหมายถึงว่าเธออาจจะได้หยุดจริงๆ หมายถึงหยุดหายใจ!

“ถ้าไม่อยากตายมึงก็หยุด” ไอ้หน้าโหดนั่นมันหนักกว่าใครพวกเลยละ สีหน้าแววตาของมันน่ากลัวไม่พอ มันยังกวาดตลามเลียทั่วร่างกายของเธอ แล้วส่ายยัมน่าสะอิดสะเอียนออกมา เซ็มจिरาไม่ได้ไปถึงขนาดมองไม่ออกว่าพวกมันกำลังคิดมิดีมีร้ายกับเธอ

“หึๆ มันสวยเหมือนกันนะลูกพี่”

“ใช่ เห็นแล้วกูอยาก หรือถ้าเอาไปจับแต่งตัว กูว่าได้ราคาดี” มันลู่ไปเรคราเบาๆ จูตรอยยิ้มชั่วร้ายเหมือนไอ้พวกตัวโกงในละครหลังข่าว

“ไอ้พวกบ้า แกต้องการอะไร”

“หึ ต้องการอะไรดีละ ไปทำอะไรไว้ละน้องสาว มากับพวกพีดีๆ แล้วจะไม่เจ็บตัว”

“ไม่ ฉันไม่ไป กรีด ฉันไม่ไป อ้อๆ”

มันกระซากร่างเธอแล้วใช้ผ้าผูกปิดปาก ก่อนพยักหน้าให้สมุนอีกคนรีบไปเอารถยนต์มาจอด ไม่ถึงห้านาทีพวกมันก็มาจับร่างบางยัดเข้าไปในรถอย่างไม่ปราณี เธอถูกผ้าอีกผืนมัดปิดตา แล้วรถก็แล่นด้วยความเร็วไปยังสถานที่หนึ่ง ซึ่งเซ็มจिरาไม่อาจรู้ได้เลย

“พวกแกจะพาฉันไปไหน”

“เธอต้องไปพบเจ้านายฉัน”

“แต่ฉันไม่ไป อือ ปล่อยให้” เธอขี้ขลาด พยายามเบี่ยงตัวหนี และเมื่อรถจอดสนิทหลังวิ่งมานาน พอมันดึงผ้าปิดปากออก สาวเจ้าก็ถามน้ำเสียงร้อนรน หวาดกลัวไปหมด

“อย่าตื่น ถ้าตื่นพอยิ่งไล่แตก ถึงสวยแต่ก็ยังมีลิมิตความอดทน” และนั่นทำให้เจ้าของร่างบางต้องกลืนน้ำลายลงคอ หุบปากให้สนิท ยอมถูกพวกมันพาออกจากรถอย่างโดยดี หมดกันชีวิตของเข็มจิรา ถ้าอาทิตย์ก่อนเธอไม่ทะเลาะกับนายจ้าง ชีวิตคงไม่พลิกผันตกอับขนาดนี้

“หึๆ มาแล้วรี”

“ครับนาย”

“หน้าตาไม่เลว” มันหัวเราะก่อนกระชากผ้าปิดตาของเธอออก สีหน้าของมันพึงพอใจ กวาดไล่ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า เข็มจิรากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ หวาดกลัวจนสิ้นไปหมด ลมหายใจสะดุดเมื่อมันจับใบหน้าของเธอพลิกไปพลิกมาอย่างสำรวจตรวจตรา

“พวกคุณจับฉันมาทำไม”

“เดี๋ยวรู้”

รอยยิ้มเทียมเกรียมไม่สู้จะดีปรากฏบนมุมปากได้รูป หน้าตาเลวระยำมากเลยขอบอก และคนอย่างเธอใจสั้นหวาดกลัวไปหมด โดยเฉพาะที่นั่นคือเชียงใหม่ไม่ใช่ประเทศไทย เข็มจิราควรรหาทางเอาตัวรอดอย่างไรดี

ทหลังประชุมมาสองวันเต็ม रामอสจึงออกมาเปิดหูเปิดตายังไนต์คลับแห่งหนึ่งย่านบันเทิง ถนนเส้นนี้เต็มไปด้วยสถานบันเทิงมากมาย แต่เขาเลือกไปสถานบันเทิงยอดนิยมของนักธุรกิจ มีบริการสาวๆ นุ่งดริ้งก์ เขาเลือกมาสองคน พวกหล่อนบริการดีไม่ต่างจากผับของเขาในหลายแห่ง แต่เขาไม่ได้สนใจ เพียงแต่อยากให้พวกเธอเหล่านั้นมีรายได้เฉยๆ เรื่องกอดจูบไม่ชอบ และโดยเฉพาะจูบ เขาค่อนข้างถือตัวในเรื่องนี้ ไม่คิดอยากจูบผู้หญิง

คนไหน มีเซ็กซ์ก็แค่อึงใจและใส่อารมณ์ให้จบๆ ไป ไม่มีพิศวาสใคร
จนอยากสานต่อให้รำคาญ

“ดีมคะท่าน”

สาวๆ เรียกเขาว่าท่าน ฟังแล้วโคตรยิ่งใหญ่ แต่ความจริงคือเขาอายุ
เพียงยี่สิบเก้าเท่านั้น ทำงานเขาเป็นผู้ใหญ่ แต่ถ้าเที่ยวหรืออยู่กับเพื่อนฝูง
เขาก็เหมือนวัยรุ่นคนหนึ่ง และคนที่พาเขามาไนต์คลับก็คือคุณจาง

“ท่านประธานครับ”

“ผมบอกว่าไง”

“คุณคิม”

“อืม เรียกแบบนี้แหละ แล้วก็เลิกเป็นทางการสักทีนะคุณจาง คุณดู
เกรงผมมากเกินไป” คนพูดหัวเราะในลำคอ พลังหันมามีให้สาวสวยตา
เรียโวชนเอเชียทั้งสอง พวกเธอสวยแบบจัดจ้านเหมาะสมกับอาชีพ และ
เขาไม่คิดจะสานต่อนอกจากลากพวกเธอมาเป็นเพื่อนนั่งตึ๊งก็

“คือผมเกรงใจมากๆ เลยครับ”

“หมายถึง”

“ความจริงเป็นความผิดที่ผมไม่แจ้งไปทางคุณไมค์ แต่แจ้งไปทาง
คุณคิม ทั้งที่รู้ว่าคุณคิมมีงานเยอะ”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย”

รามอสเอ่ยยิ้มๆ พลังกระดกแก้วในมือขึ้นดื่ม ตอนนี้อยู่โซน
วีไอพี ซึ่งโซนนี้จะป็นห้องกระจกและเป็นกระจกแบบกันกระสุนไว้สำหรับ
รับรองลูกค้ากระเป๋านัก เขาเองก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่ห้องเขาเป็นห้องท้ายๆ
ทำให้เห็นโซนหลักซึ่งตอนนี้เป็นการบรรเลงเพลงโดยใช้พิณ

ผู้หญิงในชุดจินโบราณสีแดงกำลังบรรเลงเพลงได้อย่างไพเราะจับใจ
ฟังแล้วอภิมรย์หูเหลือเกิน ด้วยส่วนใหญฟังแต่เพลงฝรั่ง พอมาได้ยู่ใน
จุดนี้ทำให้คนตัวใหญ่ยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มแสนอ่อนคลาย ไมค์ที่ยืนอยู่
ตรงประตูทางเข้าหันมองเจ้านายอยู่ตลอดเวลา เพราะเอาแต่จับจ้องผ่าน

กระจกใส่ไปยังหญิงสาวที่กำลังบรรเลงเพลง

“สนใจหรือครับ” นั่นคือคำถามจากคุณจาง

“ถ้าบอกว่าชอบล่ะ”

อยากได้ยินคนบรรเลงพิณให้ฟังเป็นการส่วนตัว เอาตรงๆ คือนึกอยากได้ เจ้าหล่อนมีดวงตากลมโต ปากนิตจมุ๊กหน้อย ขนาดมองไกลๆ ยังดูสวยงามเหมือนหลุดออกมาจากยุคโบราณ

“ผมจัดการให้ครับ ผมรู้จักกับเจ้าของที่นี่”

รามอสไม่ตอบ เขาเองก็นั่งรักตัววง เพียงแต่ตอนนี้ไม่เจอคนที่ถูกใจ คุณจางเรียกคนของตัวเอง แล้วพูดบางอย่าง หมอนั้นรับคำแล้วเดินออกไปเพื่อเจรจากับเจ้าของไนต์คลับถึงค่าตัวสาวสวย ถ้าทำให้เจ้านายถูกใจเขาก็จะได้เป็นที่รักใคร่ไว้วางใจ เพราะเพิ่งเกิดเหตุร้ายสุดๆ ร้อนๆ เขาก็เหมือนมีความผิตด้วย

มาเพียงหม่นนั่งดื่มแล้วมองไปทางกระจกนั้นไม่เบนสายตาไปทางอื่น กระทั่งการแสดงบนเวทีจบลง เจ้าหล่อนคงได้ทิปมากอยู่ ลังเกตจากมีเด็กเสิร์ฟนำของรางวัลไปให้ ให้ตาย ทำไมเขาต้องสนใจผู้หญิงคนนั้นด้วย มันมีแรงดึงดูดอย่างน่าประหลาด แม้ตอนนี้หล่อนไม่อยู่บนเวที เขาก็ยังยิ้มได้

“ได้เรื่องแล้วครับ”

“ว่า?”

“ผู้หญิงคนนั้นเพิ่งมาทำงานได้สองวันครับ และเธอ...” คุณจางเว้นคำพูด สบตากับเจ้านายมาเฟีย พลังถอนหายใจเพราะข้อเสนอของเขาไม่สำเร็จ

“เธอปฏิเสธใช่ไหม” ไม่ต้องคิดให้ยุ่งยาก ความจริงก็ไม่แปลก หรือบางทีหล่อนอาจต้องการซื้อเวลาเพื่อต่อรองราคา ที เขาเจอมานักต่อนักแล้ว ถ้าข้อเสนอเร้าใจมากพอ หล่อนก็จะยินยอม

“ไม่เป็นไร”

“ผมขอโทษนะครับ”

“ผมไม่ชอบผินใจใครเหมือนกัน คุณอาจไม่ต้องคิดมาก”

แต่คนอย่างจางก็หงุดหงิดที่ลูกน้องของตัวเองทำงานไม่ได้เรื่องอะไรที่จะทำให้เจ้านายมาเพียพอใจเขายินดีทั้งหมด เพราะมันมีผลต่อการพิจารณาตำแหน่งใหญ่ๆ ในอนาคต เพราะเขาหวังที่นั่งสำคัญในโปรเจกต์ใหญ่ที่กำลังดำเนินการ มันจะมาพร้อมชื่อเสียงเงินทอง มากกว่าการเป็นหัวหน้าภาคในคลังสินค้า มีภาษีดีกว่าเป็นไหนๆ

รามอสมองออกว่าคุณจางต้องการเอาอกเอาใจเขาเรื่องผู้หญิงคนนั้น บอกเลยถ้าเขาจะเอาจริง ต่อให้เจ้าหล่อนปฏิเสธเขาก็มีวิธีจัดการ เพียงแต่รามอสไม่อยากบ่มบ่ามเอาแต่ใจ เขาเรียนรู้มาพอแล้วว่าความหุนหันพลันแล่นใจร้อนมันไม่เคยให้ประโยชน์กับใคร อยากเป็นใหญ่ใจต้องนิ่ง!

ชายหนุ่มนั่งดื่มอีกราวๆ ชั่วโมงจึงขอตัว คนของเขาเดินตามโดยเว้นระยะ มากินคนอื่นชายหนุ่มไม่อยากขับรถเอง เพราะที่เซี่ยงไฮ้เขาไม่ค่อยคุ้นชินเท่าไร แต่ถ้าเป็นอเมริกาบอกเลย หลับตาก็เดินถูก โดยเฉพาะแซนแฟรนซิสโก แอลเอ นิวยอร์ก ซิดาโก ไมอามี แถวนั้นถิ่นเขาทั้งนั้น

“คุณรามอสครับ”

“ว่าไง”

“นั่นครับ ผู้หญิงคนนั้น”

คำว่าผู้หญิงคนนั้นทำให้เขาลังคนรถให้หยุดเทียบจอดฟุตบาท มองเจ้าของร่างเล็กบอบบางที่เดินอยู่ริมถนนฝั่งตรงข้ามคนเดียว ก่อนเธอจะหยุดนั่งบนม้านั่งบริเวณป้ายรถเมล์ ห่างจากสถานบันเทิงมาหลายร้อยเมตรทีเดียว เธอเดินมาไกลเหมือนกัน

“ให้ผม...”

“ไม่ต้อง ดูต่อไป” ทำไม่ต้องดู ทำไม่ต้องสนใจ หล่อนไม่ได้สวยเลิศไปกว่าใคร แต่ดวงตากลมไต่รับกับจมูกไต่จรรัน และปากอึดเต็มรูปกระจับแก้มป่องๆ มองแล้วน่าพิศมากกว่าผู้หญิงที่มีใบหน้าเรียวเพราะผ่านมีดหมอ

ยิ่งมองยิ่งมีแรงดึงดูด ไม่แต่งหน้าแบบนี้ยิ่งเห็นผิวใสชัดเจน

“ขับรถไปจอดใต้ต้นไม้นั่น”

“อะ ครับ” คนขับรีบขับไปจอดใต้ต้นไม้ใหญ่ให้ห่างจากจุดนั้นตามคำสั่ง แล้วร่างใหญ่ก็เปิดประตูรถลงไป

“ไม่ต้องตาม”

“แต่ว่า มันจะดีหรือครับ”

“ฉันบอกว่าไม่ก็คือไม่ ลงไปแป๊บเดียว” ว่าแล้วก็เดินข้ามถนนไปอีกฝั่ง เดินทอดน่องไปจนถึงป้ายรถเมล์ เขาเลือกที่จะนั่งลงข้างๆ หญิงสาวเจ้าตัวหันมองนิ่งๆ

‘แม่เจ้า...โคตรหล่อ!’

นั่นคือคำที่เซ็มจิราอุทานในใจ ต้องรวบรวมสติสักแค่ไหนไม่ให้ตัวเองทำอะไรประเจิดประเจ้อออกมาให้อีกฝ่ายหัวเราะเยาะ เคยได้ยินนิยามคำว่า เทพบุตรใหม่ นั่นแหละคือชายสูงใหญ่ต่างชาติที่นั่งลงข้างๆ เธอ ดึกดื่นเกือบตีหนึ่งไม่น่าจะมีคนหน้าหล่อแต่งแบรนด์เนมทั้งตัวมานั่งอยู่ที่ป้ายรถเมล์ เขาเดินมาจากไหน เอ...หรือหล่นมาจากบนฟ้า สาวเจ้าสะบัดใบหน้าหลายครั้ง กลับตาแล้วลืมิใหม่ให้แน่ใจว่าไม่ได้ตาผาด

“เป็นผู้หญิงทำไมมานั่งอยู่ที่ป้ายรถเมล์คนเดียวครับ”

“ฉัน...”

“ผมน่ากลัวหรือ”

“อะ น่ากลัว” ความจริงแล้วเขาไม่ได้น่ากลัวหรอก แต่เขาอันตรายต่อหัวใจมากกว่า พ่อแก้วแม่แก้ว ใจมันลั่นระร่ารากับคนตกหลุมรัก

“คุณชื่ออะไรครับ”

“ไม่บอกได้ไหมคะ”

“แต่ผมว่าคุณควรบอกนะครับ” ใบหน้าหล่อเหลายิ้มกริ่มสื่อความหมายและสายตาแบบนี้มันทำให้เธอรู้สึกไม่ค่อยชอบใจ หล่อแต่ก็ทำตัวไม่ต่างจาก

ผู้ชายทั่วไป ที่มองว่าเพศแม่คือที่รองรับอารมณ์ โปหน้าเนียนนุ่มตึงมากกว่า
เดิม ขยับตัวถอยห่างเว้นระยะระหว่างกันไม่ให้หน้าเกลียด

“คุณเป็นคนจีนหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ค่ะ” ตอบน้ำเสียงไม่พอใจ และสีหน้าของเธอทำเอารามอสต้อง
ยิ้มกว้าง ไม่รู้สิ คงเพราะเปลือยทำกิริยาไม่ดีออกไปกระมัง มองเธอเหมือน
ประเมิน เธอคงไม่ชอบใจเลยแสดงปฏิกริยาต่อต้าน ซึ่งมันก็น่ารักดีนะ
ทำให้เขารู้ว่าเธอไม่ได้หลงใหลใครเพียงรูปร่างภายนอก

“ยิ้มอะไรไม่ทราบคะ แล้วกรุณาอย่าขยับมาใกล้ ฉันไม่ไว้ใจคุณ”

“ทำไมผมถึงไม่น่าไว้ใจ”

“คิดเอาเอง คุณดูดีเกินกว่าจะมานั่งข้างถนน”

‘แบบฉัน’ เข็มจิราต่อประโยคนี้ในใจ มองอย่างระแวงระวัง ก่อนหน้า
นี้เกิดเรื่องมากมายที่ยังหาทางออกไม่ได้ จนเธอต้องมาทำงานในไนต์คลับ
ที่คนพวกนั้นฝากงานให้ และแน่นอนเงินของเธอจะถูกหักไปเกินครึ่งเพื่อ
เป็นค่านายหน้า ชีวิตของเธอทำไม่มันอดสูแบบนี้ พาสปอร์ตก็ถูกพวกมัน
ยึดไว้ เธอกลัวจริงๆ กลัวว่าพวกมันจะเอาเธอไปขาย

“ถามจริง”

“อะไรคะ”

“ผมน่าจะขนาดนั้นเลยหรือ หมายถึงน่าจะแล้วคุณไม่อยากเสวนา
ด้วย”

“เข้าใจแล้วก็กลับไปสิ ฉันไม่อยากจะเพื่อนกับใครทั้งนั้น”

ว่าแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้สึกอึดอัดบอกไม่ถูก ปกติเข็มจิรา
เป็นคนสนุกสนาน หากตอนนี้มีแต่ด้านกับชีวิตของตัวเองที่อยู่ใต้น้ำมือ
พวกแก๊งนรก พวกมันเสนอทางเลือก หากเธอทำเงินให้มันดีจะไม่ถูกขาย
แต่ถ้ารายได้ตกต่ำเมื่อไร แม้แต่ชีวิตคงอาจไม่เหลือ ก็คนกันแล้วหนอ ผู้หญิง
ต้องถูกเอารัดเอาเปรียบจากไอ้พวกนรกสง่มาเกิด

มือบางสองข้างกำแน่น จู่ๆ น้ำตามันก็ไหลออกมาเสียอย่างนั้น

หนาวากายยังไม่เท่าหนาวใจ มองไปทางไหนก็มีตม่น ก่อนหน้านี้เธอยังเป็นพนักงานบริษัท หากเพียงข้ามคืนก็กลายเป็นผู้หญิงทำงานกลางคืน ถูกรีดค่าแรงจากไอ้เวรพวกนั้นอย่างเลือดเย็น

รามอสั่งมองผู้หญิงสวยหวานน่ารักอย่างเงียบๆ เอาตรงๆ คือถ้าสวยก็สวยในระดับเรียกได้ว่าธรรมดา แต่เข้าใจคำว่าถูกชะตาใหม่ มันจะมีไม่กี่คนหรอกที่เซ็นส์ของเราบอกว่าคนคนนี้น่าเป็นมิตร กับเพศตรงข้าม นอกจากคนในครอบครัว เขาก็ไม่สนใจใครเป็นพิเศษ ไม่คิดว่ามาเซียงไฮ้ครั้งนี้จะทำให้เขาอยากกลายเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาที่ได้นั่งพูดคุยกับเธอคนนี้โดยไม่ต้องรู้สึกอึดอัดกับคำว่าชื่อเสียง

“ร้องให้เธอ”

“บัลลี ไม่ได้ร้องสักหน่อย” แก้วต้วน้ำขุ่นๆ ก็เห็นกันอยู่ว่าน้ำตาไหลลงอาบแก้มนวล จนต้องรีบยกมือปาดเช็ดเหมือนเด็กน้อยๆ ซึ่แย

“รับไปสิ”

มาเพียงหนุ่มยื่นผ้าเช็ดหน้าให้สาวเจ้า เขาไม่ชอบน้ำตาผู้หญิง เอาตรงๆ คือน้ำตาผู้หญิงมันไม่เคยมีผลต่อความรู้สึกของเขาหรอก หากเขาไม่สนใจก็คือไม่สนใจ แต่ถ้าใครอยู่ในสายตานั้นหมายความว่าเธอคือคนที่เขาสนใจ รามอสเลิกคิ้วเล็กน้อย พยักหน้าให้เธอรับผ้าเช็ดหน้าสีขาวลายทางสีฟ้าของเขา

“คือว่า...อะ คุณ”

เมื่อสาวเจ้าอ้าอึ้ง มือใหญ่จึงแต่ะปลายกางเขยยื่นให้หันมาแล้วจับบนแก้มนวลให้ สาวเจ้าจะปัดป้อง แต่พอเขาส่งสายตาดูกร้าวน่ากลัวกลับมา ร่างกายก็เสมือนถูกไฟช็อต เซ็มจิราได้มีโอกาสสำรวจเครื่องหน้าเธออย่างใกล้ชิด สิ่งที่มีพลังทำลายล้างสูงของผู้ชายคนนี้ก็คือนิสิตา ดวงตาสีฟ้าหน้าทะเลไม่ลื มันเข้มกว่านั้น แวววาวสะท้อนกับแสงนีออนจนทำให้ดูน่าเกรงขาม ลึกลับ และน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

“สาวน้อย เธอไม่เหมาะกับน้ำตาหรอก ยิ้มแล้วโลกสดใสกว่า”

“คุณ...”

“คิดว่าเราจะได้เจอกันอีกไหม”

“มะ ไม่ทราบค่ะ”

กัมหนั่งดูดทลบลสายตา ไปหน้าตอนนี้จู่ๆ ก็ร้อนเท่อขึ้นมามาอย่างไม่มีสาเหตุ นี่เราเป็นอะไรไปเนี่ยยายเซ็ม เธอม่ัวแต่คิดอะไรเพลลิ่งๆ พอเงยหน้ามามากก็ก็ต้องตกใจ เมื่อเขาเคลื่อนไปหน้าเข้าใกล้และมองต่ำมายังปากของเธอ จนเธอเปลอเม้มปากแน่น

“ตอบแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกแย่นะครับ” สกิลการจีบสาวเคยมีที่ไหนมาเพียอย่างเขาไม่จำเป็นต้องจีบใคร แต่ก็ม่เข้าใจว่าทำไมจึงเลือกลงจากรถหุรุมานั่งง่ๆ ข้างเธอคนนี้ ผู้มีใบหน้าน่ารักเหมือนตุ๊กตา สำเนียงภาษาอังกฤษของเธอใช้ได้ แต่ดูแล้วไม่น่าจะใช้คนจีน

“คุณเป็นคนชาติไหน”

“ฉันเป็นคนไทยค่ะ”

“ทำงานในไนต์คลับมานานหรือยัง”

จริงๆ คนของเขาสืบมาแล้วว่าเธอเพิ่งมาทำงานได้สองวัน ฝีมือการเล่นดนตรีใช้ได้ ตอนคุณจางบอกว่าเธอไม่สนใจอยากคุยกับแขกคนไหน เขาก็เสี่ยเซลฟ์ไปเหมือนกัน แต่พอมานึกตอนนี้ เขาว่าการที่เธอไม่แสดงออกว่าต้องการสานต่อกับแขกของร้านมันเป็นเรื่องดี เพราะถ้าเป็นแบบนั้นแสดงว่าเธอคงไม่ต่างจากหญิงอื่นที่เห็นเงินเป็นพระเจ้า

“คุณรู้” สีหน้าของเธอดูตระหนกไม่ใช่น้อย เมื่อเห็นว่าเขารู้ว่าเธอทำงานที่ไหน

“ใช่ ผมรู้ จะบอกได้ไหมครับว่าทำมานานแล้วหรือยัง”

“สะ สองวันค่ะ” หล่อนไม่ได้โกหก เขาชอบ เกิดรอยยิ้มบนใบหน้า หล่อเหลาดุดัน เป็นรอยยิ้มที่ทำเอาคนมองใจคอไม่ดีเลยคะ เขาจะยิ้มให้เธอไม่ได้นะ มันอันตรายต่อหัวใจ อาจทำให้โคมาได้ มีอบางเปลอຍกวางทาบบนอกด้านซ้ายปรมหัวใจไม่รักดีที่กำลังจะทำให้ชายหน้า

“ใจเต้นแรง?” ถ้ามจีใจดำ ที่รู้ก็เพราะหัวใจของเขามันเต้นแรง เหมือนกันนะลิ อากาแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้น

“เปล่าค่ะ”

“แล้วทำไมต้องหน้าแดง หลบสายตาด้วย แบบนี้มีพิรุฐ” หลุดลุค มาเพี้ยมาเป็นคนขี้เล่น สงสัยเขาจะติดนิสัยดีรอยล์มา

“คุณไม่รับกลับหะอคะมิสเตอร์”

“ผมชื่อรามอส อยากรเป็นเพื่อน ได้ไหม”

คนฟังได้แต่กะพริบตาปริบๆ เพลอสำรวจเครื่องแต่งกายของเขา คนแบบนี้หะอจะอยากรมาเป็นเพื่อนกับผู้หญิงธรรมดาอย่างเธอ มันโคตร จะอิมพอสสิเบิล

Who are you?

“รามอส”

เสียงใส่ยาชื่อของคนแปลกหน้าที่โคตรหล่อจนโลกตะลึง หล่อชนิดที่ว่าตั้งแต่เกิดมาเห็นคนหล่อเยอะ แต่พลังทำลายล้างไม่ได้มากเท่าเขา ดวงตาสีน้ำทะเลเข้ม ไรหนวดเคราไม่ได้มากจนรก แต่เสริมความน่าเกรงขาม จมูกโด่ง คิ้วเรียวเข้มรับกับกรอบหน้ามีปลายคางบึกบึน จู่ๆ มือบางก็ยกขึ้นแตะแก้มเขา

“อะ ชะ ขอโทษค่ะ”

“จับก็ได้ ไม่หวง” เอาตรงๆ ตอนนี้อ້ารามอสอยากใจง่าย เมื่อก่อนง่ายแค่ร่างกาย แต่ตอนนี้หัวใจเขาโคตรจะทำงานหนักเลย

“ไม่ค่ะ ไม่จับ” ก้มหน้าซัดเขินมากกว่าเดิม แล้วสาวเจ้าก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อจู่ๆ ใบหน้าหล่อเหลาก็โน้มมาใกล้แล้วเอียงเล็กน้อยฝังจมูกบนนวลแก้มของเธออย่างรวดเร็ว ก่อนผละออกห่างแล้วยิ้มกว้างด้วยความพอใจ คนตัวเล็กอ้าปากหวอ ได้แต่ตะลึงอึ้งด้วยความตกใจ

“ทำไม หรือกลัวไฟช็อต”

แล้วอะไรคือต้องมาเอียงหน้ามองเธอ ทำสายตากุ้มกริมเข้ายวน
นี่อ้อยเธออยู่หรือ เข็มจิราอดคิดไม่ได้จริงๆ ไม่ได้การ ขึ้นปล่อยไว้แบบนี้
คืนนี้เธอคงไม่ได้กลับห้องนอนแน่ๆ

เฮ้อ ตอนนีพวกนั้นคงกำลังติดตามเธออยู่ มันน่ากลัวจริงๆ นะ กับ
คนพวกนั้นซึ่งเป็นมาเพียเจ้าถิ่น เธอต้องทำงานหาเงินให้พวกมัน จะต้อง
เป็นแบบนี้ไปถึงเมื่อไร มันเป็นคำถามในใจที่ไร้คำตอบ

“เงียบนี่คือ”

“ถอยไปค่ะ เราไม่รู้จักกัน ฉันขอตัว” รีบลุกเดินหนี แต่คนตัวใหญ่
ลุกตามคว่ำแขนเรียวยาว เธอเม้มปากสะบัดแต่เขากลับกำแน่น ไม่รู้สิ คง
เพราะอิกี้ในตัวกระมังทำให้รามอสเลือกจะรังเธอไว้ ไม่เคยมีใครปฏิเสธ
เขา ไม่เคยมีใครไม่โยติแยแสต่อมาเพียที่ได้ชื่อว่าสายเปย์

ใช่ เขาเปย์เงินให้คู่ควมมากมายเพื่อแลกกับเซ็กส์ที่ถึงใจ แต่กับเธอ
เขาอยากเปย์มากกว่าคนในอดีต ไม่รู้สิ มันเป็นความรู้สึกที่อธิบายยาก และ
เขาต้องใช้เวลาในการค้นหาคำตอบ ไม่อยากปล่อยมือผู้หญิงคนนี้ ไม่อยาก
ปล่อยเลย สมอมันสั่งการและร่างกายมันก็ทำตาม อยากยื้อเวลา...

“คุณคะ กรุณาปล่อย”

“อยากคุยด้วย ดึกแล้วจะกลับยังไง แท้ก็ชื่อนัตราเลย” น้ำเสียงเขา
จริงจังมาก ใครจะอยากปล่อยให้คนน่ารักหน้าตาดีกลับเองทั้งที่มันเป็น
เวลาตีหนึ่งกว่าแล้ว ให้ตายดับ เขาไม่มองสักนิด อยากแต่จะมองหน้าตา
มินๆ เอ้อๆ ของคนตรงหน้า มองแล้วรู้สึกสบายตาสบายใจ

“ไม่เป็นไร ฉันกลับได้”

“หัวดี้อ”

“ก็เรื่องของฉัน คุณไม่มีสิทธิ์มายุ่งุ่นวาย”

“แล้วต้องทำยังไงถึงจะได้สิทธิ์”

น้ำเสียงราบเรียบกับใบหน้านิ่งๆ ของเขาทำให้เข็มจิรากลัวมากกว่า
เดิม สายหน้าพยายามสะบัดแขน แต่เขากลับจับแขนเธอรัดเค้นอยากได้

คำตอบที่ต้องการ ให้ตายดับ รามอสไม่คิดว่าตัวเองจะจริงจังขนาดนี้ ทั้งที่เขาคควรกลับไปนอนพักผ่อนเอาแรงมากกว่า ผู้หญิงจะหาจากที่ไหนก็ได้ แต่ทำไมต้องเป็นเธอ ต้องเธอ!

“ปล่อยล่ะ ขอเรื่อง ฉันจะกลับแล้ว”

“ตอบมาก่อน ถ้าไม่ตอบ อย่าหวังว่าจะได้ไปไหน” นี่คือคำขู่ และมันเป็นนิสัยที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เย่อหยิ่ง ยโส และเอาแต่ใจ อารมณ์นี้มันจะปะทุเดือดเมื่อมีคนขัดใจ ความจริงรามอสใจเย็นมากกว่าแต่ก่อน และเขาอยากใจเย็นกับคนตรงหน้า แต่ทว่าตอนนี้ไม่อยากเย็นแล้ว

ถึงเขาจะหล่อหน้าตาดี แต่ตอนนี้เธอเริ่มไม่แฮปปี้ อาการคุกคามของเขามันน่ากลัว ดวงตากลมโตกวาดมอกรอบกาย กำลังคิดคำนวณอะไรในหัววนวายไปหมด ต้องหนีต้องหลบ ไม่อยากถูกขูดไปข่มขืน หล่อแต่ก็ใช้ว่าจะไว้ใจได้ ยิ่งหล่อมันยิ่งอันตราย แล้วเท่าเล็กๆ ก็ยกขึ้นกระที่บบนรองเท้ามันเงาของอีกฝ่ายเต็มแรง

“ไอ้ย บ้าเอ๊ย” เขาสบถเสียงดัง ความเจ็บทำให้เขาลงมือ รามอสประเมินหญิงสาวต่ำไป หล่อนกล้าทำร้ายเขาเพียงเพื่อต้องการอิสระ เขาว่าเขาก็คุยกับเธอดีๆ แล้วนะ เจ็บกายไม่เท่าไร แต่เจ็บใจมากกว่า

“เกิดอะไรขึ้นครับ”

“ตามผู้หญิงคนนั้นไป”

การ์ดของรามอสเข้ามาถาม รวมทั้งไมค์ที่วิ่งตามผู้หญิงตามคำสั่งของเจ้านาย แต่แล้วก็เกิดเรื่องไม่คาดคิด ความหวาดกลัวอยากหนีเอาตัวรอดทำให้หญิงสาวนิรนามตัดสินใจวิ่งข้ามถนนที่มีรถวิ่งสวนกันไปมา หัวใจของรามอสตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม เหมือนมีใครควักหัวใจออกมาทั้งดวง เขาออกวิ่งไปหาอย่างรวดเร็ว แต่ก็ช้าไป...

เอ๊ยด!!!

“กรี๊ด!” กว่าจะรู้ว่าตัวเองวิ่งมากกลางถนน ทุกอย่างมันก็หายไปแล้ว แท้ก็คันหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา บีบแตรรถดังลั่นท้องถนน ร่างบางสะดุ้งหันไป

ส่งเสียงกรีดร้องก่อนร่างเธอจะถูกปะทะ พร้อมกับเสียงล้อบดกับถนน เพราะเป็นการตะแคงเบรกกะทันหัน

บีก! โครม!

ไม่นะ ฉันไม่อยากตาย ฉันยังไม่อยากตาย ปากอิมพื้มพำเมื่อรับรู้ถึงอาการชาหืนบั้งตัว ทุกอย่างเหมือนภาพสโลว์จัมป์ต้นชนปลายไม่ได้รู้แต่ว่าเจ็บ เจ็บหัว เจ็บร่างกายด้วย เรากำลังจะตายนั่นหรือ ทำไมโลกนี้ไม่ยุติธรรม ให้ชีวิตเกิดมาลำบากแล้วยังจะต้องมาตายน่าอนาถต่างบ้านต่างเมือง

ภาพที่ร่างบอบบางถูกรถชนต่อหน้าต่อตาฝั่งฝั่งติดในสมอง รามอสโทษตัวเอง เพราะความเอาแต่ใจของเขาทำให้เธอประสบอุบัติเหตุ ตอนนั้นสั่งให้คนของเขาเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ ส่วนคนเจ็บอยู่ในห้องฉุกเฉินต้องได้รับการรักษาโดยด่วน มันเป็นนาทีชีวิตบีบคั้นหัวใจ

ถามว่าชีวิตนี้มีมือเปื้อนเลือดมาขนาดไหน ตอบได้ว่าเยอะพอควร แต่ทุกการกระทำมีเหตุผลเสมอ เขาไม่ได้โหดร้ายแบบไร้เหตุผล ไม่ได้บ้าคลั่ง บ้าระห่ำกระหายเลือด กำจัดเฉพาะคนที่มันก่อเรื่องไม่หยุดหย่อน บางคนไม่ตายแต่ก็ปางตาย เส้นทางถนนของมาเพียงมันไม่ง่าย เขาจำเป็นต้องเด็ดขาด

รู้สึกผิด โมโห และโกรธตัวเองจนไม่อยากจะให้อภัย รามอสนั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินมาพักใหญ่ หลังอ้อมร่างเล็กขึ้นรถแล้วมาโรงพยาบาล เธอถูกชนจน ร่างกลิ้งไปกระแทกขอบประตูปาด เลือดยังเปื้อนชุดของเธออยู่ ตอนนี้รามอสไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรทั้งนั้น

“หมอ คนเจ็บเป็นไงบ้าง”

ทันทีที่ประตูห้องฉุกเฉินถูกเปิดออกมา คนที่หนึ่งชบครามแน่นกุมมือตัวเองก็ลุกพรวดถึงหมอก่อนใคร ร่ำร่ำอยากจะฟังประตูเข้าไปสอบถามเสียงก็หลายหน

“ใจเย็นครับ”

“ก๊ิพุดมาลิวะ” คราวนี้เพลอระเบิดอารมณ์โมโหเสียงดัง ไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหม ขนาดไม้ค้ต้องรีบมายืนข้างเจ้านายที่หัวร้อนเกินจำเป็น “คนใช้พันชืดอันตรายครับ แต่...”

“แต่อะไรวะ” หมอผู้ทำการรักษาถึงกับหน้าซีด ส่ายหน้าน้อยๆ คุณพยาบาลก็พากันก้มหน้า ตอนนี້รามอสกลายเป็นมาเพียอันธพาลไปแล้ว พาลแม้กระทั่งหมอ ใครไม่เป็นฝ่ายรอกนั่นไม่มัววันเข้าใจ ความรู้สึกของเขาที่มันกดตันรอบทิศทาง เขากลัวเธอจะเป็นอันตราย

คราวนี้มาเพียหนุ่มไม่เพียงตะคอก แต่กระซอกเลื่อกาวน้ของหมอจนอีกฝ่ายสะดุ้ง ไม่คิดว่ามาเพียผู้มีชื่อเสียงจะดูดันน่ากลัวขนาดนี้ ทุกคนไม่มีใครเข้าห้ามยกเว้นไม้ค้เพียงคนเดียวที่ตะแมือของผู้เป็นนาย รามอสปรายตาดูๆ มาให้ แต่ก็ยอมปล่อยให้มือจากหมอแต่โดยดี

“พุดมาว่าอะไร” น้ำเสียงกดต่ำจนแทบไม่ได้ยิน หากประกายตานั้นเจิดจ้าพร้อมมีเรื่องได้ตลอดเวลา ทีมแพทย์ได้แต่พากันกลืนน้ำลายเอาไว้ช่วยหมอเจ้าของไข้ ที่ต้องสูดลมหายใจลึกๆ ความจริงเขาเจอเรื่องแบบนี้มาเยอะ แต่ไม่เคยเจอญาติคนใช้ที่รุนแรงแบบนี้

“คนใช้อาจได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองครับ อย่างอื่นโดยรวมมีเพียงแขนที่ต้องเข้าเฝือก ไม่ได้หัก แต่มีกระดูกนิ้วเล็กน้อยใส่ไว้ประมาณสองสัปดาห์ก็น่าจะถอดได้ครับ”

“อืม แล้วไงอีก” ดูเหมือนรามอสจะใจเย็นลง แค่มองอาจเสื่่อม แค่กระดูกนิ้ว และบาดเจ็บเล็กน้อยตามลำตัวเขารับได้ ดีกว่าเธอกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา

“เท่านี้ครับ ตอนนี้นคนใช้พันชืดอันตรายแล้ว หมอจะให้เข้าห้องพักฟื้น แต่คงเป็นพรุ่งนี้กว่าเจ้าตัวจะฟื้นนะครับ” หมอรีบรายงาน เกรงจะโดนฆ่าตายเสียก่อน แวตตาเอาเรื่องเสียขนาดนี้ใครอยากจะไปเสื่ยม ขนาดเขาเป็นหมอก็ยังโดนคุกคามทางการกระทำและสายตา

“อืม ขอบใจมากนะหมอ”

“ครับ ผมเป็นหมอ ต้องทำอย่างสุดความสามารถ”

รามอสยิ้มน้อยๆ ตบมือบนนอกเสื้อของหมอปลางจัดให้เข้าที่ เมื่อก็ เขาหวังคนในห้องฉุกเฉินมากเกินไป ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าคนอื่นที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดจะทำให้เขาหวังไยได้มากขนาดนี้ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรก หล่อนไม่มีเอกสารอะไรติดตัวเลยสักอย่างเดียว

“ผมขอตัวนะครับ”

“ครับ” มาเฟียหนุ่มตอบเสียงเรียบ มองผ่านห้องกระจกไปเห็นร่างบอบบางมีสายระโยงระยางเล็กน้อย บ้างจริง หัวใจมันเหมือนโล่งอก

“คุณรามอสครับ”

“ว่า?” หันมาทางไมค์ที่แยกตัวไปคุยโทรศัพท์และเดินกลับมาด้วยสีหน้านิ่งๆ ซึ่งไอ้หมอนี้ก็มักจะนั่งแบบนี้ แต่มั่นรู้ใจเขาดีที่พูด ยิ่งกว่าคนในครอบครัวเขาเสียอีก นอกจากไมค์ก็มีดีรอยล์ สองคนนี้เป็นคนที่เขาไว้ใจ

“ผมพยายามส่งคนสืบประวัติของเธอแล้วครับ แต่ไม่ได้เรื่องอะไรเลย รู้แต่ว่าเธอถูกส่งมาจากแก๊งหนึ่ง เป็นไอ้พวกมาเพียมีอิทธิพลใต้ดิน ไอ้พวกนี้จะค้าเนื้อสดครับ ผู้หญิงคนนี้น่าจะเป็นชาวต่างชาติ เธอเพิ่งทำงานได้สองวัน ผู้จัดการไนต์คลับมีข้อมูลแค่นี้ อ้อ ชื่อของเธอคือเซ็มจิราครับ”

“ผู้หญิงไม่มีที่ไปที่ไป”

“จะเอาอย่างไรกับเธอครับ”

“เดี๋ยวรอพินก่อน แล้วค่อยว่ากันทีหลัง”

“คุณรามอสกลับไปพักที่โรงแรมก่อนไหมครับ ทางนี้จ้างพยาบาลพิเศษเฝ้า พินแล้วค่อยมา คงจะเป็นพຽນนี้เข้า” เพราะตอนนี้ดีกมากแล้ว เจ้านายควรพักผ่อน ทว่าใบหน้าที่ซีริมลงเหมือนชัดใจต่อคำพูดของเขาทำเอาไมค์ต้องประหลาดใจ เจ้านายเขากำลังแสดงความหวังไยต่อผู้หญิงคนนั้นเกินจำเป็น

“ผมพูดอะไรผิดหรือครับ”

“ไม่เข้าหู”

“ขอโทษครับเจ้านาย”

“จงห้องพิเศษพักฟื้นให้คนไข้ ไปเอาเสื้อผ้ามา ฉันจะเผ้าผู้หญิงคนนี้เอง ฉันเป็นคนทำให้เธอบาดเจ็บ ก็ต้องรับผิดชอบ” คำพูดธรรมดาของรามอส แต่ทำเอาคนสนิทและการ์ดอึ้งเป็นรอบที่สอง มาเพี้ยมหาเศรษฐีอย่างเขาไม่จำเป็นต้องลงทุนเผ้าคนเจ็บหรอก จ้างพยาบาลดูแลพิเศษสักสองสามคนก็ได้หากเกรงว่าเธอจะไม่ได้ได้รับความสะดวกสบาย แต่นี่กลับลงทุนด้วยตัวเอง มันมากเกินไปจนไม่น่าเชื่อ

“มองหน้าฉันทำไมกันวะ”

“ปะ เปล่าครับ”

“สั่งอะไรก็รีบไปทำ”

หญิงดหิดเลยคว้าพ่อแม่มือหนึ่ง เขาอยากเผ้าเองผิดตรงไหน ในเมื่อเธอต้องมาเจ็บตัวโดยมีเขาเป็นต้นเหตุ การดูแลเธอในเวลาเจ็บหนักมันไม่ใช่เรื่องเหลือบ่ากว่าแรง ไม่รู้สิ เขาแค่ไม่อยากให้เธอคลาตสายตา ยิ่งเธอไม่มีเอกสารอะไรติดตัว เขาก็ยิ่งต้องดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่อยากให้เธออยู่ไกลสายตา

ร่างบอบบางในชุดคนป่วยสีฟ้าอ่อนนอนนิ่งบนเตียง มีสายน้ำเกลือห้อยระยงระยาง และมีเครื่องจับชีพจรหนีบไว้ที่นิ้ว อุปกรณ์ช่วยอื่นๆ ถอดหมดแล้วเมื่อสองชั่วโมงก่อนโดยพยาบาล เมื่อเครื่องวัดระดับการหายใจเห็นว่าคนเจ็บบนเตียงสามารถหายใจได้ด้วยตัวเองสะดวก เครื่องมือจึงไม่จำเป็น

รามอสรีบกลับไปสักพักบนโซฟาตัวยาว ก่อนตื่นขึ้นมาเมื่อพยาบาลเข้ามาตรวจวัดความดันโลหิตของหญิงสาว รวมถึงวัดไข้ มาเพี้ยหนุ่มลุกไปล้างหน้าก่อนกลับมายืนข้างเตียงคนไข้ เขายังไม่ได้อาบน้ำ นอนชุดเดิมนั่นแหละ แม้ว่าลูกน้องจะกลับไปเอาเสื้อผ้าที่โรงแรมมาให้ ห้องพักรักษาสำหรับญาติคนไข้

ด้านนอกไม่อยู่ในความสนใจ เขาเลือกนอนบนโซฟาเพื่อจะได้คอยดูแลคนบนเตียง ตอนนี้นี้อีสานดิฉัน ต่างจากตอนแรกที่ซิดเล็กน้อย

“พรุ่งนี้หวังว่าเธอจะตื่นนะห้องมิน”

รอยยิ้มปรากฏบนปากได้รูป มือหนาแตะหน้าผากเนียนแผ่วๆ ไล่ตามกรอบหน้ารูปไข่ แก้มป่องของเธอพองลมแม້ยามหลับ เห็นแล้วน่าฟัด และแน่นอนเขาจะไม่แค่อคิด แต่ลงมือทำเลย เขาโน้มใบหน้าจูบเบาๆ ได้กลิ่นหอมจางๆ ขนาดว่าอยู่ในชุดคนป่วย เขายังไม่ได้กลิ่นยาจากเธอเลย

เอ...หรือการทำงานของจมูกเขาจะมีปัญหา จึงได้แต่กลิ่นหอมของผิวสาว

“ไม่รู้จะเรียกอะไร เรียกห้องมินก็แล้วกัน”

“อะแฮ่ม ขอโทษครับ”

“มีอะไรไหมค์” หันมาถามเสียงเรียบ ไม่เชิงหงุดหงิดนักที่ถูกขัดจังหวะความรู้สึก วินาทีนี้เองที่รามอสตัดสติใจบางอย่าง เพียงแต่รอให้คนบนเตียงฟื้นก่อน ถึงตอนนั้นคงได้รู้ว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางไหน รู้เพียงว่าเขาจะไม่ปล่อยเธอไปเด็ดขาด อยากได้เขาต้องได้!

“ผมเป็นห่วงคุณรามอสครับ ออกไปนอนเตียงด้านนอกดีกว่า”
เจ้านายอยู่ในห้องนี้นานเกินไป ดูแลอีกคนจนหลงลืมดูแลตัวเอง

“ไม่ ฉันจะนอนตรงโซฟา เอาผ้าห่มมาก็พอ”

“แต่มันจะทำให้เจ้านายพักผ่อนไม่เพียงพอนะครับ” เรื่องตื้อนี้ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง เจ้านายเขานี้จะทำจะหลงสาวอาการหนัก

“พรุ่งนี้ไม่มีประชุมไม่ใช่หรือ อ้อ แล้วเรื่องที่สั่ง อย่าลืมด้วย” คนพูดละลายตาจากคนสนิทมามองสาวบนเตียงที่ยังหลับไม่ได้สติ ดูดี ไร้พิษสงแต่ก็น่าหลงใหล

“ผมจัดการแล้วครับ เรื่องนี้จะไม่เป็นข่าว อีกอย่าง ผมค่อนข้างมีเรื่องสงสัย และคิดว่าคุณรามอสคงสงสัยเหมือนกัน ประวัติผู้หญิงคนนี้

มันคลุมเครือ เธอไม่มีเอกสาร ผมเกรงว่าเธอจะเป็น..." ละไว้ในฐานที่เข้าใจ
เขาไม่อยากให้เจ้านายมีปัญหากับไอ้พวกมาเพี้ยก๊กก๊อกร้องถิ่น หากผู้หญิง
คนนี้อยู่ในความดูแลของมัน

“ไม่ว่าเธอจะเป็นใคร อดีตจะเป็นยังไง ปัจจุบันเธอคือของฉัน”

“ครับ”

“เตรียมทำพาสปอร์ตของเธอด้วย เธอจะเป็นผู้หญิงของฉันนับจาก
วันนี้เป็นต้นไป” นั่นคือสิ่งที่รามอสคิดออก และเขาอยากชดเชยกับความเจ็บ
ที่เขาได้รับ เขาจะเป็นคนดูแลเธอเอง

“ครับเจ้านาย”

ไม่คิดมันเข้าใจอะไรง่าย และมันคงอ่านใจเขาออก ก็บอกไม่ถูกว่าสิ่งที่
ตนเองกำลังทำมันถูกหรือผิด สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความคิดของมาเฟีย เขาก็
แค่ไม่อยากถอยห่างโดยที่ยังไม่ได้เริ่มต้น กับคนบนเตียงมันต้องใช้เวลา
และเมื่อเธอฟื้น เขาคงหาคำตอบได้ว่าจะเดินไปในทิศทางไหน

นิ้วแกร่งไล่เบาๆ บนกรอบหน้าสวยของเธอ น่าแปลก เพียงแค่มอง
เพียงแค่มสัมผัสเล็กน้อยเขาก็สามารถยิ้มได้ เป็นรอยยิ้มมีความสุขผ่อนคลาย
ในหัวไม่มีเรื่องงาน ไม่มีเรื่องธุรกิจหมิ่นล้า่น ไม่มีจริงๆ นอกจากความรู้สึก
ที่ว่าอยากทะนุถนอมดูแลเธอคนนี้

รู้สึกปวดเมื่อยเนื้อตัว ร่างกายมันหนักอึ้งจนไม่อยากขยับ เหนืออื่นใด
คืออาการเจ็บบริเวณหัว เจ็บจนไม่อยากทำอะไร เปลือกตาก็หนักอึ้ง นี่เรา
เป็นอะไร เกิดคำถามมากมายขึ้นในหัว หากสุดท้ายขยับตาคือกึกกักพัก
ก็ค่อยๆ ลืมขึ้น แสงสว่างทำให้ต้องหรี่ตาลึกน้อย ใช้เวลาปรับสภาพแล้ว
จึงกวาดมองรอบๆ ห้อง มองอย่างสงสัยปนตกใจว่าเหตุใดตัวเองจึงมาอยู่
ในห้องนี้ ห้องที่ไม่คุ้นเคย

“ตื่นแล้วหรือ เป็นไงบ้าง”

เสียงหัวทุ้มเอ่ยถาม มันมาจากร่างใหญ่ที่ลุกนั่งตรงโซฟา เขารับ

เดินมาหาเธอ เปิดรอยยิ้มหล่อแบบวัวตายควายล้ม หล่ออย่างหาตัวจับบออยาก
เปลือกตาบางใสกะพริบพริบๆ หัวคิ้วเรียวขมวดเข้าหากันเป็นปม จ้องเขม็ง
ที่เจ้าของใบหน้าหล่อเหลา เจ้าของรอยยิ้มละลายใจ

“ทำไมทำหน้าที่แบบนี้”

“คุณเป็นใครคะ”

ใช่ เขาเป็นใคร และมาจากไหน ทำไมมาอยู่ในห้อง การแต่งตัวดูดี
มากๆ แม้ไม่ได้สวมสูท แต่เป็นเชิ้ตสบายๆ ทั้ด้วยแจ็กเก็ตสีเทา ผมไม่ได้
เซต แต่มั่นยุ่งๆ หากมองดูโคตรกร้าวใจ ใครก็ได้ช่วยบอกที่ว่าเธอกำลัง
เจอพลังการทำลายล้างจากเทพบุตรอยู่ใช่ไหมเนี่ย ทำไมเขาดูไม่คุ้นเลย

“จำฉันไม่ได้หรือสาวน้อย”

“ไม่ ฉันไม่รู้จักคุณ แล้ว...แล้ว...” ถ้ามย่ำเสียงแผ่วเบา มือบางยกขึ้น
กุมขมับพยายามคิด พยายามนึกอะไร แต่ทำไมในหัวจึงขาวโพลนมีเพียง
ความว่างเปล่า

“อย่าบอกนะว่า...” คำพูดของหมอเป็นจริง สีหน้าแววตาของคน
บนเตียงมันบอกว่าเธอสับสนเมื่อเห็นเขา เธอจ้องมองแต่มีแววความ
หวาดกลัว ให้ตายดับ หล่อแบบนี้มันน่ากลัวตรงไหน ว่าแล้วเขาก็กดปุ่ม
เรียกแพทย์พยาบาลให้มาตรวจอาการของคนเพิ่งฟื้น งานนี้คุยกันยาวแน่ๆ

“ให้หมอตตรวจสักหน่อย”

“ฉันอยู่โรงพยาบาลหรือคะ”

“ใช่ เธอถูกรถชน” แต่เขาไม่ได้บอกว่าตัวเองคือต้นเหตุ เพราะ
อย่างไรเหตุมันก็เกิดขึ้นแล้ว เขาจะรับผิดชอบหลังจากนี้

“แล้วคุณช่วยฉันไว้ฉันหรือ” ถ้ามย่ำเสียงเบา แววตาของเธอดูมีเมียง
เหมือนลูกหมาหลงทาง ขมวดคิ้วเข้าหากัน มือประสานบีบแน่นเหมือน
พยายามนึกคิด

“ทำตามตามสบาย ฉันเป็นเจ้าของใช่เธอ”

“เราไม่รู้จักกัน และฉันไม่รู้จักคุณ”

ยิ่งเจ็บยิ่งป่วยหนัก ยายสมองเลื่อมเอ๊ย แบบนี้ดีเลย จะได้จัดการอะไรได้ง่ายขึ้น ในหัวของรามอสตอนนี้มีแต่แผนการ จะว่าเขาจะฉวยโอกาสดังนี้ไม่ได้หรอก มันช่วยไม่ได้ โอกาสแม้เพียงน้อยนิด แต่ถ้ามันจะทำให้เขาเป็นฝ่ายได้เปรียบ เขาก็ยินดีถูกมองว่าเห็นแก่ตัว

“ขอหมอตรวจคนไข้สักครู่ค่ะ”

“เชิญ”

เสียงเปิดประตูห้องมาพร้อมเสียงของนายแพทย์คนเดิม มีความเกรงใจเจ้าของไข้ แต่ก็ต้องเข้ามาทำหน้าที่ตามความรับผิดชอบ ร่างสูงใหญ่ของมาเฟียลึกลับทางมายืนห่างๆ หลังตอบรับคำพูดของหมอสั้นๆ ให้เป็นหน้าที่ของหมอกับพยาบาลเพื่อวิเคราะห์อาการคนเจ็บ

ใช้เวลาไม่นานหมอก็ออกจากห้อง รามอสให้ไม้ค้ำไปสอบถามอาการและการดูแลจากหมอ เพราะหากเขาไปคุยเองดูท่าหมอจะมีความเกร็งแล้วตอนนี้มีสิ่งที่เขาสนใจกว่า นั่นคือร่างบอบบางในชุดคนไข้ ศีรษะของเขามีผ้าสีขาวพันไว้เพราะศีรษะแตกสองจุด แผลไม่ได้ใหญ่แต่ก็มีเย็บสามเข็ม แขนของเธอข้างหนึ่งเข้าเฝือกไม้ตามไว้เฉยๆ

“จะไปไหน” เมื่อเห็นสาวเจ้าขยับตัวยุกยิกทำท่าเหมือนอยากจะลงจากเตียง น้ำเสียงของเขาคงนิ่งไปกระมัง เลยทำให้คนบนเตียงสะดุ้ง เงยหน้ามองด้วยแวตาทวาดกแล้ว

ถนัดลุกมาเพียมากไปจนเคยชิน มันใจในความหล่อ แต่ความน่ากลัวคงไม่ต่าง ดูจากสีหน้าของเธอที่ก้มงุดไม่ยอมสบตาของเขไปอีก ร่างใหญ่สุดสมาร์ตก้าวเข้าไปหาชนชิดขอบเตียง จับแขนเรียวยาวๆ ช่วยให้เจ้าตัวลูกนั่งห้อยขาได้ง่ายขึ้น ตามแขนมีรอยฟกช้ำน่าสังสาร เพราะเขาคนเดียวแท้ๆ

“ถามว่าจะลุกไปไหน เข้าห้องน้ำ?”

“ค่ะ” ตอบมาเสียงแหบเบา ก่อนสาวเจ้าจะไปเข้าห้องน้ำ คนที่เฝ้ามาตลอดทั้งคืนก็หยิบขวดน้ำมาเปิด เสียบหลอดเข้าไปแล้วยื่นให้เธอดู

สาวเจ้าดูหน้าเยอะพอควร คงจะคอแห้ง
“เดี๋ยวช่วยพุง”

คนตัวใหญ่กว่าถือวิสาสะโอบรอบเอวบาง แต่เขาไม่ช่วยพุง เขาช่วยอุ้มเลยต่างหาก ร่างบางลอยเหนือพื้น ตาโต จะเดินร่นชัดขึ้นอะไรก็ไม่ถนัด เพราะมืออีกข้างต้องคอยถือถุงน้ำเกลือ พอไปอยู่ในห้องน้ำจึงวางเชลลง นำถุงน้ำเกลือไปแขวนกับที่แขวนให้เรียบร้อย

“เรียบร้อยแล้วบอก จะเข้ามาอุ้ม”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันเกรงใจ” อ้อมแอ้มไม่เต็มเสียงนัก ไม่แม้จะมองหน้าหล่อ ที่มองแล้วมันส่งผลให้หัวใจของเธอเต้นรัวกระหน่ำ สมองพยายามนึกว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ตอนนี้เธอกลับจำอะไรไม่ได้แม้กระทั่งชื่อของตัวเอง เธอกำลังจะกลายเป็นภาระให้คนอื่น

ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ มาเพียอย่างรามอสยอมเสียเวลาอันมีค่าของตนเพื่อดูแลผู้หญิงคนหนึ่ง แถมเจ้าหล่อนยังความจำเสื่อม จำเขาไม่ได้ และจำไม่ได้แม้กระทั่งชื่อตัวเอง หน้าตาอ่อนหวานใสๆ เบี้ยวๆ เหมือนเด็กหลงทางเห็นแล้วนึกเอ็นดู เขาก็มองนาฬิกาข้อมือ เธอเข้าไปในห้องน้ำลิบกว่าน่านี้อแล้ว

“เรียบร้อยหรือยังมีน”

“อะ ค่ะ เรียบร้อยแล้ว”

เขาจึงเดินไปเปิดประตู เจ้าตัวยีนเซ็ดมือเซ็ดไม้ เขาทำท่าจะอุ้ม แต่เจ้าตัวส่ายหน้า จึงโอบเอวพุงเธอ ส่วนอีกมือจับถุงน้ำเกลือพามาถึงเตียงให้เธอนั่งพิงกับผนังหัวเตียงแล้วจัดการเลื่อนโต๊ะเล็กสำหรับวางอาหารให้ คนไข้มาไว้ตรงหน้า เปิดฝาซามออก เป็นอาหารอ่อนๆ โจ๊กกับซूप คงรสชาติแบบจืดๆ พร้อมผลไม้

“กินก่อนจะได้มีแรง”

“คุณเป็นใครเธอคะ” ถามไปอีกเรื่อง มองไปหน้าหล่อเหลาและพยายามนึก แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก พอนึกมากๆ ก็พานปวดหัวจนต้อง

ยกมือขึ้นกุมขมับ

“ไม่ต้องสนใจ รู้ไว้ว่าฉันหวังดีกับเธอก็พอนะเด็กมึน”

“มีนอะไรคะ ฉันไม่ได้มีนสักหน่อย” ใ้คำว่ามีนเนียเขารู้มาจาก ไอ้ตรีรอยล์นั่นแหละ มันเป็นลูกเสือชาวไทย เขากับหมอนี่เคยไปเที่ยวเมืองไทยด้วยกัน ได้ยินเด็กๆ ้วยรุ่นมันพูดกันก็เลยจำมา จะว่าไปเธอคนนี้ก็เหมือนคนไทยนะ ก็ไซ้ๆ เอเชียแหละ แต่ไม่รู้ประเทศไหนแน่

“มีนลี มีนมากเลย”

“คุณเป็นอะไร ทำไมต้องมาดูแล โรงพยาบาลนี้ต้องแพงมากแน่ๆ ฉันอยากออกแล้วค่ะ” เธอว่าพลางกวาดตามองรอบๆ ตัวเองไม่มีปัญญาจ่ายแน่ ว่าแต่ทำไมไม่มีเอกสารอะไรติดตัวเลยนะ แบบนี้เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน กลอกตาแล้วถอนหายใจ

“กินก่อน อย่าเพิ่งคิดอะไร เข้าใจไหมน้องมีน”

“ทำไมต้องมีนด้วย”

“ก็มันจนจำไม่ได้ไง” มาเพียหนุ่มหัวเราะเบาๆ แต่ให้ตายดับ ใ้ไมค์ก็มายืนอยู่ในห้องด้วย มันกำลังกลั่นยืมที่เห็นเจ้านายมาเพียอย่างเขากำลังหัวเราะ

“ยืมอะไรวะ ออกไปเลย”

“ทำไมคุณต้องดุด้วยคะ ผู้ชายคนนั้นเขายังไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แล้วยืมก็น่ามองกว่าตอนหน้าบึ้งเป็นไหนๆ” เป็นประโยคยาวๆ ประโยคแรกของคนเจ็บ แล้วตอนนี้ใบหน้าห้วนเกรงหวาดๆ ของเธอก็มีรอยยิ้ม และเปลอสั่งยืมนั้นให้กับไมค์ ทำเอาเจ้านายมาเพียออกอาการหงุดหงิด

“ผมชื่อไมค์ครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณไมค์ ส่วนฉัน...” นึกอะไรไม่ออกเลย จะบอกไปงละว่าตัวเองชื่ออะไร ใบหน้าเนียนหยกเข้าสู่โหมดเศร้าไปอีก

“เธอชื่อเข็มจิรา ฉันรู้แค่นั้น ให้พวกมันเรียกว่าเข็มก็แล้วกัน ส่วนฉันจะเรียกน้องมีน” ฟังแล้วน่ารำกึ้กก็เดียมหัวใจแปลกๆ แต่โคตรชอบ และจะ

เป็นชื่อเดียวที่มีเขาคนเดียวเรียก

“เข้มีจิวังั้นเทร่อ คู้ันๆ เหมือนกันนะ” ใบหน้าเนียนคลี๊ยมเล็กน้อย แต่คนมองนี่ก็ใจบางไปเลย แล้วอีกอารมณ์ก็แทรกเข้ามากลางคันเมื่อหันไปมองคนสนิทที่ยังยืนยิ้มอยู่จุดเดิม ไอ่ไมค์ มันจะยิ้มทำไม ไม่รู้หรือไงว่าคนนี้ เขาโคตรหวง

“ออกไปได้แล้วไมค์”

“ผมรอเก็บชามครับ”

“ยุ่ง กินเสร็จเดี๋ยวจันเอาออกไปเอง ไปติดต่อเรื่องงานให้เรียบร้อย อาทิตย์หน้าจันจะกลับ”

“แล้ว...” ไมค์ปรายตามายังคนบนเตียงที่ตอนนี้ตักอาหารเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยๆ ไม่ได้สนใจบทสนทนา คงเพราะกำลังใช้สมองขบคิดเรื่องของตัวเอง อยากรำได้เร็วๆ เมื่อกี้ตอนหม้อออกไปหม้อก็บอกให้เธอผ่อนคลาย เรื่องพื้นความทรงจำอึกอักพักค่อยพยายามนึก ตอนนี่ต้องให้ร่างกายเข้าที่ไวกๆ ก่อน

“ค่อยค่อย”

“ครับ” พอไมค์ออกจากห้อง รามอลก็หันมาสนใจคนบนเตียงที่ซัดโจ๊กเกือบหมดชาม คงทิวมากละสิ เมื่อคืนไม่รู้เจ้าตัวกินอะไรไปหรือเปล่า

“มีน อยากรินอะไรอีกไหม”

“ไม่คะ แคนนี้ก็อิมจุกแล้ว” เขาจะเรียกอะไรก็สุดแต่แต่เถอะ เธอจำไม่ได้จะเจอะใคร แต่ปัญหาหนักใจคือพอออกจากโรงพยาบาลแล้วจะไปไหนดี มันแคว้งคว้างไปหมด เธอถอนหายใจยาวๆ หลายครั้ง การกระทำนั้นอยู่ในสายตาของคนตัวใหญ่ที่อิมยิ้มในหน้า

“คุณมองฉันทำไมคะ”

“ฉันชื่อรามอล”

“คะ ขอบคุณที่ดูแล แต่ฉันไม่มีปัญญาหาเงินมาใช้คืนคุณหรือคะ ยกเว้นต้องทำงานหนักเป็นปีๆ” บอกเสียงเศร้า ชีวิตของผู้หญิงที่ชื่อเข้มีจิว

มันจะวุ่นวายขนาดไหนคะ

“อย่าคิดมาก มองหน้าฉัน”

“มะ มองทำไมคะ” ถ้ามองเสียจะถูกตักเพราะเขย็นหน้าเข้ามาใกล้เกิน ลมหายใจของเธอมันเลยติดๆ ชัดๆ รู้สึกว่าระบบในร่างกายจะรวนจนเกินควบคุม เขารู้สึกใหม่กว่าสีหน้าท่าทางของเขามันมีพลังทำลายล้างสูง ชนิดที่ผู้หญิงคนไหนได้เข้าใกล้หัวใจคงแทบวายแน่ๆ

ดวงตากลมโตไปหวัระริกเหมือนลูกกวาดขี้นระแวง มองแล้วให้ความรู้สึกหลากหลาย และเขาชอบมอง ไข่ความรู้สึกบ้างๆ แบบนี้มันโคตรเข้าใจยาก จะเรียกว่าความรู้สึกพิเศษได้ไหม เพราะมันไม่เคยเกิดขึ้นกับใคร ยกเว้นเธอ ลงทุนฝ้าขนาดนี้ ก็คิดเอาลิว่อยากได้มากขนาดไหน

“เห็นอะไรในตาฉันไหม”

“เอ่อ คือ...”

“ทำไมต้องติดอย่าง น่องมีนี่คิดซ้ำจริงๆ” สาบานว่าไข่ความทะเล้นเนี่ยได้มาจากไอ้ตรอยส์ล้วนๆ ไม่ใช่สันดานของตัวเอง แต่เอ๊ะ หรือจริงๆ มันคือสันดานที่แอบหลบอยู่ข้างใน แต่ช่างเถอะ ตอนนีเขายากให้คนบนเตียงเลิกทำหน้าที่คว้ฆฆฆฆฆเหมือนเขาเป็นไอ้พวกโรคจิตสักที เธอกลัวแต่ก็พยายามไม่กลัว มองออก่ง่ายๆ จากการถามคำตอบคำ แต่ที่กับไอ้เมคค์นั้นพูดได้ยาวๆ ทั้งที่ไอ้เมคค์ก็ไม่ได้น่ากลัวน้อยไปกว่าเขาเลย

“ทำไมต้องเรียกว่ามีน”

“มีนเป็นภาษาไทย และเธอคือคนไทย ใช่ไหม” เขาถามย้า สาวเจ้ามีสีหน้าครุ่นคิดเหมือนเด็ก ให้ตาย ไอ้ท่าครุ่นคิดนี่เห็นแล้วอยากขยี้

ความจริงเขารู้แล้ว รู้ชื่อรุ่นนามสกุลและมันยังทำให้เขารู้สึกเอ็นดูเธอ เจ้าตัวเกิดมาในครอบครัวฐานะปานกลาง พ่อแม่เธอเสียชีวิตจึงอยู่กับลุงป้า คนพวกนั้นสุขสมบัตินี่ควรเป็นของเธอมาปรนเปรอลูกตัวเอง ก่อนหน้านี้เธอทำงานบริษัทแห่งหนึ่ง แต่ถูกเจ้านายกลั่นแกล้งจึงลาออก แล้วจากนั้นมาโผล่อีกทีคือในฝัน เธอเล่นดนตรีเก่งเพราะตอนมัธยมเคยเรียนพิเศษ

ด้านดนตรี นี่คือประวัติที่ตามได้คร่าวๆ ดีว่ามีคนรู้จักอยู่เมืองไทยจึงให้ทางนั้นสืบข้อมูลให้จากรูปถ่าย ยิ่งรู้แบบนี้ยิ่งไม่คิดจะปล่อยมือจากเธอ

“ค่ะ น่าจะใช้”

“จากรูปและชื่อของเธอ แต่ช่างเถอะ จากนี้ฉันจะดูแลเธอเอง”

“มะ ไม่ต้องค่ะ ฉันดูแลตัวเองได้ เดี่ยวสมัครงานเอา”

“ดี๊”

“เปล่านะคะ ฉันแค่...”

“อย่าดี๊กับฉัน เอาเป็นว่าเธอต้องไปอเมริกากับฉัน” คำพูดเรียบๆ แต่คนฟังตาโตมากกว่าเดิม ใบหน้าเนียนส่ายน้อยๆ

“ไม่ได้นะค่ะ ไม่ได้เด็ดขาด ฉันไปกับคุณไม่ได้ เราไม่รู้จักกัน แล้วฉันก็ความจำเสื่อมด้วย ฉัน...”

“ถ้าฉันก็คิดเสียว่าไปใช้หนี้ค่าเข้าโรงพยาบาล ฉันจะจ้างเธอเอง” สมอของมาเพียประมวลผลแต่ทำไร การมีเธอข้างกายมันคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม

“ไปทำงานเป็นผู้ช่วยฉันที่อเมริกา มีบริษัทมากมายที่ฉันดูแล รวมถึงกาสิโนที่ลาสเวกัส เรือสำราญ และสายการบิน”

คนฟังตาโต เขาพูดเรื่อยๆ ก็จริง แต่ฟังแล้วอึ้งมากๆ เลยค่ะท่านผู้ชม เขาต้องรวยล้นฟ้าเบอร์ไหนถึงจะทำธุรกิจมากมายขนาดนี้ แต่ละอย่างมันระดับพันล้านหมื่นล้าน

“ไม่ ฉันไม่ไปกับคุณ”

“ก็บอกว่าไปเป็นผู้ช่วย โอเคไหมน้องมัน ให้ค่าจ้างเดือนละสองแสน”

“ว่าไงนะคะ สองแสน!”

สมอเงื่อนๆ ของเธอมันแค่จำไม่ได้ แต่ใช้ว่าจะใช้การไม่ได้เสียหน่อย สองแสนนี้ทำงานทั้งปีที่เมืองไทยเลยนะ ฉะนั้นการไปตายเอาดาบหน้ามันก็น่าลองไม่ใช่หรือ ตอนนี้อยู่เซี่ยงไฮ้ พาสปอร์ตก็ไม่มีแบบนี้คงทำอะไรยาก ผู้ชายคนนีดูรวยดูใหญ่โต เขาคงช่วยเธอได้

ไมค์หัวเราะเบาๆ ก่อนคว้ากระเป๋าโน้ตบุ๊กและแฟ้มเอกสารเดินออกจากห้อง วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่จะอยู่เคียงข้างเจ้านายคงจะสั่งงานพวกทีมบริหารเยอะ โดยเฉพาะโครงการใหม่ที่กำลังเป็นรูปเป็นร่าง หากโปรเจกต์นี้สำเร็จจะถือว่าเป็นคอมเพล็กซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ที่ใหญ่โตเท่าคู่แข่งอย่างอู๋เลยเถยทีเดียว

ออกจากโรงพยาบาลมาได้สองวันแล้ว ชีวิตไม่มีอะไรมา นั่งๆ นอนๆ วันนี้การ์ตของเจ้านายคนใหม่ก็พาเธอไปพบแพทย์ตามนัด อีกไม่กี่วันจะเดินทางไปอยู่อเมริกา ไม่รู้อะไรจิตใจให้เธอเลือกไว้ใจเขา ยอมให้เขาเป็นเจ้านาย หรือเพราะเงินสองแสนกันหว่า...

นึกมาถึงตรงนี้แล้วอดขำไม่ได้จริงๆ ยอมรับว่าเห็นแก่เงิน และอะไรรู้ใหม่ เจ้านายรูปหล่อจอมมาเพี้ยอย่างเขากลับที่จะจ่ายเงินให้ก่อนสองเดือนแรก เขาโอนให้เธอแล้วเรียบร้อยหลังลงทุนเปิดบัญชีให้ มันเป็นเรื่องที่ชวนงุนงงที่สุด ทั้งที่เธอก็แค่ผู้หญิงธรรมดาความจำเสื่อม แต่ช่างเหอะ แล้วแต่เขาเลย ใจป้ำมากก็ไม่อยากขัดศรัทธา

“คุณคะ ต้องการอะไรเพิ่มไหมคะ”

“ไม่จ๊ะ ฉันยังไม่หิว” แม่บ้านที่เจ้านายจ้างคอยมาถามไถ่ตลอดเอาจริงๆ คือไม่ชิน สมองก็ไม่คุ้นเคยเวลามีใครมานอบน้อมแบบนี้ ทำให้ไม่รู้รู้สึกเศร้าในหัวใจ และมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้เจ้านายมาเพี้ย เข้มจิราค่อนข้างงุนงงกับอาการของตัวเอง

“มิสเตอร์คิมให้ฉันคอยดูแลคุณค่ะ”

“แต่ฉันไม่เป็นไร แค่นี้” ไซ่ อาการเบื่อบ้าง เพราะอยู่เฉยๆ นั่งๆ นอนๆ ดูทีวีเปิดเพลงฟังในห้องพักสุดหรูหรานี้ หากเอาเข้าจริงคือมันเบื่อบ้างเลย หรือตอนความจำยังไม่เสื่อมเธอจะทำงานหนัก เพราะมือของเธอไม่ได้นุ่มนวลเหมือนมือสาวๆ คนอื่น หากกลับเมืองไทยก็คงไม่ได้เพราะรับค่าจ้างงวดแรกจากเจ้านายมาแล้ว

“ว่าแต่ รู้ไหมว่าคุณรามอสจะกลับเมื่อไร”

“คุณคิมไม่ได้แจ้งไว้ค่ะ”

“หรือ”

“แต่เมื่อคำคุณรับประทานก่อนได้เลยนะคะ คุณไม่คิดโทร.มาบอกค่ะ” แสดงว่าเจ้านายมาเพียงคงสั่งลูกน้อยไว้อีกกละสิ เหอะ สงสัยจะได้นั่งเหงากินข้าวเย็นคนเดียวเหมือนเมื่อก่อน เราคงต้องทำตัวให้ชิน และรีบแข็งแรงไว้ๆ จะได้ไม่เป็นภาระคนอื่นทำงานหาเงิน จำได้หรือไม่ช่างมัน ไปก่อนละตอนนี้ ปากห้องสำคัญกว่า

“อ้อ ันไปตั้งโต๊ะเลย สั่งอาหารญี่ปุ่นมาให้หน่อยนะ”

“จัดการให้ค่ะ”

คนตัวเล็กเป่าปากฟู่ แขนข้างหนึ่งยังใช้การไม่ได้มันก็เลยขัดใจไปเสียหมด ไม่อย่างนั้นเธอเข้าครัวเองแล้วละ ห้องพักนี้เป็นห้องสุท มีห้องครัวไว้สำหรับทำอาหาร ว่าแล้วก็นึกถึงอาหารไทยมีความอยากกินระดับสิบ แต่คงต้องรอให้ถอดเสื้อออกก่อน

อาหารขึ้นโต๊ะพร้อมแล้ว แต่มันมากเกินไปจนจำเป็น แล้วพอแม่บ้านออกไปสาวเจ้าก็ถึงบางอ้อ เมื่อเจ้านายมาเพียงรูปหล่อเดินเข้ามาแล้วปิดประตูลง มีความเป็นส่วนตัว เธอจึงไม่กล้านั่งเก้าอี้ อยากรู้อย่างไรซะเขาก็เป็นเจ้านาย จะตีตนเสมอเทียบเท่ามันไม่เหมาะสม กากับหงส์ไม่ควรเทียบเคียง

“ยื่นทำไม นั่งลงสิมัน”

“ก็...”

“ฉันทิว หิวจนตาลาย ดีที่แม่บ้านบอกว่าเธอให้โทร.สั่งอาหาร ฉันเลยบอกให้สั่งมาเยอะๆ ทั้งของหวานก็ด้วย” เขาเอ่ยยิ้มๆ เมื่อคนตัวเล็กเอาแต่นั่งงงกะพริบตาปริบๆ เห็นแบบนี้แล้วใจไม่ดี อยากจับกดเสียให้รู้แล้วรู้รอด ปกติไม่ใช่พ่อพระ หากคนนั้นไม่รู้ทำไม่จึงอยากถนอม

“วันนี้เลิกเร็วหรือคะ”

“อืม เห็น้อยมาก ว่าแต่เป็นไงบ้างไปหาหมอ เจ็บปวดตรงไหนไหม”

“ไม่ค่ะ อาการดีขึ้น ตอนแรกมีเจ็บๆ แดงๆ ไหลแล้วก็สะโพก ตอนนี้เบาแล้วค่ะ” คำตอบของเธอทำเอารามอสต้องนึ่วหน้า เขาทำให้เธอต้องเจ็บตัว หากวันไหนความจำเธอฟื้นคืนกลับมา เธอจะเกลียดเขาหรือเปล่านั้นยายคนหน้ามีน ดูลิทำคิ้วผูกโบ้โชว์เขอีกแล้ว

“ไปอเมริกาคงต้องพาเธอไปเช็กรีกครั้ง” เป็นห่วง คำนี้ผุดขึ้นมาในใจกลัวเธอจะได้รับความกระทบกระเทือนอย่างอื่น แม้ตรวจเช็กรีกจากโรงพยาบาลมาดีแล้วก็ตาม แต่ตรวจซ้ำเพื่อความสบายใจของเขา กลัวจะซ้ำในไม่ใช่อะไร

“ไม่ต้องค่ะ แค่นี้ก็ทรงใจเจ้านายจะแย่แล้ว”

“หืม เจ้านาย?”

“ค่ะ ทำไมเหรอคะ ฉันอยากเรียกคุณว่าเจ้านาย” ไม่รู้สิ ส่วนใหญ่เรียกมิสเตอร์คิม คุณคิม คุณรามอส อันนี้มีแค่การ์ดกับไม้ค้ำที่เรียก เพราะถ้าไม่สนิทส่วนใหญ่ก็เรียกเป็นทางการ แต่คำว่าเจ้านายมันก็ไม่เลวเหมือนกัน

“ได้สิ ให้อภิสิทธิ์เรียกคนเดียว เหมือนที่ฉันเรียกเธอว่าน้องมีน”

“ไม่ต้องยืมเลยนะคะ”

ชอบจ้วงเวลาน้องมีนทำหน้าที่อยู่หมู่ทุกระเจ้ากระงอด แปลกใหม่ ถ้าหญิงอื่นทำเชื่อเถอะว่าไม่น่ารักน่าพิศน้าจับกดเท่าน้องมีนหรอก แฮ้อ นี่เขาต้องอดทนต่อไปใช้ใหม่ ต่อให้เอาตัวมาอยู่ด้วย แต่จะให้เขาบุ่มบ่ามรังแกคนเข้าเฝือก รังแกคนความจำเสื่อมมันก็ใช่ที่ เขาอยากให้เธอค่อยๆ รื้อฟื้นความจำโดยไม่ต้องกดดันตัวเอง

“ข่าเธอไง”

“ไม่ต้องหัวเราะกันเลย กินได้แล้วค่ะ”

“ดูจริง เหมือนเมียขึ้นทุกวัน” ประโยคทำยเขาก็คิดแบบนั้นจริงๆ นั้นแหละ คิดว่าเธอคือเมีย ตอนนี้เป็นเมียในมโนไปก่อน เดี่ยวค่อยๆ ขยับฐานะทีละนิดจนกว่าจะเป็นเมียที่ถูกต้องตามกฎหมาย

“กินเยอะๆ”

“ขอบคุณค่ะ แต่นั่นกินเองได้” รู้สึกเกรงใจ ก็ขานะลิทำตัวเกินหน้าเกินตาความเป็นเจ้านาย แถมเมื่อกี้ยังพูดจาแปลกๆ จนเธอต้องแสร้งทำหูทวนลม หากเข็มจิราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งที่เขาแสดงออกมันทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายความตึงเครียดก่อนหน้าได้เยอะทีเดียว

ร้อยทั้งร้อยผู้หญิงชอบการเอาใจ และตอนนี้เขาก็กำลังทำอยู่ หญิงอื่นไม่มีโมเมนต์นี้ เขาไม่เคยแสดงความอ่อนโยน มันถูกปิดบังด้วยเกราะแห่งมาเฟีย ทว่ายายเด็กหน้ามึนทำให้เขายิ้มออก ไม่ใช่การเท่อ เพราะเธอไม่ใช่ของใหม่ เรายังไม่ได้มีอะไรกัน แต่คนตรงหน้าสร้างอำนาจบางอย่างให้รบกวนจิตใจของเขาจนรู้สึกเสพติดการมีเธออยู่ใกล้ๆ ยายแมวหน้ามึนจะรู้ไหมว่ามีอิทธิพลต่อมาเฟียร้ายกาจอย่างเขามากแค่ไหน

“แขนเธอไม่ถนัด”

“ค่อยๆ กินได้ค่ะ” ตอบไปไม่อยากจะให้เขาเอาใจมาก เพราะอะไรที่มากไปมันจะพัฒนาเป็นความเคยชินส่งผลให้กลายเป็นความเคยตัว

“อย่าซัดใจเจ้านาย” นั่นไม่ใช่คำสั่งแต่เป็นประกาศิต คนความจำเสื่อมต้องเชื่อฟัง สุดท้ายยจำต้องอ้าปากเมื่อเขาคีบข้าวปั้นมาจ่อใกล้ๆ คำแล้วคำเล่า จนเขาแทบไม่ได้ป้อนตัวเอง คนกินก็กินเข้าไปลิ กินจนจุกจนต้องยกน้ำซุปลมโหรีขึ้นดื่มดับความจุก แต่ก็ยกลำบากสักหน่อย

“ค่อยๆ ดื่ม” คนตัวใหญ่มองอย่างเป็นห่วง สุดท้ายยขยับเก้าอี้เข้ามาใกล้ช่วยประคองถ้วยซุปล จนนเธอละปากเขาก็จับไปวางด้านข้างให้เรียบริ้อย

“แล้วคุณรามอส อะ เอ่อ เจ้านายไม่กินล่ะค่ะ”

“อยากบ่อนผู้ช่วยคนใหม่ก่อน อยากให้หายไวๆ เห็นเธอเจ็บตัวแบบนี้ฉันก็รู้สึกไม่ดี” รอยแผลที่ขมับเธอตอนนี้จางลงแล้ว เขาจะให้เธอไปพบแพทย์ที่ดีที่สุด ไม่อยากให้มึนรอยแผลเป็นบนใบหน้าสวย

“เจ็บหัวบ้างไหม”

“ไม่ค่ะ แต่มีปวดบ้างเล็กน้อย อยากจำได้ไวๆ ไม่อยากเป็นภาระให้

เจ้านายนานๆ”

“เป็นตลอดชีวิตฉันก็เลี้ยงไหว” ความจริงคือคิดไปไกลกว่านั้นแต่ไม่ได้พูดออกมา มือนายยกผ้าเช็ดปากให้คนตัวเล็ก เมื่อซอสเปื้อนบริเวณมุมปากเล็กน้อย

“ฉันจะพยายามทำงานให้คุ้มค่าที่สุดนะคะ”

ตอบเสียงเบา ไม่รู้สิ แววดาอาหารห่วยๆนี่ทำเอาใจสั่น และสั่นอยู่บ่อยๆ เมื่อเขาเข้าไปใกล้ การตั้งใจทำงานคงเป็นสิ่งเดียวที่พอจะตอบแทนความช่วยเหลือของเขาได้

2

เจ้านายขา

สองส์ปดาร์ห์ต่อมาเซ็มจิราได้งานเป็นผู้ช่วยของเจ้านายมาเฟีย เธอมาอยู่นิวยอร์กเมืองหรุผู้ดีเต็มไปด้วยเหล่าไฮโซเซเลบดัง ค่าครองชีพไม่ต้องพูดถึง มันแพงมากๆ จะกินอะไรแต่ละอย่างนี่ฟุ้งแต่ร้านสะดวกซื้อจริงๆ แต่...เจ้านายของเธอรวยค่ะ เขามีเงินเดือนให้เดือนละสองแสน แล้วเมื่ออาทิตย์ก่อนหลังถอดเสื้อเรียกเรียบบร้อยเธอก็ได้บัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินมาหนึ่งใบ ตอนแรกจะไม่รับ แต่คำตอบของเขาคือเมื่อจำเป็นต้องใช้ เพราะบางทีอยากกินอะไรเธอจะได้ซื้อได้สะดวก

ใจไปไปอีกค่ะเจ้านาย รวย หล่อ มีเสน่ห์ และพลังแห่งการทำลายล้างสูงมาก ตลอดเวลาที่เธอตามเขาไปทำงานหนึ่งสัปดาห์มานี้ เธอเรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง ดีว่าเธอเก่งภาษาจึงเข้าใจอะไรง่าย มีคุณไมค์เป็นพี่เลี้ยงให้อีกที แม้จะยังไม่เข้าใจทั้งหมด แต่ก็ต้องเรียนรู้อีกเยอะเลย เพราะธุรกิจของเจ้านายมีเยอะมาก

ก็อก ก็อก

“ว่าไงคะ”

“มีของมาส่งค่ะคุณเข็ม” เสียงของแม่บ้านร่างท้วมที่คอยดูแลเพนต์เฮิร์สเอ่ยเรียกจากนอกประตู ไข้แล้ว ที่ที่เธอพักคือเพนต์เฮิร์สสุดหรูใจกลางนิวยอร์ก มองเห็นสวนสาธารณะใหญ่ เปรียบเสมือนปอดของที่นี่ ทั้งชั้นนี้เป็นของเจ้านายมาเฟีย บ้านบางหลังยังเล็กกว่าที่นี่ แยกเป็นสัดส่วน แถมยังมีสระว่ายน้ำส่วนตัว มีสวนหย่อมจำลองนั่งจิบชากาแฟได้อย่างสบายใจ นี่คือข้อดีของคนรวย

“ของอะไรคะ”

“ไปดูเองดีกว่าค่ะ” พอเปิดประตูห้องนอน แม่บ้านร่างท้วมก็อมยิ้มสุดท้ายเธอจึงเดินออกจากห้อง อ้อ วันนี้ที่ไม่ได้ไปทำงานเพราะเจ้านายมาเฟียให้เธอไปหาหมอ เช็คร่างกายอีกทีตาม ก็เลยต้องตามใจ ชัดใจไม่ได้ เสียด้วยสิคะท่านผู้ชม แล้วนี่พอกินข้าวเที่ยงก็กลับเพนต์เฮิร์ส

ร่างเล็กในชุดกางเกงยีนส์เสื้อยืดเดินมาถึงห้องโถงรับรองแขก มีพนักงานสาวสวยยืนอยู่ในชุดสูท พอเห็นเธอเจ้าตัวก็โค้งคำนับอย่างนอบน้อม แต่อะไรก็คงไม่เท่าราวชุดเสื้อผ้าแปดราว ทั้งเสื้อผ้าทำงาน ชุดนอน ชุดลาลอง รวมถึงชั้นในและรองเท้ากระเป๋านี้มันอะไรกัน

“สวยดีค่ะคุณผู้หญิง”

“คือฉันไม่...”

“คุณคิมให้ดิฉันนำเสื้อผ้ามาให้คุณเลือกค่ะ ถ้าบนรายนี้อันไหนพอ ยังมีในเค็ดตาลีอกเราก็นำมาด้วยค่ะ” หญิงสาวในชุดสูทนำเสนอ ส่วนเข็มจิริวยืนงงเป็นไก่ตาแตก เห็นราคาแล้วจะเป็นลมล้มพับ

“เดี๋ยวขอตัวเข้าห้องน้ำแป๊บนะคะ”

“ได้ค่ะ” พนักงานสาวยิ้มกว้าง จะไม่ยิ้มได้ไง เล่นขนเสื้อผ้ามาเสียขนาดนี้ เจ้าหล่อนคงกะพันกำไร ไม่ได้การ ต้องโทรหาเจ้านายก่อน บางทีอาจมีการเข้าใจผิด สาวเจ้ารีบเข้าห้องนอนกดมือถือถือหาเจ้านาย เป็นนานจนสายเกือบจะถูกตัดต่ออยู่แล้ว แต่ปลายสายกดรับก่อน

“ว่าไงน้องมีน”

“เจ้านายคะ คือมี...”

“เลือกเลย ชอบชุดไหนก็เลือก ไม่ต้องกลัว เขาจะเก็บเงินที่ฉันเอง”

วะ ว่าไงนะ ตกลงเรื่องจริงหรือเนี่ย เจ้านายสั่งเจ้าของห้องเสื้อให้เอาเสื้อผ้ามาให้เลือกถึงที่ หญิงสาวกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เขาไม่รู้หรือไม่ว่าราคามันแพงมาก ขึ้นหลักห้าหลักตาซื้อเงินเดือนเธอหมดพอดี

“ไม่ค่ะ มันแพงไป แล้วฉันก็เพิ่งทำงานกับเจ้านายเองนะคะ”

“คิดมาก ฉันจ่ายให้โอเคไหม”

“เออะไปค่ะ เสื้อผ้าราคาถูกฉันก็ใส่ได้นะคะ ไม่จำเป็นต้องแบรนด์หรูแบบนี้ มันสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุค่ะ” สาวเจ้ารีบปฏิเสธ อยากได้นะอยากได้แต่มันก็เกินตัว เธอไม่ใช่ดาราไม่ใช่ไฮโซ ไม่จำเป็นต้องสวมของดีขนาดนี้

“อย่าเรื่องมาก ฉันสั่งก็ทำตาม จะเอาหมดเลยก็ได้ฉันพร้อมจ่ายและไม่ต้องกลัวว่าฉันจะไปหักกับเงินเดือน ส่วนนี้เกี่ยวกับภาพลักษณ์ เธอเป็นผู้ช่วยฉันต้องดูดี ไม่ใช่ทำตัวเป็นยายยากมั่งน้อ” ที่ร้ายยาวมาทั้งหมดนะเหตุผลคืออยากให้เธอรับความปรารถนาดีของตัวเองไว้ ถ้าไม่ซักแม่น้ำทั้งห้าเจ้าตัวก็จะไม่ยอมรับ

“ทราบแล้วค่ะ”

“ทราบแล้วก็ไปเลือก เอาแบบที่เธอชอบ ถ้าฉันกลับไปแล้วไม่เห็นเสื้อผ้าอย่างน้อยสามสิบชุด ให้เห็นดิกัน” ช่มชู้ส่งท้าย

“แต่...”

“รองเท้าย กระเป๋า เครื่องประดับ ชุดราตรีด้วย ถือว่าเดือนแล้วนะ” มีหัวเราะหึๆ ในตอนท้าย ไม่ใช่อะไรหรอก รามอสนึกหน้าใสๆ ออกกว่าจะมีสีหน้าแบบไหน ฮือ... มันก็ยังเป็นคนมีหน้าต่อไป อยู่ด้วยกันมาสองอาทิตย์แล้วก็ยังไม่เข้าใจอีกว่าสิ่งที่เขาทำและแสดงออกไปทั้งหมดนั้น เธอเป็นคนแรกที่ได้รับมัน

“เจ้านายจอมเผด็จการ”

“ว่าอะไรนะ”

“ปะ เปลา่คะ” ตอบเสียงตะกุกตะกัก ขนาดพูดเบาแล้วยังจะได้ยินอีกแยะ สาวเจ้าแบะปากมองบน เขาจะใจดีกับลูกจ้างอย่างเธอเกินไปแล้วนะหญิงอื่นอาจชอบ แต่กับเธอมันไม่ใช่ ไม่รู้สิ เธอว่าชีวิตเธอมันต้องลำบากแน่ๆ ไม่งั้นคงไม่ดิ้นรนไปทำงานทำถึงเชียงใหม่ เฮ้อ เมื่อไรเราจะจำได้สักที

“รีบออกไปได้แล้ว เจ้าของห้องเสื้อจะได้ไม่รอนาน”

“ทราบค่ะ”

“รู้แล้วก็อย่าดื้อ สิ่งอะไรให้ทำตาม รู้ใช่ไหมว่าเจ้านายคนนี้ไม่ชอบถูกขัดใจ” แล้วเขาก็หัวเราะหึๆ เหมือนคนโรคจิตมาตามสาย เข็มจิราสายหน้าเหลืองจะกล่าว การไม่ทำให้เขาโมโหก็คือไม่หาเรื่องใส่ตัว ฉะนั้นคอยดูนะ จะเลือกสักร้อยชุดให้เขากระเป่าฉีกไปเลย

“มาแล้วหรอคะ”

“คะ ยังไงรบกวนช่วยเลือกชุดออกงานให้สักสิบชุดนะคะ แล้วก็ชุดทำงานอีกสิบชุด ส่วนชุดนอนฉันกับเสื้อผ้าลำลองฉันจะเลือกเองคะ อ้อ รongเท้ากระเป่าด้วยคะ”

“ยินดีเป็นอย่างยิ่งคะคุณผู้หญิง” พนักงานสาวยิ้มกว้าง จากนั้นจึงเลือกชุดราตรีให้เธอได้ลองสวม และเชื่อใหม่ว่าแต่ละชุดสวมออกมาแล้วมันสวยมาก สวยเหมือนดาราไฮโซที่เคยเห็นตามทีวี และแน่นอนราคาแพงมาก ชุดราตรีแต่ละชุดตีเป็นเงินไทยเกินสามแสนทั้งนั้น

“ชุดออกงานครบแล้ว คราวนี้ลองชุดทำงานนะคะ เอาแบบสวมมันเก๋ๆ เลยคะ เรียบหรูดูดีมีสไตล์” เจ้าหล่อนนำเสนอ และชุดทำงานแต่ละชุดก็เกินครึ่งแสน สมกับเป็นแบรนด์ดัง นอกจากมีช็อปหน้าร้านในย่านไฮโซ ก็ยังบริการให้เลือกสรรถึงที่ เหมือนที่เธอกำลังได้รับบริการอยู่ตอนนี้

“รongเท้ามีหลายคู่ที่ไซส์ไม่ผ่าน ยังไงดิฉันส่งตามมาในวันพรุ่งนี้นะคะ”

“ได้ค่ะ”

“ขอบคุณที่ใช้บริการคะคุณผู้หญิง” ว่าแล้วเจ้าหล่อนก็โค้งคำนับสวยๆ ก่อนพนักงานของทางร้านจะเข้ามาเอาเสื้อผ้าที่เหลือกลับไป

“คุณเข็มคะ คุณคิมบอกว่าให้คุณอาบน้ำแต่งตัวคะ เดี่ยวคนรถจะ
ไปส่งคะ”

“ไปไหนเหรอ” ความจริงนี้ก็หกโมงเย็นแล้ว เธอตั้งใจจะเข้าครัวทำ
อะไรง่าย ๆ กิน ตอนนั้นแขนกลับมาใช้งานได้ตามปกติ เธออยากอาหารไทย
เช่นๆ และสิ่งที่จะทำก็คือยำ เพราะง่ายหน่อย ส่วนส้มตำคงต้องไปซื้อ
วัตถุดิบที่ย่านไชน่าทาวน์ เพราะที่นั่นเป็นศูนย์รวมวัตถุดิบจากเอเชีย

“ไม่ทราบเหมือนกันคะ บอกให้สวมชุดที่ซื้อวันนี้คะ”

“อ้อ ต้องเป็นกระโปรงใช้ไหม”

เขาไม่ได้บอกว่าจะพาไปไหน แต่คิดไว้ก่อนแล้วกันว่าคงไปออกงาน
ข้างหออะ เลือกลักซุด เอาเดรสคอปาดสีน้ำตาลอ่อนแล้วกัน เพราะช่วงออก
ประดับดอกไม้สวย ดูเก๋ๆ ไม่หวานไม่เรียบเกินไป

“เดี๋ยวดิฉันช่วยคะคุณเข็ม”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันทำเอง เดี่ยวรีบอาบน้ำแต่งตัวเลย” ว่าแล้วก็เดินเร็วๆ
เข้าห้องน้ำ มีสายตาของแม่บ้านมองตามหลังด้วยความเอ็นดู

ใช้เวลาเพียงไม่นานเข็มจिरาก็เดินออกจากห้อง ป้าแม่บ้านถึงกับมอง
ด้วยความตะลึง ความที่เจ้าตัวชอบสวมเสื้อยัดกางเกงยีนส์จึงไม่เคยเห็น
ในลุคสวยหวานน่ารัก มองมุมไหนก็ดูดีไปเสียหมด ไม่แปลกใจเลยว่าทำไม
เจ้านายจึงพาเธอมาไว้ใกล้ตัว หวังดั่งไข่มุกในหิน

“พอไปได้ไหมคะป้า”

“คุณเข็มสวยมากเลยต่างหากคะ”

“ไม่หรอก นี่ธรรมดา” ก็แค่เดรส และเป็นครั้งแรกที่เธอสวมคัชชู
สีเข้ากับชุดแทนรองเท้าผ้าใบเซอร์ๆ ในแบบที่ชอบใส่ รู้สึกแปลกๆ เซินๆ
เหมือนกัน เพราะมันไม่เหมือนตัวเองเท่าไร แต่ก็นั่นแหละ อยากแต่ง
ให้เกียรติเจ้านาย จากผู้ช่วยจะกลายเป็นคนใช้เอาได้ แบบนั้นไม่เหมาะ
เธออยากดูดีสมกับเงินเดือนแพงๆ

“ไม่ธรรมดาเลยคะ”

“ว่าแต่ ไปที่ไหนหรือคะ”

“คนรถจะพาไปค่ะ คนรถรออยู่หน้าตึกแล้ว” เข็มจิราสูดลมหายใจเรียกความเชื่อมั่น ก่อนคว้ากระเป๋าเดินออกจากห้องสูทไปยังหน้าลิฟต์วิไอพี กดไปชั้นล่าง พอถึงคนขับรถก็รีบเดินเข้ามา ซึ่งเป็นการดีของเขานั่นแหละ รีบโค้งคำนับผายมือนำเธอไปยังรถคันหรูแบบกันกระสุน การที่เธอเข้าออกออกในตึกนี้พนักงานเห็นเป็นเรื่องเคยชินไปแล้ว และแน่นอนหลายคนคิดว่าเธอคือเมียเก็บของเจ้านาย

เมียเก็บ! ใช่ว่า ได้ยินกันไม่ผิดหรอก วันหนึ่งเธอได้ยินพนักงานที่เลิกกะแล้วซุบซิบ ปากคนมันห้ามยากจริงๆ แต่จะคิดอย่างไรก็แล้วแต่เถอะ ไม่อยากสน คนอื่นเดือดร้อนกับความสุขของเธอคงต้องปล่อยเขาไป เรื่องแบบนี้เจอมาจนชินแล้วไม่ใช่หรือ คิดว่าฉันนะ คนเราไปอยู่ไหนก็แล้วแต่ หนีไม่พ้นการถูกนินทา

“เจ้านายเขาจะพาฉันไปไหนหรือคะ” เธอชวนคนขับคุย รายนั้นเพียงยิ้มเล็กน้อยผ่านทางกระจกมองหลัง

“ร้านอาหารครับ”

“ไม่รู้คนจะเยอะหรือเปล่านะคะ”

“เป็นธรรมดาครับ ช่วงค่ำก็ต้องเยอะ”

“ว่าแต่คุณชื่ออะไรหรือคะ” คนนี้เหมือนจะเป็นมากกว่าการ์ด เพราะดูเหมือนการ์ดคนอื่นๆ จะให้ความเคารพเขาพอๆ กับเคารพคุณไมค์ คงเป็นหัวหน้าการ์ด เด๋าๆ เอานะ

“ผมคาร์กครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ เห็นหน้ากันบ่อยๆ แต่ฉันยังไม่เคยรู้จักชื่อคุณเลย”

“ผมเป็นหัวหน้าการ์ดครับ” เขาบอกพลางส่งยิ้มให้เหมือนเดิม ผู้หญิงคนใหม่ของเจ้านายบอกตรงๆ ว่าเธอนำรักนำถนอม เขาเป็นผู้ชายมองออกว่าเจ้านายรู้สึกอย่างไรกับเธอ ซึ่งก็ไม่แปลกหากจะมีใครตกหลุมรักเธอได้ง่ายๆ

เพราะดวงตาของเธอสุกใสไร้มลทิน รอยยิ้มพิ่มพื้ใจมองแล้วเพลินตา

“ฉันคงไม่ต้องแนะนำตัวหรอกนะอะ”

“ไม่ครับ ทุกคนรู้จักคุณเข้มดีครับ”

“แต่ฉันจำตัวเองไม่ได้”

“นั่นไม่ใช่ปัญหาหรอกครับ เป็นในแบบที่เป็นอย่างตอนนีดีแล้ว” เขามายถึงความ เป็นธรรมชาติโดยไร้การปรุงแต่ง มันน่ามองกว่าการสวมหน้ากากเข้าหา

“อีกนานไหมคะกว่าจะถึง”

“ไม่นานครับ ลักลิบนาคี” คาร์กตอบ ให้ความสนใจกับการขับขี รดก่อนข้างเยอะเพราะเป็นเวลาที่พักงานส่วนใหญ่เลิกงาน

ตื่น

ตื่นตื่นอีกแล้ว พอรอดจอดด้านหน้าการ์ดของเจ้านายมาเพื่อก็มารอรับตั้งแต่หน้าประตู มีคุณคาร์กลงมาด้วย ส่วนรถพนักงานของตึกคงนำไปจอดยังลานจอดให้ เป็นบริการของโรงแรมชั้นนำ คาดว่าที่แห่งนี้น่าจะเป็นโรงแรมหรู เพราะผู้คนค่อนข้างเยอะทีเดียว เธอได้รับความสนใจ อาจเพราะมีชายสวมสูทเดินนำและเดินตามประหนึ่งผู้หญิงชั้นนำระดับโลก ทั้งที่ความจริงคือผู้ช่วยมาเฟีย

ลิปต์นี่ก็เหมือนกับหลายๆ อาคาร ต้องใช้คีย์การ์ดแต่ะ ไม่อย่างนั้นมันจะไม่ทำงาน ลิปต์ขึ้นมายังชั้นบนสุด เธอเดินออกมาก็มีพนักงานสาวด้านหน้าโค้งศีรษะให้การต้อนรับ ก่อนเดินนำยังโตะที่อยู่ไนโซนวีไอพี เป็นร้านอาหารเอาต์ดอร์แบบสามร้อยหกสิบองศา คราวนี้จะอยู่ด้านใน เพราะตรงนี้ใช้เป็นเวทีการแสดงดนตรีอันไพเราะให้ลูกค้ำฟ้ง ที่ตั้งโตะของเขากับเธอยกสูงจากพื้นประมาณครึ่งเมตร ให้ความเป็นส่วนตัว เพราะตกแต่งสไตล์สวีเดน มีฉากกั้นเหมือนม่านน้ำตกและมีดอกไม้เรียงราย

“สวัสดิ์คะเจ้านาย”

เธอค้อมศีรษะให้เจ้านายที่นั่งจิบแชมเปญรูดอยู่ก่อนแล้ว ดวงตา

ของเจ้านายวันนี้แปลกไปกว่าทุกวัน เขาจับจ้องเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ทำราวไม่เคยเห็น ทั้งที่ก็เห็นหน้ากันทุกวัน

“ฉันสั่งอาหารแล้ว”

“ขอบคุณค่ะเจ้านาย”

“เป็นไงบ้าง เลือกลงไปกี่ชุด” ความจริงรามอสรู้หมด เพราะค่าใช้จ่ายทั้งหมดเขาเป็นคนจัดการ ที่หมดไปวันนี้ถ้าดีเป็นเงินไทยก็ราวๆ สิบล้านกว่าบาท

“ไม่กี่ชุดค่ะ”
“มักน้อยจริงๆ น้องมื่น” เขาว่าพาลงสายหน้า มองใบหน้าเนียนใสที่แต่งแต้มไว้อย่างน่ารัก ใสๆ ไม่ต้องโบกเครื่องสำอางเหมือนโบกปูนซีเมนต์ ชุดที่หญิงสาวสวมก็ดูเหมาะสมกับวัย ไม่แก่และไม่เด็ก เข้าใจเลือกดี ส่วนผมปล่อยาว แต่ปัดออกด้านข้างเผยใบหน้าเนียน

“ฉันไม่ใช่คนโลภนี่คะ”

“หึๆ ชอบจริงๆ เวลาเธอเรียกฉันว่าเจ้านาย” แต่จะชอบมากกว่านี้ถ้าเสียงใสๆ หวานๆ ครางกระเส่าบ่นเตี๋ยงของเขา ให้ตายดับ นี่เขากำลังรุกใส่ ผู้ช่วยตัวแสบไซ้ใหม่ ดวงตากลมโตคุ่นี้ชักจะทำให้เขามีความอดทนต่ำลงทุกวัน ไม่อยากแสดงออกมากนักเพราะกลัวไ้เก้ตีน

“แล้วไม่ดีเธอคะ”

“ฉันอยากเป็นอย่างอื่นมากกว่า” มาพูดแบบนี้คนฟังใจสั่นลึคะ แล้วอะไรคือทำตากรู้มกริม ดวงตาสีฟ้าหน้าทะเลของเขามันกำลังส่งผลต่อหัวใจ ความจริงตลอดระยะเวลาที่อยู่ด้วยกัน เข็มจิราพอรู้แล้วแหละว่าหัวใจมันคล้ายจะไม่เีซ้ของตัวเองอีกต่อไป หากก็พยายามเตือนว่าเธอต้องเจียมตัว

“เจ้านาย พูดแบบนี้ไม่ดีนะคะ”

“แล้วต้องพูดแบบไหนล่ะหืม”

ยิ้มกว้างพาลงยกแก้วแชมเปญขึ้นจิบ พนักงานเริ่มล่ำเลียงอาหารมาเสิร์ฟ เป็นอาหารฝรั่งเศส แต่ละอย่างดูประณีตพิถีพิถัน ตัวเธอเองเคยเห็นแต่ในทีวี แต่ไม่เคยได้ชิมหรอก ราคามันแพงเกินกว่าจะอยากกิน

“กินสิ”

“เจ้านายก็กินด้วยสิคะ มามองเข็มทำไม”

“เข็ม? เข็ม? ฉันทชอบนะที่ห้องมีนแทนตัวเองแบบนี้ ฟังแล้วน่ารัก”

น่าพิศวงมาก และขยับขึ้นเตียง ตายๆ! ทำไมในหัวของเขาตอนนี้มีแต่เรื่องอย่างว่า มันคิดเป็นอื่นไปไม่ได้เลย ผู้หญิงคนไหนก็ดับความปรารถนาในกายตอนนี้ไม่ได้ เขาต้องการเข็มจิวรา แต่ก็นั่นแหละ อยากให้เธอมีความรู้สึกต่อกัน แค่จួយโอกาสพามาอยู่ด้วยมันก็เกินพอ เขาควรอดทนต่อไปอีกสักหน่อย

“เจ้านายเนีย พุดอะไรก็ไม่รู้”

“พุดจริง” เขายิ้มกว้าง กว้างในแบบที่คนภายนอกไม่ค่อยได้เห็น ส่วนใหญ่จดจำแต่ลुकโหดๆ เบดๆ มาเพียที่เขาถนัดแสดงออกสื่อ

“ว่าแต่ทำไมวันนี้ชวนเข็มมากินที่นี้ล่ะคะ คือมันต้องแพงแน่ๆ”

“อยากชวน” ตอบสั้นๆ

“ชวนคนอื่นไม่ได้หรือคะ สาวๆ ในสต็อกของเจ้านายมีเยอะเยอะ จะเอาแบบโด่งดังมีชื่อเสียงแบบไหนก็ได้” เธอพูดเรื่อยๆ พลางตักอาหารเข้าปาก รสชาติมันอร่อยและฟินมาก มีความละมุนแม้ขนาดเป็นอาหารคาว แซลมอนเลนนะเนีย ของชอบเธอเลย เอ๊ะ นี่เราเริ่มจำได้แล้วใช่ไหม

คนตัวใหญ่หรีตาดูๆ ส่งมาให้ แม่สาวซินสาวมีน โศครๆ เลยด้วยยายผู้ช่วยผู้อ่อนต่อโลก เธอมองไม่เห็นหรือว่าเขาลงทุนขนาดนี้มันเพราะอะไร หากไม่ได้สนใจในตัวเธอ ไม่สิ เขาไม่ได้สนใจแค่ตัวแต่หารวมไปถึงสี่ห้องหัวใจของห้องมีนด้วย แต่กลับมามอบให้เขาไปหาหญิงอื่นเสียอย่างนั้น เสียเซล์พี

“มองอะไรคะเจ้านายขา”

แน่ะ มาโยนเขาให้เป็นของคนอื่น แล้วก็มาทำลากเสียงยาว คล้ายจะอ่อยหรือเปล่าไม่แน่ใจ คนกำลังหงุดหงิดอยู่ต้องผ่อนลมหายใจ ชักจะมากขึ้นทุกวัน ขนาดไอ้โม่กับคาร์ก็ยังไม่ยอมออก เพราะตั้งแต่กลับจากเชียงใหม่

เขาไม่แยแสหรือโยติเรียกผู้หญิงคนไหนใช้บริการ

“ช่วยรู้ตัวด้วย”

“เข้มมง จู่ๆ เจ้านายเขาก็ทำหน้าดุ”

“เพราะเธอโง่เขลา” ปากก็ว่าไปงั้น ความจริงคือกำลังตกหลุมรักไม่อย่างนั้นจะพามาไว้ใกล้ตัวทำไม แถมเพนต์เฮาส์นั้นเปรียบเสมือนบ้านนอกจากแม่บ้านมีอายุเขาก็ไม่ให้ใครเข้าไปหา อ้อ มีแม่เข่าอีกคน นอกนั้นก็กินหญิงเขาก็ไปจบโรงแรม และไม่เคยสานต่อ

“เจ้านายอะ มาว่าทำไม เข้มไม่ได้บื้อสักหน่อย” ว่าแล้วก็ฉีกยิ้มกว้างเอาใจ คนตัวใหญ่ส่ายหน้าไปมาเหลือจะกล่าว มาทำท่าทางน่ารักแบบนี้หัวใจไม่รักดีก็เต็มแรงจะทะลุออกมา คนอย่างรามอสไม่เคยเป็นแบบนี้ เธอจะรู้อ่างใหม่ว่าเขาจะแอบเข้าห้องนอนของเธอตอนเที่ยงคืนทุกวัน

“มีินความรู้สึกซ้ำ”

“ฮะ ความรู้สึกซ้ำ อะไรคะ งงนะเนี่ย”

เห็นใหม่ละ มีนก็ยังเป็นมีนคนเดิม เพิ่มเติมคือไม่มีอะไรเปลี่ยนหากเป็นหญิงอื่นมีโอกาสมแบบเธอ เชื่อหะปะปานนั้นะรีบทอดกายถวายตัวให้เขาเซยชมไปแล้ว แต่ก็นั่นแหละ เพราะเธอเป็นแบบนี้ไงเขาถึงชอบ ไมลิมันน่าจะมากกว่านั้น แต่เขายังไม่อยากจะสนใจว่าไอ้ความรู้สึกบ้าง มันเรียกว่าอะไร

“ช่างเถอะ กินต่อไปอย่าได้หยุด”

“แน่นอนคะ ของอร่อยแพงลิขขนาดนี้ เข้มไม่พลาด” ยิ้มจนตาหยีแล้วก็จัดการอาหารจานแล้วจานเล่า อาหารฝรั่งเศสเขาเน้นประดิษฐ์งานใหญ่มาก แต่ตรงกลางมีนิดเดียว ฉะนั้นไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมเธอถึงกินหมดและภาพของเธอก็บันทึกในสมองคนมอง ที่มองเพลินจนลืมจัดการอาหารตนเอง เอาแต่ยกแชมเปญขึ้นจิบแล้วก็ยิ้ม

“ค่อยๆ กินไม่ต้องรีบ”

“ก็ไม่ได้รีบนี่คะเจ้านายขา” มีขาอีกแล้ว อีตรงขานี้แหละเจ้านาย

อย่างเขาอยากจะเลื่อนขั้นตัวเองทันที แฮ้ว ยิ่งมอญยิ่งอยากจับพืด!

“อ้าว เจ้านายไม่กินเหรอะคะ” เธอเลิกคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะขมวดเป็นปม กลางหว่างคิ้ว มอญไบหน้าหล่อเหลาที่เอาแต่จิบแชมเปญไม่จัดการอาหาร มันพร่องไปเพียงนิดเดียว

“มองเธอกินแล้วเพลิน”

“ไม่ได้ นะคะ ไม่กินตอนนี้เดี๋ยวหิวกลางดึก เจ้านายยิ่งนอนดีก็อยู่ด้วย”

“ห้วงนั้น?”

“ต้องห้วงลึคะ เจ้านายคือเจ้านายของเซ็มนี่นา” จะน่ารักไปไหน ขยายผู้ช่วย มาพูดจาทำให้หัวใจบางจนแทบปลิวไปตายแทบเท้าเธอ

คนตัวเล็กไม่รู้เลยว่ากำลังได้รับสายตาสนิทโทษจากคนที่ได้ชื่อว่า เป็นเจ้านาย อาจเพราะเอาแต่สนใจอาหารหลากหลายตรงหน้า รามอส ถึงกับวางแก้วแชมเปญแล้ววางมือทาบบนอกด้านซ้าย หัวใจดวงเดิมแต่ มันไม่เหมือนเดิม และมันคงจะไม่มีวันเหมือนเดิม

เป็นเรื่องถนัด มันคล้อยคล้ายคล้อยคลาเหมือนจะจำได้ว่าเธอชอบกิน มากๆ หญิงสาวสมองเลื่อมจิ้งได้แต่ยิ้มกว้างเริ่ดอร่อยชนิดที่ว่าไม่สนใจใครอื่น บรรยากาศมีเพียงเสียงบรรเลงจากนักร้อง จากมุมนี้มองเห็นชัดเจน แต่ก็ไม่มีใครสนใจเหรอก ของกินมันน่าสนมากกว่า

“สั่งเพิ่มอีกไหมมึน”

“ไม่ต้องแล้วคะ พุงเซ็มกางแล้วเนีย เจ้านายเลี้ยงดี”

“ยินดีเลี้ยงไปตลอดชีวิต” ไม่พูดเปล่า ยังส่งสายตาเป็นประกาย ระยิบระยับ คนที่สนุกกับการกินเป็นชั่วโมงทำหน้านิ่งแก้มป่องพองลม จนคนตัวใหญ่อยากจะสูบลมออกจากแก้มเธอด้วยปากของตัวเอง เอาแล้ว ไหมล่ะ วนมาที่นั่นอีกจนได้ สาบานว่านี่เป็นนิสัยที่ติดมาจากเพื่อน ย้ำว่าติดมาจากเพื่อน

“เจ้านายขาของเซ็มชอบพูดเล่นอยู่เรื่อย”

“ไม่ได้พูดเล่น ฉันจริงจัง”

“ไม่คุยแล้ว ไปเข้าห้องน้ำดีกว่า” ไม่ใช่อะไรหรอก มันชินมันวางตัวไม่ถูก แล้วก็กินเยอะจนปวดเบา ขอเข้าห้องน้ำไปข่มความประหม่าหน่อยแล้วกัน

“ไปเป็นเพื่อนใหม่”

“ไม่เป็นไรค่ะ เซ็ญเจ้านายตามสบาย”

ยิ้มบางๆ แล้วลุกเดินแยกตัวไป รามอสหันไปทางไมค์ เพียงแค่นี้เป็นอันรู้กัน ไมค์ที่นั่งอยู่อีกโต๊ะกับคาร์กจึงลุกเดินตามไปดูแลรัษาความปลอดภัยให้ผู้หญิงของเจ้านาย

พอเดินกลับมาที่โต๊ะ แก้วน้ำของเซ็มจิรามีสาวสวยคนหนึ่งนั่งอยู่หน้าตาคุ้ันๆ เหมือนนางแบบแถวหน้าของรันเวย์นิวยอร์ก แล้วก็ใช้จริงๆ ผู้หญิงคนนั้นคือโคลอี้ สาวสวยผมบลอนด์ เจ้าหล่อนหันมามองเมื่อเห็นเซ็มจิรามาหยุดยืน ให้อายและ ไม่ชอบสายตาที่เจ้าหล่อนแสดงออกเลยจริงๆ แล้วดูสิ ยังนั่งทำเป็นทอ้งไม่รู้ร้อนไปอีก

“ผู้หญิงคนนี้เธอคะ ที่คุณพามารับประทานอาหารเช้าในร้านหรู ไม่น่าเชื่อ” สายตาหล่อนประเมินมองตั้งแต่หัวจดเท้า และแน่นอนวิญญูณความไม่ยอมคนทำให้เซ็มจิราใช้สายตาแบบเดียวกันมองกลับไป ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว เธอไม่ใช่นางเอกที่จะต้องยอมถูกดูแคลนฝ่ายเดียว

“ยังไงเธอ”

“ก็แบบ เหมือนกาที่พยายามเป็นหงส์”

“หงส์หรือกาอยู่ที่การพัฒนาด้านความคิดคะ หรือจะเรียกว่าใช้สมองก็คงไม่ผิด ภาพลักษณ์จะทำให้ดูดีแค่ไหนก็ได้ แต่ยกเว้นจิตใจที่มันจะส่อสันดานว่าคนคนนั้นเป็นคนแบบไหน” นี่ไง มันต้องเจอลูกขี้แบบนี้ อย่าคิดนะว่าเป็นคนดังแล้วจะมากอดคนอื่นฝ่ายเดียว

“นี่เธอ มันจะมากไปแล้วนะ”

“กรรณาลูกด้วยค่ะ นี่แก้อีฉัน”

“แต่ว่า รามอสค่ะ คือ...”

“ผู้ช่วยของผมพูดถูก คุณกลับไปเถอะ”

“คุณมากับแม่นี่จริงๆ จังหรือคะ” เจ้าหล่อนเบะปากไม่เอากเชื่อ แล้วก็ต้องเม้มปากเมื่อได้รับสายตาแข็งกระด้างไม่พอใจจากรามอส แน่نونว่าเขาไม่ชอบให้ใครมาต่อว่าหรือดูถูก เขาเองถึงจะรวยแต่ก็ไม่เคยยกตนข่มท่าน ทุกอย่างบนโลกใบนี้มันต้องวัดกันที่สมอง แล้วเมื่อครูที่เขาพึ่งเพียงอยากรู้ว่าน้องมีเงินจะได้ตอบอดีตคู่ควงของเขาอย่างไร แล้วเธอก็ไม่ทำให้เขาผิดหวัง เธอไม่ได้อ่อนแอหรือยอมคน เกียงด้วยถ้อยคำที่ชาญฉลาด

“อย่าเสียมารยาทเรียกผู้ช่วยของผมด้วยน้ำเสียงแบบนี้”

“ก็มันจริงนี่คะ ผู้หญิงแบบนี้...”

“โคลอี้ คุณเป็นคนดัง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า คุณจะเหยียดคุณค่าความเป็นคนของคนอื่นให้ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน” น้ำเสียงติดจะเย็นชาเอ่ยขึ้น ดวงตาจ้องเขม็งไม่มีแววว่าพูดล้อเล่น ดีแค่นั้นที่เขาไม่ตวาดไล่เธอไป ผู้หญิงคนไหนเวลานี้ก็ไม่อยู่ในสายตาของรามอสทั้งนั้น ยกเว้นน้องมีเงิน

เข็มจิราฐึ่กหัวใจพอง อยากยิ้มแต่ต้องกลั้นขมไว้ ไม่เอากยอมรับว่าเธอรู้สึ่กดี เหมือนว่าเจ้านายต้องการปกป้องเธอ ยายนางแบบคนสวยถึงกับนิ่งสะอึกหน้าเสียไปเลย เหวะ ให้มันรู้เสียบ้างว่าใครเป็นใคร โปรดลำดับความสำคัญใหม่ด้วย ยกนี้เข็มจิราฐนะใส่ๆ

“แล้วเมื่อไรเราจะได้เจอกันคะ”

“ผมตอบไม่ได้” แต่ความจริงคือไม่ต้องการเจออีก หากเขาก็เลือกตอบด้วยคำพูดถนอมน้ำใจ ทว่าการกระทำของเขามั่นชัดเจน ว่าต่อไปนี่คงไม่มีเธออยู่ในสายตา

“คุณทำให้ฉันน้อยใจนะคะ”

“นางแบบดั่งแบบคุณไม่เสียใจหรือกโคลอี้ คุณมีหนุ่มๆ เข้าหามากมาย”

ความจริงคือเขาอยากจะทำอะไรก็ได้คบหาแค่เขาคนเดียว แต่คบผู้ชายหลายคนเพื่อไว้เป็นตัวเลือกร และนี่ก็เป็นอีกเรื่องที่เขาทำเพราะคนอย่างรามอสไม่ต้องการสานต่อกับผู้หญิงที่มีผู้ชายยุ่งเกี่ยวมากมาย เธอว่าร้องอยากเป็นคนพิเศษ แต่ในขณะที่เดียวกันเธอไม่ได้มีความซื่อสัตย์

“แหม ฉันก็มีแค่คุณคนเดียว”

“แน่ใจ?”

“เฮ้อ นั่นมันไปก่อนนะคะ” พูดจบก็ปรายตาอาฆาตมาทางเข็มจิรา เจ้าตัวได้แต่กอดอกตามองบน ความทิวโหยก่อนหน้าหายไป เมื่อจู่ๆ ก็รู้สึกตื้อและจุกขึ้นมา ผู้หญิงของเขาแต่ละคนแซ่บๆ ทั้งนั้น มองดูตัวเองแล้วถึงไม่แยะ แต่เธอไม่ใช่คนมีชื่อเสียง จะเอาอะไรไปสู้เขาได้

“คิดอะไรอยู่ กินต่อสิ”

“อิมแล้วคะ” บอกพลางยกแก้วแชมเปญของตนเองขึ้นดื่ม และก็ดื่มมากไปจนรู้สึกมึน จากแก้วสองก็เป็นแก้วสาม จนเจ้ามือยกมือห้ามไม่ให้บริการเติมเครื่องดื่ม

“ทำไมอะคะ เข้มอยากดื่ม”

“พอเลย หน้าแดงหมดแล้วรู้ตัวไหม” น้ำเสียงจริงจัง ไม่รู้เจ้าตัวแก๊งโง่หรือโง่ เล่นดื่มพรวดๆ ติดต่อกันแบบนั้นมันทำให้ซึ่มเข้ากระแสเลือดเร็วมาก เดียวก็เมากันพอดี ต้องค่อยๆ แกว่งละเลียดจิบ ทำเหมือนโมโหเอ...หรือจะโมโห

“ไม่เมา แค่นี้คนอย่างเข็มจิราไม่เมาหรอก หึ” มีการทำน้ำเสียงเย้ยๆ บางอย่างในลำคอ คำว่าแก้วเครื่องดื่มมาจ่อปาก แต่คนตัวใหญ่ลุกตั้งแก้วในมือบางออก แล้วย่อตัวดึงร่างเล็กเข้ามาไว้ในอ้อมแขน พยักหน้าให้เม็คเป็นคนจัดการเรื่องค่าใช้จ่าย คนตัวเล็กเมา ได้เวลาต้องพาเธอกลับ

“เจ้านาย...อ้อ จะไปไหนเนี่ย”

“เธอเมาแล้วนะมีน เมาได้นำเกลียดด้วย ต้องกลับ”

“ไม่อะ ยังไม่อยากจะกลับเลย” น้ำเสียงอ้อแอ้ลึนจะพันกันอยู่แล้ว
นี่ขนาดดื่มแค่แชมเปญไปสามแก้ว ดินะแก้วสี่ขาขังไว้ทันก่อน ไม่อย่างนั้น
เปลวๆ ไช้ของที่กินเข้าไปได้ขย้อนออกมาท้งข้างนอก โต๊ะอื่นมีหันมองบ้าง
แต่การ์ดมาอำนวยความสะดวกจึงรวดเร็วทันใจ ไม่นานก็เข้ามาในรถยนต์
สุดหรู

“ดื้อ”

“ไม่ได้ดื้อเลยนะคะ เจ้านายขา...” ขาลากยาวไปอีก แถมยังเงยหน้า
มองคนตัวใหญ่ที่พุงด้วยสายตาหวานเชื่อม ไช้แล้ว ตอนนีเข้ากำลังพา
คนมีเงินมาของจริงเข้ามาในลิฟต์ ความจริงการ์ดจะเข้ามาช่วย แต่เพียงเขา
ตัวดีทางตาตุๆ มอง พวกนั้นก็ได้แต่เดินตามระมัดระวังให้ห่างๆ

แน่ละ คนมันหวง เข้าใจคำว่าหวงไหม ชัดๆ ไม่ต้องแปลซ้ำ การที่เขา
พาเธอมาอยู่ด้วยกันแบบนี้มันก็แจ่มแจ้งแล้วว่าเขาให้ผู้หญิงคนนี้ยืนใน
ตำแหน่งไหน ไช้ตำแหน่งผู้ช่วยบ๊อบบะบอกเลย อุปโลกน์มาเพื่อเธอ
ล่อลวงให้คนความจำเสื่อมยอมรับข้อเสนอเท่านั้นเอง

ที่ จะว่าเขาร้ายก็ยอมรับ คำว่ามาเพียมันก็ไร้ซึ่งคำจำกัดความอยู่แล้ว
รู้แล้วว่าอะไรที่อยากได้ งามอสต้องได้!

“คุณเข็มทำอะไรจะมากมายนะคะ”

“จู่ๆ ก็ดื่มแชมเปญติดกันสามแก้ว ไม่มีเงินมาก็บ้าแล้วไมค์” เขาตอบ
คนสนิท ไมค์เดินมาช่วยปิดประตูห้องให้เจ้านาย ก่อนแยกไปพักผ่อนยัง
ห้องของตัวเอง ซึ่งอยู่ชั้นล่างพร้อมๆ พวกการ์ด

“**“เจ้านายขา เจ้านายคะ เจ้านาย คิกๆ”**

ไช้แล้วครับ น้องมีนคนดีตอนนี้มีนได้ที่จริงๆ มาทำท่าทางน่ารัก
ยั่วชวนตะบะอันแรงกล้า เขาพาเธอมาบนเตียงแล้วจะออกไปเรียกแม่บ้าน
มาจัดการเปลี่ยนชุดให้

แต่...มันไม่ง่าย เพราะจู่ๆ น้องมีนที่สวยที่สุดในโลกก็กระซอกแขนของเขา

จนล้มไปบนเตียง พอเขาขยับตัวนั่ง คนมึนก็รีบดีดกายมาคร่อมทับแล้วใช้มือจิ้มๆ แก้มของเขาไปมา ทำเหมือนแก้มเขาเป็นมาร์ชเมลโลว์นุ่มนิ่ม งามจริงมาแล้วตึงตึงก็ได้ด้วยหรือครับท่านผู้ชม

“เจ้านายขามีหนวดด้วย จักจี้ละ” แล้วก็จิ้มๆ อยู่อย่างนั้น ส่วนอีกมือลูบไล้ไรหนวดไรเคราเล่นเบาๆ ยายมีนเอ๊ย จะมาเล่นแบบนี้กับผู้ชายที่อยากจับเธอเขมือบกลืนลงท้องไม่ได้ละ

“อย่าชน”

“ไม่ได้ชน” แต่จิ้มหน้าเขาเรื่อยๆ อีกมือก็ไล้เบาๆ อยู่ตรงคาง เล่นหนวดเขาไม่ไปไหน ก่อนเจ้าตัวจะยื่นหน้าเข้ามาใกล้ จ้องมองดวงตาของเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย และเขาก็ทำหายด้วยการจ้องกลับ คนอย่างเขากลับเสียที่ไหน แล้วเธอก็ใช้สองมือโอบประคองใบหน้าหล่อเหลาไว้

ถามว่าเมาไหม เข็มจิราคิดว่าตัวเองมีนมมากกว่า จิตใต้สำนึกมันก็รู้แหละว่าตอนนี้กำลังทำอะไรอยู่ และมันเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ แต่เข้าใจใหม่ว่า ยามปกติเธอคงไม่กล้า เมื่อแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดมันวิ่งพล่าน ร่างกายมันก็เลยแสดงในสิ่งที่คิดว่าอยากทำออกมา ถึงแม้พรุ่งนี้ตื่นมาแล้วจะอาย แต่เธอก็อยากใกล้ชิดผู้ชายมาเฟียที่เป็นเจ้านาย เขาอยู่สูงในขณะที่เธอเป็นแค่ลูกจ้างที่ไม่รู้ว่าเขาจะเลิกจ้างวันไหน

“มองอะไรหืม”

คราวนี้คนที่นั่งมานานจับปอยผมที่ระบอบหน้าเนียนไปตัดหูให้อย่างงามมือ ตอนนี้หัวใจไม่รักตีเต้นแรงมาก มันอยากกระซอกเธอกดลงบนเตียงแล้วปู้ยี้ปู้ยำให้สาแก่ใจ ไม่รู้หรือว่าตอนนี้แค่ทำนองเธอก็ยั่วกิเลสราคะเขาให้ปะทุหนัก กายแกร่งก็ตีตัวเติบโตใหญ่อยากร่วมเรียงเคียงหมอนจะแย้

“เจ้านายขา...”

“อืม ว่าง”

“ถ้าวันหนึ่งเจ้านายเจอคนที่ทำงานเก่งกว่าเข็ม เจ้านายจะไล่เข็มออกไปไหมอะคะ เจ้านายจะเลิกจ้างไหม” ว่าแล้วก็ทำท่าจะตัดเข้าดราม่าหน้าตาเฉย

แค่คิดว่าจะต้องกลายเป็นผีไม่มีศาล ม่านน้ำตาก็เอ้อคลอ มองดวงตาสีฟ้า
น้ำทะเลของเจ้านายแล้วอย่ากร้องไห้จริงจังเลย

“ถามอะไรแบบนี้”

“ตอบสิคะ เข็ม...แต่อย่ากรู้ กลัวถูกทึ้ง เข็มไม่อยากจะทึ้ง” ทำท่า
เบะปากจะร้องไห้ อารมณ์ของผู้หญิงช่างปรับเปลี่ยนได้อย่างรุนแรงจน
ตามไม่ทัน ดวงตากลมโตะซ้อนมองคาดหวังกับคำตอบของเจ้านาย

“มีนจริงๆ นะเรา”

“เข็มไม่ได้มีน”

“ไม่มีนแต่คิดมาก คิดเป็นตุเป็นตะ ฉันไม่มีวันทิ้งเธอหรอกอย่าผู้ช่วย
หน้ามีน เข้าใจไหมเข็ม” มือหนาโอบเอวบางเมื่อเจ้าตัวเบะปากกำลังจะร้องไห้
พอเขาพูดแบบนี้เจ้าตัวก็ยิ้มหวานส่งมาให้ ก่อนจะทำในสิ่งที่มาเพียหนุ่ม
ต้องอึ้ง ลำตัวเกร็งแข็งที่อึ้งขึ้นมากะทันหัน

พอเจ้านายบอกว่าจะไม่ทิ้งเท่านั้น เข็มจิราภียิ้มหวานซบลงกับอกกว้าง
ขยี้ใบหน้าดูไปภูมาเหมือนเด็กน้อยต้องการความอบอุ่น ไม้รู้สิ ถึงจะเป็น
เพียงลมปากเธอก็เชื่อว่าเจ้านายจะไม่ทิ้ง เพราะถ้าจะทิ้งเขาคงไม่พาเธอมา
อยู่ที่อเมริกาด้วย ทั้งที่จะไม่ดูดำดูดีก็ยังมี

ความรู้สึกคือมันเหมือนมีที่พิงพิงกายพิงพิงใจ เห็นเธอมีนๆ จำอะไร
ไม่ได้แบบนี้ แต่เธอก็โยยหาความรักความใส่ใจจากใครบางคน โดยเฉพาะ
คนนั้นคือเจ้านายมาเพียรูปหล่อ มันเป็นอารมณ์แอบหวังลึกๆ และไม่พอใจ
ที่เห็นผู้หญิงคนอื่นซึ่งโปรไฟล์ดีกว่าตนเข้าไปใกล้เจ้านาย มันทำให้เข็มจิรา
รู้สึกหวาดกลัวการโดนทิ้ง เลยตีมีย้อมใจไปเสียดสามแก้ว ผลก็เป็นอย่างที่เห็น
คือมีนและพล่ามอะไรก็ไม่ว่าที่มันดูตลก

“เจ้านาย” ไม่ถามเปล่ายังซ้อนตาขึ้นมอง ก่อนจะยกหน้าออกจากอก
แกร่งที่อุ้มด้วยมัดกล้ามเนื้อ

“อะไรอีกเด็กมีน”

“จะไม่ทิ้งเข็มจริงๆ ใช่ไหม ห้ามทิ้งนะ สัญญาแล้ว”

“ถ้าจะทิ้งคงไม่พามาด้วยตั้งแต่แรก เมาแล้วเพี้ยน คราวหลังห้ามดื่ม มากเข้าใจไหม เพราะถ้าฉันอดใจไม่ไหวใครจะรับผิดชอบ” คำพูดของเจ้านาย มันแปลกๆ ว่าไหมคะ รับผิดชอบต่ออะไร คนอย่างเข้มีจิริราต้องให้ใครมา รับผิดชอบต่อด้วยเหรอ เจ้านายมาเพียงพูดไม่เคลียร์

“หมายความว่าไงเธอคะ” มาทำเอียงหน้าน่ารักถามอีก

“ไม่เข้าใจก็ไม่ใช่ไร ไหวไหม อาบน้ำนอน”

“ได้ค่ะ ถึงจะมันแต่ไม่เมา”

“แล้วจำได้ไหมว่าตัวเองกำลังจะทำให้ฉันตบะแตก” เปลือกตาบางใส กะพริบปริบๆ สายหน้าน้อยๆ ไปมาเป็นคำตอบว่าไม่เข้าใจคำพูดอีกฝ่าย

“ยังมีหน้ามาทำคิ้วผูกโบ” ไม่พูดเปล่ายังใช้มือเชกหน้าผากคนตัวเล็ก จนสาวเจ้ายกมือคลำบ่อยๆ ทำหน้าย่นยู่ใส่ ที่โดนเจ้านายทำร้ายร่างกาย

“มาเชกหัวเข้มีจิริราทำไมคะเนี่ย” ส่งค้อนให้ไปหนึ่งที

“ยังไม่สำนึก เพราะสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่คือการอ่อย เข้าใจไหม ช่วย รู้ตัวด้วยเหอะมีน ว่าตัวเองกำลังนั่งตักฉัน แถมยังขยับตัวไปมาแบบนี้ ทำ ลูกชายฉันตื่น”

แล้วเข้มีจิริราก็เพิ่งสำนึกได้จริงๆ ท่านผู้ชม มีบางอย่างขยับในร่มผ้า สาวเจ้าไม่รอช้ากระเด็นจะลุกจากตักกว้าง แต่ดูเหมือนมันจะเข้าไปค่ะ เจ้านาย มาเพียโอบกระชับก่อนจะดันตัวเธอลงนอนแล้วเขาค่อมทับลงมา ยิ้มมุมปาก ด้วยท่าทีเจ้าเล่ห์

3

ใกล้กันยิ่งหวั่นไหว

ลืมหายใจร้อนๆ ปะทะผิวหน้าเนียน หัวใจที่มันแหวกมานความกล้า
เต้นแรงอยู่แล้ว ตอนนั้นแทบจะรัวเร็วเป็นสองเท่า ความใกล้ชิดนี้สุดแสน
อันตรายต่อหัวใจของเข็มจิรา เจ้านายจะมาทำแบบนี้ไม่ได้ แค่นี้เธอก็เกินกว่า
จะเรียกว่าหวั่นไหวแล้ว ขึ้นมากกว่านี้ พัฒนาไปไกลหัวใจเธอนั้นแหละ
ที่จะแย้

“จะ เจ้านาย”

“อืม ฉันเป็นเจ้านาย แล้วควรลงโทษยังไงกับคนที่กล้าทำให้ลูกชาย
ฉันตื่นดี ไหนตอบซิผู้ช่วยหน้ามึน” ไม่ถามเปล่าเขายังจ้องลึกเข้ามาในดวงตา
กลมโต แล้วเคลื่อนใกล้มาอีกจนปลายจมูกโต่งๆ ตะทะกับปลายจมูกของเธอ
ทำได้ดี ตอนนั้นไม่สิ้นแค่หัวใจ ร่างกายก็สั่น

“เป็นอะไร ทำไมนิ่ง ตอบสิ”

“คือ คือ...”

“แล้วทำไมต้องติดอ่าง ตัวสั่น กลัว?” เลิกคิ้วเล็กน้อย ยิ้มมุมปาก
สนุกกับการไล่ต้อนกวางน้อยแสนมึนของตัวเอง ไซ้ เธอเป็นของเขา จะซ้า

หรือเร็วก็ต้องเป็นของเขาแน่ๆ ใครอื่นอย่าหวังเข้าใกล้ เพราะมาเฟียอย่าง รามอสโคตรจะหวงของ เข้าโน้มตัวลงมาอีก ไม่ใช่อะไร อยากจะสูดดม ความหอมจากกายสาวให้ชื่นใจ แม้มีกลิ่นแซมเปญูติดอยู่ด้วย หากสิ่งที่ ทำให้เขามีเมามาไม่ใช่กลิ่นนั้น แต่เป็นกลิ่นสบสาวเฉพาะตัว

“ปะ เปล่า ก็เจ้านายมาทำแบบนี้กับเซ็มทำไมเล่า”

“ฉันทำอะไร” แก่ลิ่งถามไปงั้น ความจริงก็รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร และมันซั๊กมากเกินไปด้วย แต่...ขอเถอะ เขาพนมาจะครึ่งเดือนแล้ว ไม่ได้ กินเซ็มก็ยิ่งดี

“ก็แบบนี้ๆ อะ” สาวเจ้าอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง เดินไปหมด เซินจน หน้าแดงจากที่แดงเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ในกระแสเลือดอยู่แล้ว ใบหน้า เนิยน์ไม่กล้ามองสบเจ้าของดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลแสนสวย ตกเขาจำพราระยับ จ้องมอง จนเธอทนไม่ไหวมองได้แป๊บๆ แล้วก็หลบ

“แบบไหน”

“เจ้านายซีแก่ลิ่ง”

“หึๆ เธอมันน่าแก่ลิ่งนี่น้องมีน มาทำหน้ามีนมาได้ตลอด”

“เจ้านายทะเลเมมาหรือเปล่า ทั้บจนจะเบนติดที่นอนแล้ว ง่วง อยากนอน”

“ยังไม่เห็นนอน จ่ายค่าปรับที่ทำให้ลูกชายฉันตื่นก่อน” ยังไม่ลืมหรอก ว่าที่ยื้ออยู่แบบนี้เพราะเขาอยากจะชิมเธอ จำได้ว่าตอนอยู่ที่ป้ายรถเมล์ เขาแค่หอมแก้มมันยังตราตรึงอยู่จนถึงตอนนี้ จนอยากจะได้ใกล้ชิดมากขึ้น ทีละน้อย ค่อยเป็นค่อยไปจนกว่าจะได้เธอมาครองทั้งใจ

“ตะ แต่ อ้อ...”

ปากได้รูปทาบลงมาละมุนละไม ขบเม้มกลีบปากอ้อมหยอกเข้าใน คราแรก ค่อยทวีความร้อนแรงทีละน้อย บดขยี้แล้วบังคับให้คนตัวเล็ก เปิดปากด้วยการใช้ลิ้นร้อนๆ ไล้บริเวณไรฟัน มือหนาโอบกระชับมากขึ้น เพิ่มความแนบชิดระหว่างสองร่าง กระตุ้นความรู้สึกของสองหนุ่มสาว

ใจจะขาดพอกๆ กับจะขาดอากาศหายใจ เข็มจิรากระอึกกระอักสะดุดลมหายใจตัวเอง ส่งเสียงอืออ่าในลำคอ วางมือบนอกแกร่งขยุ้มจิกเลื้อยของเจ้านายมาเพียงจนเป็นรอย ระบายความรู้สึกยามที่แทบจะทำให้เธอไม่หลงเหลือสติใด ทำไมมันต้องวาบหวิวหวิวไหวใจสั่นตัวสั่นเหมือนเจ้าเข้าทรง

“อืม เจ้านาย คือ...”

“ดีจริง หวานมาก” หลุดปากบอกความรู้สึก เป็นแบบนี้จริงๆ หวานล้ำกว่าอะไรทั้งหมด หวานจนเรียกได้ว่าติดใจและมันคงจะทำให้เขาเสพติดได้ง่ายๆ

“ยะ หยุด หะ หายใจไม่ออก”

“เดี๋ยวช่วยผายปอด” น้ำเสียงคนตัวใหญ่กระเส้า รอยยิ้มพราวระยับกตปากลงมาอีก ไม่ยอมให้คนตัวเล็กพูดอะไรไปมากกว่านั้น พระเจ้า! อยากตะโกนดังๆ ไม่อยากหยุด ร่างกายกระหายอยากมากกว่าการจิบ เขา กำลังจะบ้าเพราะยายมีน เธอมีพลังการทำลายล้างสูงมาก รู้ตัวบ้างไหมว่า ยิงมีนๆ เมาะๆ แบบนี้เขาอยากแต่จะจกจกวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ การชิมมันดูจะไม่เพียงพอต่อความต้องการ

“อ้อ ฮือ เจ้านาย”

“อีกนิด ขออีกนิด”

โโลกมาก นั่นคือสิ่งที่เกิดกับเขาตอนนี้ จิบแล้วจิบอีกเหมือนคนตะกละตะกลาม อยากจะสูบวิญญาณเธอออกจากร่างบาง นอกจากจิบหวานๆ ผิวของเธอยังนุ่มนวลละมุนเมื่อเหลือเกิน อยากจับอยากลูบได้ ว่าแล้วก็ถอนปากแล้วชุกใช้ใบหน้ากับซอกคอหอมกรุ่นจนสาวเจ้าจ๊กจ๊กกับตอหนวดพยายามย่นคอหนี

แยแล้ว ถ้าเขาไม่หยุดเข็มจิราต้องตายแน่ๆ ตายเพราะหายใจไม่ออก สติของเธออย่าได้ถามถึง มันหลุดลอยออกจากร่างตั้งแต่จิบแรก มีอบางที่ขยุ้มเลื้อยเช็ดของเขาอยู่ค่อยๆ เลื่อนไปบีบไหล่ก่อนจะเลื้อยขึ้นโอบรอบ

ลำคอแกร่งในที่สุด ทุกอย่างเป็นไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ลิ่นเล็ก ๆ ถูกดูดรัด แล้วดิ้งเล่นพันตุนจนแทบจะถูกกลืนเข้าไปทั้งตัว จวบแบบนี้ผู้ล้วงเอาตับไตไส้พุงของเธอไปเลยไหม เข็มจิราคิดอย่างพรวาเลื่อน

“ยะ ออย่า...”

“ตัวอ่อนเลย หมดแรงแล้ว?”

“ปะ ปล่อยคะ ลูกด้วย”

“ไม่อยากลูก ลูกไม่ได้ ขออีกครึ่งได้ไหม”

“เจ้านายเมาหรือเข้มนะก้นแน่เนี่ย อืม...”

ใช่แล้ว เขาจวบเธออีกครั้ง และอีกครั้งจนแทบกลืนกินเข้าไปหมดทั้งตัว ไม่มีรู้สิ พอมีจวบแรกมันจะมีจวบต่อๆ ไป ฉะนั้นขอจวบเถอะ เธอน่ารักน่าฟัดขนาดนี้ เขาไม่ได้จับขึงบนเตียง ขอได้กอดได้หอมได้จวบก็ยาใจได้บ้างก็ยิ่งดี นี่ถ้าไอ้ตรีรอยส์มันรู้คงหัวเราะเขากรามค้ำแน่ๆ

๖ ชั่วโมงใหม่ เข็มจิราตื่นแล้ว แต่วันนี้คือวันหยุด เมื่อวานก็หยุดมาหนึ่งวัน สาวเจ้าปรี๊ดตาอย่างเกียจคร้าน แล้วพอกลอกตามองรอบห้อง สมองก็นึกทบทวนเรื่องเมื่อวาน ถึงกับต้องยกมือสองข้างปิดหน้าแล้วลี้้งไปมาบนเตียง ให้ตายดับ ภาพชัดเจนเสียขนาดนี้ เธอกับเจ้านายจวบกัน

“บ้าจริง จะมองหน้าเจ้านายยังไง จะทำตัวยังไง ยายเข้มนะยายเข้มนะ”

ความอับอายระดับสิบจนไม่อยากลุกจากที่นอน หากทำได้เพียงแค่นี้ คิด ตอนนี้เป็นเวลาเกือบแปดโมงแล้ว จะสายแล้ว ต้องรีบลุกอาบน้ำแต่งตัว ถึงจะเป็นวันหยุดแต่ควรไปถามเจ้านายว่ามีอะไรให้เธอรับใช้หรือเปล่า คงไม่เป็นไรหรอก แก่ลิ่งทำหน้าที่เนียนๆ ไม่รู้ไม่ชี้ บางทีเขาก็อาจจะจำไม่ได้เหมือนกัน

สาวเจ้ารีบเข้าห้องน้ำ จัดการตัวเองเรียบร้อยภายในสามสิบนาทีจึงออกจากห้อง พบคุณแม่บ้านยืนส่งยิ้มมาให้เหมือนเช่นทุกวัน หากทำไมเธอจึงรู้สึกว่างตัวไม่ถูก ทั้งที่เหตุการณ์เมื่อคืนนี้ป้าแม่บ้านก็ไม่รู้ไม่เห็น

คนมันมีความผิดเลยอายจนไม่กล้าสู้สายตา

“อรุณสวัสดิ์ดีค่ะคุณเข้ม”

“ค่ะ อรุณสวัสดิ์ ว่าแต่...”

“เจ้านายรออยู่ที่สระว่ายนํ้าค่ะ” ไม่ทันพูดจบอีกฝ่ายก็แทรกขึ้นเสียก่อน ตามคำสั่งของเจ้าของเพนต์เฮาส์ เขาบอกว่าหากหญิงสาวตื่นให้บอกว่าเขารออยู่ที่สระว่ายนํ้า

“สะ สระว่ายนํ้า”

“ใช่ค่ะ รับกาแฟไปแล้ว และตอนนี้อยู่ที่นั่น ส่วนอาหารดิฉันจัดการให้เรียบร้อยแล้วนะคะ” ว่าแล้วแม่บ้านก็แยกตัวออกไป

ร่างบางในชุดกางเกงสามส่วนกับเสื้อยืดเดินผ่านห้องโถงไปยังอีกด้านทางทิศตะวันตก ตรงนั้นเป็นที่ตั้งของสระว่ายนํ้าส่วนตัว ไม่ได้ใหญ่มากแต่ก็ไม่เล็ก มหาเศรษฐีเงินเหลือใช้เท่านั้นจึงจะสามารถซื้อเพนต์เฮาส์หรูหราใหญ่กว่าบ้านบางหลังกลางมหานครไฮโซแห่งนี้ได้

เสียงตื้น้ำดังให้ได้ยิน พอเดินพ้นประตูกระจกเธอเห็นร่างใหญ่สวมกางเกงว่ายนํ้าสีดำกำลังแหวกว่ายด้วยท่ากรรเชียง เขาสวมแว่นตากันนํ้าด้วยตุ๊กตาและคู่มือตบรอกแตก ดวงตากลมโตเปลือยมองเพลินจนเหมือนอีกฝ่ายจะเห็นว่าเธอมาแล้ว เขาก็ว่ายตรงมายังขอบสระด้านนี้ โผล่ตัวพ้นเหนือนํ้า ถอดแว่นตาออกแล้วเสยผมไปด้านหลังลวกๆ

แม่เจ้า! เจ้านายขาของยายเข้มทำไมหล่อลากดินขนาดนี้ละ เซ็กซี่เบอร์แรงจนขนาดเธอถึงกับเมาซิกซ์แพ็ค กล้ามอกแน่นๆ มีไรขนปกคลุมเลียบลุ่มมีหยาดนํ้าเกาะพราวระยับไปหมด มันเลื้อยผ่านกลางท้องมาจนถึงขอบกางเกงว่ายนํ้าแล้วหายไปไหนนั่น กล้ามแขนก็แน่นมาก นึกถึงตอนสัมผัสเมื่อคืน

อาการใจสั่นเกิดขึ้นทุกคร้งยามอยู่ใกล้อีกฝ่าย เผลอกลืนนํ้าลายกับภาพสุดฮ็อต เรือนกายของเขาทำเอาเธอต้องกลืนนํ้าลายซ้ําๆ จ้องมองเขม็งอย่างลืมหูลืมตา วกสายตามายังเจ้าของร่างใหญ่ก็ต้องอึ้งไปกับรอยยิ้มร้ายๆ

การที่เขาส่งยิ้มมาให้มันทำเอาขัดเขิน ขานี้แทบจะพันกันจนไม่กล้าเดินต่อ
เจ้าของบอดี้สุดร้อนแรงขยิบตาแล้วกวักมือเรียก สาวเจ้ายิ้มแห้งๆ เอามือ
ชี้กอดตัวเองแบบงงๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเขาเรียกเธอ พอเขาพยักหน้าจึงเดิน
เข้าไปใกล้ นั่งยองๆ หันข้างริมขอบสระ

“ว่ายน้ำด้วยกันไหม”

“มะ ไม่ดีกว่าอะ เข้มเพิ่งอาบน้ำมา” ตอบเสียงตืดๆ ชัดๆ ยิ้มมอง
ใกล้ๆ เขาก็ยิ่งดูฮือต

“แล้วหิวข้าวหรือยัง”

เขาถามเรื่อยๆ ไม่มีอาการเคอะเขินใดๆ ต่างจากเธอ เผลอนึกถึง
เรื่องความฝันมาจนแสดงอาการกลัวบ้างบ๊อบบี้หนีออกไปเมื่อคืนหน้ายิ่งแดงจัด
พลอยตอบและวางตัวไม่ถูก

“ยังค่ะ”

ความจริงอยากเดินออกไปจากตรงนี้มากเลย ไม่ใช่อะไรหรอก
ร่างกายเขามันเหมือนมีพลังงานบางอย่างขับเคลือบส่งผลมายังเธอ เขาดูดี
เขี้ยว ร้อนแรง ขยี้หัวใจแปลกๆ สาวๆ ก็คนกันแล้วนะที่เขาเคยครอบครอง
เคยได้กอดร่างนี้ไว้ในอ้อมแขน แล้วทำไมหัวใจปลิ้นปลอดหลุดเหวี่ยง
เหวี่ยงมาซะนี่นี่เรากำลังคิดอะไรเกินหน้าที่ เขาเป็นเจ้านาย ฟังระลึกลึก
ไว้เท่าไรแต่ก็ไม่ยอมจำลัทธิ

“แต่ฉันหิวแล้ว”

“เจ้านายดื่มกาแฟไปแล้วไม่ใช่หรอคะ”

“ไม่อืม แค่นั้นไม่พอ ใช้แรงว่ายน้ำไปหมดแล้ว ตอนนี้อยู่หิวข้าว”

“ค่ะ ป้าแม่บ้านจัดการแล้ว จุ้นเข้มไปรอที่โต๊ะนะคะ” เธอเอ่ยยิ้มๆ
ทำท่าจะลุกไป แต่เขาดึงแขนไว้เสียก่อน จึงไม่ทันได้ลุก หันมาทางเจ้านาย
สีหน้าเป็นคำถาม ไม่อยากมองต่ำกว่านั้น เพราะมองแล้วใจไม่ดีอะ เหมือน
กำลังจะแตก คิดว่าตัวเองคงเคยเห็นผู้ชายมาเยอะแยะ แต่ไม่เคยเห็น
รูปร่างใครดูดีเท่าผู้ชายคนนี้

“เดี๋ยว”

“เจ้านาย ปล่อยค่ะ” มาจับไว้แบบนี้เหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านลำตัวเลย มือเขาเย็น แต่เธอสิเย็นจนจะกลายเป็นน้ำแข็งอยู่แล้ว ฉากจบเมื่อคืนก็ผูกพรายในหัวเต็มไปหมด มันทำให้เธอไม่กล้ามองใบหน้าหล่อเหลาเซ็กซี่นั้นนานๆ

“ทำไมตื่นเช้ามาแล้วดื้อ” ปากบอกว่าดื้อ แต่แวตากลักระบะยิบระยับ เขาจำได้ชัดเจน เมื่อคืนเขาไม่ได้เมาเหล้า แต่เขาเมาน้องมีน ผู้หญิงอะไรมาแล้วมีความอ่อนโยนหนักมาก

“ไม่ได้ดื้อเลยนะคะ ปล่อยสิคะ จะไปตั้งโต๊ะอะไร”

“รอเข้าไปพร้อมกัน” จำเป็นไหมถามหน้อยเถอะ เขาเดินออกมาได้ก็ควรเดินเข้าไปได้ สาวเจ้าจพอใจคำพูดจะเถียงจริงๆ ตกลงใครมีนกันแน่เหนียวชักสงสัย

เจ้าของร่างใหญ่โหนกราวจับก่อนเดินขึ้นบันได ทำเอาคนตัวเล็กที่ลุกยืนเปลอมองตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ดวงตาเบิกกว้าง ปากอิมเม้มไม่รู้ตัว กลืนน้ำลายเสียงดังจนเขาได้ยิน คนตัวใหญ่เดินเข้ามาใกล้ จับมือบางอันเย็นซีดของเธอมาวางบนอกแกร่ง ดวงตาที่เบิกอยู่แล้วกว้างไปอีก จะดึงมือกลับเขาก็ไม่ยอมปล่อย

“เจ้านาย ปล่อย”

“เป็นผู้ช่วยมีสิทธิ์บังคับเจ้านายได้ด้วยหรือมีน” ชอบที่ได้มองใบหน้าตกใจของเธอ ให้ตายดับ เห็นแล้วก็อยากจะจับจับ แต่ก็ไหนะ เขาว่าเมื่อคืนเธอคงตกใจพอแล้ว จำต้องแสร้งทำเนียนๆ ผิววแก้มระเรื่อปองๆ นั้นเหมือนซาลาเปาแต่มองแล้วน่าพิศ

“จะไปตั้งโต๊ะอาหารค่ะ”

“ไม่ต้องรีบ ไม่หิวไม่ใช่หรือไง” เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย ตอนนั้นเข็มจิราไม่ได้โพกัสเรื่องกินข้าวแล้วละ แต่มือเธอสิที่เขากำลังนำพาให้ลูบไล้ทั่วอกแกร่งอย่างยั่วยวน เขากำลังยั่ว หรือเรียกง่ายๆ ว่าอ่อนน่นแหละ หรือ

อีกทีก็อยากจะแก้งให้เธออัปอาย พยายามบิวดเซน

“เจ้านายเล่นอะไรเนี่ย”

“ไม่ได้เล่น แต่ทำจริง เมื่อคืนเราทำมากกว่านี้ หรือว่าลืมแล้ว” ไม่ได้ ลืมผัสอย่างอื่น แต่ก็จวบ จวบหลายครั้งมาก ปากเธอยังบวมเจ๋อถึงตอนนั้น มองแล้วอยากฟัดชะมัด

“เจ้านายนิสัยไม่ดี”

“ไม่ดีตรงไหน”

“ชอบพีนฝอยหাতেเขีบ เรื่องเมื่อคืนมัน เอ่อ...มัน...” มันอะไรดีละ ยายเข้ม เอาเงิงดี จะพูดปฏิเสธอย่างไรในเมื่อเธอเป็นคนถูกเนื้อต้องตัวมาก่อน แกรมยังมีอาการอ่อยอีกด้วย แล้วตอนนี้เธอกำลังถูกเอาคืนด้วยการอ่อยกลับ ใช้ มันต้องเป็นแบบนั้นแน่ๆ ย้อยุดเขาก็ไม่ยอมปล่อยให้มือลักที่

“มันยังเงิง”

“เจ้านายควรอาบน้ำสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยนะคะ มาทำตัว ประเจิดประเจ้ออยู่นั้น”

พยายามไม่มองต่ำกว่าหน้าห้อง แต่ทำไมเจ้าลูกตาไม่รักดีจึงเปลอ เสียได้ แล้วบางอย่างที่โปงพองนูนเด่นเป็นสง่าถูกรัดไว้ด้วยกางเกงว้ายน้ำ แบรินดัดจนเห็นชัดนั้น...แม่เจ้า จะเป็นตากุ้งยิงไหมเนี่ย เพลี่ยใจกับเจ้านาย มาเพีย และรู้ว่าอีกฝ่ายจะกลายร่างเป็นเจ้านายสายหีนสายอ่อย

“ชอบไหม”

“ฮะ ตามอะไรนะคะ”

“ถามว่าชอบไหม ชอบรูปร่างของฉัน ชิกซ์แพ็ก กล้ามอก กล้ามแขน ชอบไหม” ยื่นใบหน้ามาถามเสียงพรว้า ตอนนี้เธอกับเขาชิดกันมาก อีกนิต ก็คงลิ่งร่างกันและกัน เข้มจิราถอยไปด้านหลังแต่มือหนารั้งไว้ มือเขายังจับอีกมือของเธอให้ไ้ล้สูบแพงอกกำยำของตัวเอง สนุกที่ได้เห็นหน้าเนียนแดงก่าแต่เช้า ผู้หญิงคนนี้ทำไม่มีใบหน้าเขินอายได้น่ารักน่าแก้ง หน้าเธออ่อนใสเหมือนเด็กทั้งที่อายุก็เลยี่สิบมาหลายปี

“ถามอะไรก็ไม่รู้”

“งั้นวันนี้แค่นี้ก่อนแล้วกัน” วันหลังเขาจะให้เธอลูบทั้งตัวเลย เว้ย ไร่รามอส ทำตัวประสาห์ขึ้นทุกวัน อยากเป็นสมภารกินแก้ววัด แฮ่อ ทำไ้ได้ละ ตอนนี่หัวงหัวใจบางเบาไปหมด อย่าวว่าแต่เธอที่หัวใจเต้แ่นแรง มาเพียอย่างเขาก็ย้งงกับตัวเองจนถึงทุกวันนี้

“ปล่อยลึคะ”

“ตื่นเต้ันดีใหม่”

“เจ้านายประสาห์ นิสัยไม่ดี ไปดีกว่า”

ว่าแล้วก็เดินแกมวิ่งออกไปจากตรงนี้ วิ่งจนขาเกือบจะพันกัน พอเข้ามาด้านในก็ยกมือทาบอก หัวใจเต้แ่นแรงมากจริง ๆ มันวางตัวไม่ถูกเวลา อยู่ใกล้ แล้วก็ไ้ได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ ของอีกฝ่ายดังไล่หลังมา จึงแยกไปยังห้องครัวซึ่งป้าแม่บ้านเตรียมทุกอย่างรอหมดแล้ว เธอจึงจัดการนำอาหารไปอุ่นในไมโครเวฟ

มา เพียร้ายกาจเดินออกจากห้องหลังใช้เวลาจัดการตัวเองเพียงยี่สิบนาที เพราะมันจะสายแล้ว ไม่อยากไ้ใครอีกคนหัวห้องรอ พวกเขา รับประทานอาหารเข้าด้วยกันเป็นประจำจนชิน เพราะตอนนี่เธอคือผู้ช่วยของเขาเต็มตัว งานย้งไม่มีอะไรมาก เขาไ้เธอค่อยๆ คึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจไ้ในเครือของเขาทั้งหมด ความจริงก็ไม่ได้จะเอาเขาเป็นผู้ช่วยอะไรหรอก อย่างที่รู้ว่ทุกอย่างคือข้ออ้างเพือเอาเธอมาไว้ใกล้ตัว

“หอมเชียว”

“วันนี้เป็นอาหารไทยคะ” พยายามลื้มเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้า ไม้งั้น เธอจะมองหน้าเจ้านายไม้ติด ต้องวางตัวไ้เป็นปกติที่สุด หากคนตัวใหญ่หรีตามอง ยี้มร้ายๆ บนมุมปาก มองแล้วซัดใจ

“อยากกินคนไทย เอ้ยไม่ใช่ อาหารไทยอยู่พอดี”

“นั่งลึคะเจ้านาย จะยืนทำไมนักหนา”

“รอนั่งพร้อมเธอนะ ลียายเด็กมึน”

สาวเจ้าวางกับข้าวบนโต๊ะ มองคนตัวใหญ่ที่ทำตัวกว้นได้ตลอดตั้งแต่เมื่อวานจนถึงตอนนี้ เจ้านายทำให้ใจของเธอสั่นไหว

“มานั่งได้แล้ว หรือต้องให้บังคับ”

“เจ้านายอะ”

“นั่งเร็วๆ หิว”

พูดเสียงเบาแต่ดวงตาก็ฉายประกาย เมื่อสาวเจ้าเดินมานั่ง กับข้าวสี่อย่าง ไม่เยอะมากมาย เป็นอาหารไทย นั่นเพราะเขาชื่นชอบอาหารไทย จำได้ว่าญาติของไอ้ดีทรอยล์ทำอาหารไทยเก่ง เขายังเจริญอาหารเลย จนตอนนี้ชอบอาหารไทย ยกเว้นก็แต่ความเผ็ดที่ยังกินได้ไม่มาก แค่นิดเดียวก็แสบร้อนจนต้องดื่มน้ำตามเป็นลิตรๆ

คนนั่งหัวโต๊ะตักกับข้าวใส่จานให้เธอจนพูนกินไม่ทัน จนบางทีอดคิดไม่ได้ว่าเขาจำเป็นต้องใส่ใจลูกจ้างแบบเธอขนาดนี้เลยหรือ เข้มจิราไม่ยอมคิดเข้าข้างตัวเองหรอกนะ

“พอแล้ว เข้มกินไม่ทัน”

“อยากบริการ”

“ก็ตักกินเองสิคะ พูนจานแล้วเห็นไหม” สาวเจ้าทำน้ำเสียงแฉ่ๆ ปากบิตน้อยๆ ซัดใจที่อีกฝ่ายเหมือนแกล้งไม่ยอมหยุด ยังตักมาอีกหนักกว่าเดิมคือเขาใช้ช้อนตักทั้งข้าวและกับข้าวมาจ่อปากเธอ นี่เธอหายป่วยแล้วนะ เขาจะต้องมาเอาอกเอาใจอะไรอีก มากขึ้นทุกวันๆ

“อ้าปากสิ”

“เข้มจะกินเองค่ะ ไม่ได้เป็นน่อย”

“ก็ไม่ได้ว่าเป็นน่อยสักหน่อย บอกให้อ้าปาก ไม่ใช่ประโยชน์อะไรนะคะ มันคือประโยคคำสั่ง” น้ำเสียงกดต่ำเล็กน้อยแสดงถึงอำนาจบารมีอันพึงมี แน่ละ เขาเป็นประเภทไม่ชอบถูกใครซัดใจ แล้วเธอก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เธอส่งสายตามองอย่างเคืองๆ หากยอมอ้าปากในที่ๆ นั้นตัวเองใบหน้า

ตึ้งๆ ของเจ้านายเขาก็เปลี่ยนเป็นแยมยัมพอใจ

“ก็แค่นี้”

“ไม่ต้องป้อนแล้วค่ะ เข้มจะกินเอง” รีบชิงบอกก่อน อีกฝ่ายจึงใช้ช้อนตักข้าวเข้าปากตัวเองบ้าง หากเข้มวิจารณ์ลับรู้สึกละแผลกๆ บอกไม่ถูก เขาใช้ช้อนตัวเองตักข้าวป้อนเธอ แล้วใช้ช้อนคันเดิมตักเข้าปาก นี่เขาไม่เกร็งเกียจบังหรือ บางคนเขาไม่ใช้ช้อนร่วมกันหรอกนะ

“มองอะไร”

“ปะ เปล่าค่ะ” อ้อมแอมไม่เต็มเสียงนัก คนตัวใหญ่ทำเสียงในลำคอ จูดยอยยัมร้ายๆ บนมุมปาก พอทำแบบนี้เขาเหมือนพวกเบตบอยในหนังฝรั่งเลย แเบดแต่หล่อเวอร์

“จู้จ้อปาก อู๊ย เจ้านาย” ตกใจลึคะ เขาลากเก้าอี้ตั้งมานั่งข้างๆ เธอ หน้าตาเฉย แล้วดันจานข้าวเธอออกห่าง แล้วมาใช้จานข้าวร่วมกัน นี่มันคืออะไรไหนใครช่วยบอกที เขาทำสนิทสนมแบบนี้อันตรายต่อหัวใจ เจ้านายบ้าไม่รู้บ้างหรือว่ากำลังทำให้เธอวางตัวลำบาก

“ต้องให้พูดซ้ำทำนองมน”

“เจ้านายทำแบบนี้ไม่ดีนะคะ”

“พอใจ”

อยากจะย้ายาวๆ ไปถึงดาวเสาร์แล้วตอนนี้ เขาจะกินไปแล้วนะ ชักใช้อำนาจเกินขอบเขต แต่ถามว่าเธออัปปากหรือเปล่า ก็ตามนั้นเลย ชัดใจได้เสียที่ไหนผู้ชายคนนี้ เธอเองไม่เคยเห็นเขาโมโหหรอก แต่ตอนเขาดูเวลาเขาสุขุมก็เห็นบ่อยเวลางาน เหมือนเป็นคนละคนกับตอนนี้เลยก็ว่าได้

“เอาแต่ใจที่สุด”

“อยากใส่ใจผิดตรงไหน เอน่าน้องมิน กินๆ ไปไม่ต้องบ่นหรือคิดมาก รู้ไว้ด้วยเหอะว่าคนอย่างรามอสไม่เคยใส่ใจผู้หญิงคนไหนมาก่อนในชีวิต” เป็นคำพูดอ้อมโลกให้ฟังดูสวยหรู หากความจริงจริงอยากสื่อสารให้คนตัวเล็กรู้ว่าเธอน่ะพิเศษกว่าผู้หญิงคนไหนที่เขาเคยใกล้ชิด

“แล้วทำไมต้องใส่ใจด้วยล่ะคะ”

มินก็ยังเป็นมินครับ เด็กมินโลกแตกจริงๆ เขาพูดขนาดนี้เธอไม่ตีใจเลยหรือ แต่กลับหันมองทำหน้างงๆ เอ้อๆ ใส่เสียอย่างนั้น พับฝ่าลี

“นั่นสิ ทำไม” เขาเลือกจะโยนทิ้งเป็นปริศนา แต่ดวงตาสื่อความหมายจัดการป้อนผู้ช่วยตัวเล็กคำแล้วคำเล่าสลับตักใส่ปากตัวเอง สีหน้ามีความสุขสุดๆ แม้ว่าภาพนั้นมันจะทำให้คนตัวเล็กรู้สึกหัวใจพองโต หากไม่วายคิดมาก เพราะระดับเขาจะคบหาผู้หญิงสวยเลิศเลอเพอร์เฟกต์แบบไหนก็ได้

“อืมแล้วล่ะ”

“ข้าวยังไม่พร้อมเลย”

“นี่ก็เยอะแล้วนะคะ มากกว่านี้จุกตายแน่ๆ” เธอไม่อยากกลิ้งเหมือนหมู ว่าแต่วันนี้ทำอะไรดี มันเป็นวันหยุดที่ไม่ได้แพลนไว้แต่แรก

“ว่าแต่ ไปดูหนังกันไหม” พอรวบข้อนางบนจาน ยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเจ้านายมาเพียก็เอ่ยปากชวน ส่วนคนถูกชวนป็นหน้าไม่ถูก

“น้องมิน ฉันถามว่าไปดูหนังกันไหม เห็นมีหนังเข้าใหม่ ฉันเองก็ไม่ได้เข้าโรงหนังนานแล้ว หรือดูที่ห้องก็ได้ แต่ไปข้างนอกก็ดี เปิดหูเปิดตา” เอ่ยเรียบๆ หากจริงๆ กำลังรอฟังคำตอบของน้องมินแสนเอื้อ แต่มองๆ โดยรวมแล้วเขามันคือเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใคร

“จะดีเหรอะคะ”

“ต้องดีสิ ทำไมจะไม่ดี”

“คือมันเป็นวันพักผ่อนของเจ้านาย ออกไปข้างนอกเจ้านายอาจรำคาญ ไหนจะหูดลับประต้ออีก เจ้านายไม่กลัวตกเป็นข่าวเหรอะคะ ขนาดเรื่องเมื่อคืนยัง...” ไซ้แล้ว เมื่อคืนก็มีปาปาร์ซซี่ถ่ายรูปร่างไว้แม้จะเป็นระยะไกล แต่ข่าวนี้ก็ทำให้เขาได้รับผลกระทบไม่มากก็น้อย

“อย่าสนใจ ขนาดฉันยังไม่สนใจ เพราะคนอย่างฉันสนใจแค่ความต้องการของตัวเอง ข่าววันนี้ พรุ่งนี้ก็กลายเป็นหัวข้อที่ตกไปเมื่อมีข่าวใหม่มาแทน”

คำพูดของเขามันทำให้เธอยิ้มได้ เมื่อเขาไม่คิดมากเธอก็จะไม่คิดมาก
ดีเหมือนกัน อยากดูหนังอยู่พอดี เห็นมีหนังมาร์เวลเข้าใหม่เมื่อสามวันก่อน

“แบบนี้เราต้องจองตั๋วออนไลน์นี่ไหมคะ”

“ไม่ต้อง เดี่ยวให้แม่จัดการ”

“อ้อ ก็ได้ค่ะ”

“งั้นอีกสองชั่วโมงเจอกัน ห้างน่าจะเปิดตอนสิบโมง” ไม่พูดเปล่า แต่
วางมือบนศีรษะของเธอแล้วโยกเบาๆ ไปมา ทำเอาสาวเจ้ากะพริบตาปริบๆ
ไม่เข้าใจ

“น้องมีหนังใหม่ทำหน้าตาแบบนี้มันอันตรายต่อตัวเองและคนมอง”
พูดเพียงเท่านั้นก็เดินออกจากห้องรับประทานอาหาร ปล่อยให้คนมีเงินอื่น
ค้างอยู่แบบนั้น ใช้สมองประมวลผลความหมาย เขากำลังจะบอกว่าหน้าตา
ของเธอมันอันตรายต่อเขาอย่างนั้นหรือ

“เจ้านายคะ จะทำให้ยายเข้มคนนี้ตกหลุมรักนะรู้ไหม”

เธอรีบสละความรู้สึบบ้าๆ นั้นออกจากหัว จัดการล้างถ้วยชาม
ความจริงเป็นหน้าที่ของแม่บ้าน แต่เวลาเหลือเพื่ออะไรทำได้ก็ทำไม่ยาก
ถือเป็นการฆ่าเวลาด้วยระหว่างรอไปดูหนัง เพราะเปลี่ยนแค่เสื้อผ้าก็คงพอ

อย่างถามว่าตอนนี้อยู่ไหน เธอมาอยู่กับเจ้านายแล้วค่ะ เจ้านายมาเพีย
อยู่ในลुकที่เรียกได้ว่าเบตๆ แต่ฮือตมากๆ สวมเสื้อยืดแขนยาวคอกลม
แบรนต์ดั่งกับกางเกงยีนส์สีซีด ส่วนเธอมาในชุดเสื้อยืดแขนสั้นคอวีกับ
กางเกงยีนส์สีซีดเหมือนกัน และไม่รู้มันเป็นความบังเอิญหรือไง เสื้อยืด
ของเขามันพื้นสีเดียวกัน คือสีแดงเข้มเลือดหมู แถมยังลายเดียวกัน
อีกต่างหาก แล้วอะไรคือมองมุมนั้นมันก็เหมือนเสื้อคู่

“หึ”

“เจ้านายเป็นอะไรคะ”

“ใจเราตรงกันนะสิ”

เขาโน้มใบหน้ามากระชิบ แล้วเชื้อใหม่เจ้านายขามาเพียจับมือเธอ ตั้งแต่ลงจากรถสุดทรูแอสตันมาร์ติน เขาไม่หวั่นเกรงทั้งที่มีสายตาทหลายคู่หันมาให้ความสนใจ ขนาดห้างเพิงเปิดนะเนี่ย ไม่อยากจะทำผิด ตอนพักเที่ยงคนจะเยอะขนาดไหน มหานครนิวยอร์กก็เป็นเมืองคิวิไลซ์อันดับต้นๆ ยอดนิยมของนักท่องเที่ยวเลยละ

“ยังไงคะ” แก่ลิ่งถามไปอย่างนั้นทั้งที่พอจะเดาออก แฮ็ เข้ามาใกล้แบบนี้ใจสั้นอีกแล้ว สาวเจ้าจึงเลือกเดินก้มหน้า ขาเธอสั้นกว่าเขาที่เดินเร็วจนเหมือนว่าอีกฝ่ายจะจูดกระซากลากถู แต่เหมือนเจ้าตัวจะรู้จึงผ่อนจังหวะการเดินช้าลงเพื่อรอเธอ แต่ไม่ยอมปล่อยให้มือบาง

“เลือ่เราเหมือนกัน สีเดียวกัน ลายเดียวกัน” คำว่าเรามันก็แค่คำเรียกธรรมดา แต่เชื้อใหม่ว่ามันเหมือนกับเหมารวมคนสองคนไว้ด้วยกัน คนก้มหน้าปล่อยให้มือออกมา เจ้านายมาเพียทำไมชอบยั่วแบบนี้ก็ไม่รู้

“บังเอิญคะ”

“ใช่ ก็บังเอิญใจตรงกัน” เขาหัวเราะเบาๆ ก่อนดันใบหน้าเธอให้เียงจากพื้น รอบข้างมีคนสนใจแต่จะเตือนร้อนทำไม ในเมื่อสิ่งที่ทำอยู่ไม่ได้ผิดเขาไม่ได้ผิดลูกผิดเมียใคร เธอเองก็ใสดเหมือนกัน จะคบหาจับมือแสดงความรู้สึกลึ่ๆ ต่อกันมันจะแปลกอะไร มนุษย์ทุกคนก็แสวงหาความสุขใส่ตัวกันทั้งนั้น

“ไม่พูดด้วยแล้ว”

“แต่ฉันอยากพูดกับมัน”

“ไม่กลัวคนอื่นเขาสงสัยหรือคะ เขามองกันใหญ่”

“ช่างสิ ความสุขของเรา แต่พวกเขาเตือนร้อนอยากเผือกมันก็ช่วยไม่ได้” เอ่ยเสียงราบเรียบ จูงมือบางผ่านไปขึ้นบันไดเลื่อน เหลือเวลาอีกราวๆ ชั่วโมงกว่าหนึ่งจะฉาย เขาจึงอยากมีเวลาพาเธอเดินช้อปปิ้ง เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่มักชอบช้อปปิ้ง เขาพาร่างเล็กเดินเข้าไปในช้อปปิ้งผ้าสตรีแบรนด์หนึ่ง

“เจ้านายเข้ามาทำไม”

“อยากซื้อให้เธอ”

“แต่เข้ม่เ้ม่อยากได้คะ เลือ่ผ้าที่เจ้านายซื้อให้ครั้งก่อนยังใส่ไม่ครบเลย” เธอกระซิบบอกเสียงเบา กล้วพนักงานสาวสวยไ้ไ้ยิน เชื่อใ้หม่หากเป็นเธอเดินเข้ามาคนเดียว พนักงานคงจะมองตั้งแต่ศิระจะจดเท้า แต่เพราะคนพาเข้ามาเป็นมาเพียใ้ใหญ่มีชื่อเสียงโด่งดัง ทุกคนเลยพินอบพิเทาราวกับเขาคือพระราชา

“ม่กัน้อยเสียจริง ไ้ไหนๆ ก็เข้ามาแล้ว ไปเลือก เอาแบบไ้ไหนก็ได้”

จ้า ใจไปาสุดๆ เลยเจ้านาย นี้เขาว่างมากเลยม่ังเนีย คนตัวเล็กกลอกตามองบน หันไปเห็นพนักงานที่ส่งยืมหวนมาให้ ที อกอยากซื้อให้หนักจะเอาใ้กระเป่าฝึกเลยคอยดู ครั้งทีแล้วสงลั้ยจะยังไม่หนักพอ พอสมองคิดร่างกายก็ทำตาม เธอเดินวนโดยมีพนักงานคอยอธิบายถึงคอลเล็กชั่นเนื้อผ้าเป็นแบบไ้ไหน แต่่งอย่างไร และลายไ้ไหนกำลังฮิต

เดินไปเดินมาก็ได้เลือ่ผ้าอีกสามถุงใหญ่ รองเท้าอีกสองคู่ กระเป่าใ้ไบเล็กอีกหนึ่งใบ นาฬิกาเรือนหรู่อีกหนึ่งเรือน แล้วพอเดินออกมาเจอเจ้านายที่กำลังยืนับตรเครดิต เธอก็เห็นสาวๆ ทีเข้ามาเลือกเลือ่ผ้าต่างหันมองเจ้านายเธอตาเป็นมัน บางคนส่งสายตาทาหวานยืมใ้ให้อีกด้วย

“เจ้านายขา เรียบร้อยแล้วคะ”

ม่พูดเปล่า เดินเข้ามาคล่องแขนดี๊ๆ เรืองอะไรละ เธอหวังเจ้านายใ้ช่ยอมรับว่าหวนมากด้วย ไม่ชอบใ้ให้ชะนีพวกนี้มาทำตาเล็กตาน้อย เจ้านายเธอตอนนี้อยังใสด และเธออยากใ้ใสดต่อไปจนกว่าจะเจอรักแท้ทีคู่ควรไปหน้าเนียยืมหวน ส่วนคนญุกกอดแขนอมยืมเล็กน้อย

“ชื้อปนพอใจแล้วคะ”

“จ้ันไปกัน อีกลีบกว่านาทีหน้จะฉาย”

“ได้เลยคะ เล็ตส์โก”

ทั้งคู่อันลิปต์มายังชั้นห้า โรงหน้เป็นแบบวิไอพี แนนอนว่าทั้งโรงมีแค่เธอกับเจ้านายสองคน ย้าซัดๆ มีแค่สองคน แถมเก้าอี้ยั่งต้องนั่ง

ตัวเดียวกันอีก สถานการณ์มันชวนให้อดคิดไม่ได้ว่าเจ้านายต้องการอะไรกันแน่เนี่ย มาดูหนังสือสองคนในโรงใหญ่แบบนี้ก็ได้ด้วย

“หันมองกันอะไรนักหนาหืม มิน”

“เจ้านายทำแบบนี้ไม่ดีนะคะ”

“ก็ฉันอยากดูกับเธอแค่สองคนไงล่ะเด็กมึน” เขาหันมามยิ้ม แต่ทำเอาร่างเล็กสะดุ้ง เมื่อวงแขนแกร่งจู่ๆ ก็พาดมาบนไหล่เนียนแล้วดึงเธอเข้าไปกอดหน้าตาเฉย สาวเจ้าขึ้นตัวเต็มแรง หัวใจเต้นตึกตัก จ้องมองด้วยความตกใจ แต่คนตัวใหญ่กลับยิ้มมุมปากแล้วหัวเราะเบาๆ

“ทำหน้าเข้า กลัวอะไรนักหนา ฉันมีอะไรน่ากลัว” เจ้านายไม่รู้จริงๆ เทรอว่าตัวเองนะมีพลังเซอร์กัลแอปพิลสูงขนาดไหน ทั้งอันตราย ทั้งน่ากลัว และเช็กชีน่าเกรงขามในเวลาเดียวกัน จู่ๆ มากอดแบบนี้ใครจะทนไหว ขยับตัวเล็กน้อยเขาก็รัดแน่นกว่าเดิม แถมยังขยับ...

“จูบกันไหม”

“อะ ว่าจะไงคะ” ถามกลับเสียงเบาหวิว คนตัวโตจึงโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ แอร์รี่ในนี้คงทำงานเต็มที่แล้วจนรู้สึกหนาว แต่น่าแปลกวงแขนกว้างกลับทำให้อุ่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“จูบกันหน่อยไหม” ขอกันง่ายๆ แบบนี้เลยคะ ชักจะไม่ไว้ใจเจ้านายมาเพียเสียแล้วสิ ตั้งแต่เมื่อวานมาดูเหมือนเขาจะรุกคืบหนักจนเธอตั้งรับไม่ทัน

“มะ อ้อ”

หน้าใสๆ ปากอึมๆ กลิ่นหอมๆ เข้าใกล้แล้วอดใจไม่ไหว เมื่อเข้าแก๊งยั่วเธอแต่เป็นเขาเองที่ตบะจะแตก อดทนมาจนถึงตอนนี้ เรื่องหมาโรงหนังมันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เขาอยากได้ความเป็นส่วนตัว จะได้หนีเยยยายผู้ช่วยแสนมึนได้ถนัด แต่ก็ไม่ได้คิดจะทำมากกว่าที่เคยทำหรอก แค่อยากจูบ อยากกอด อยากคลอเคลีย ความรู้สึกในหัวใจที่มันรุนแรงมากขึ้นทุกวัน รามอสไม่รับประกันว่าตัวเองจะอดทนได้นานแค่ไหน

ลื่นร้อนๆ ซอกซอนในโพรงปากหวานฉ่ำ ดูดดื่มตัวรัดพันนุ่มนวล ไม่ได้รุนแรง ค่อยๆ และเล็มซบกัดแล้วสลบสอดลิ้นวนเวียนอยู่แบบนั้น จนสาวเจ้าลมหายใจติดๆ ชัดๆ รามอสจึงถอนปากออก ดวงตาคู่คมสีฟ้า น้ำทะเลพราวระยับกึ่งแยมกึ่งยิม พอปากอิมขยับจะพุดเขาก็ทาบบากลงมาอีกครั้งและอีกครั้ง

“อ้อ จะ เจ้านาย ยะ หยุด”

“หวาน ขออีก”

“ไม่ อิม...” อยากรู้ก็ได้ก็ต้องได้ ยอมรับในความเอาแต่ใจสุดโต่งของตัวเอง หากตอนนี้คนที่เขาต้องการมีแต่เจ้าของร่างเล็กในอ้อมแขน ชอบที่ได้ตื่นเข้ามาเห็นหน้าเธอ และก่อนนอนก็ได้เห็นหน้าเธอ หลายครั้งอยากจะอับเป้ให้ตัวเองไปนอนกอดเธอคนเดียว แต่ก็จำต้องห้ามใจอยากให้เกิดอุบัติเหตุ การที่เขาพาเธอมาดูหนังแบบนี้โดยไม่แคร์สายตาใคร ป่านนี้ไอ้พวกนักข่าวคงได้ภาพและพากันไปใส่สีตีไข่

“ไม่อยากหยุดเลย” พุดซิดกีสบปากอิมเมื่อถอนจูบออก แต่ไม่วายตัวดลื่นเลียปากบนและล่างของเธอจนสาวเจ้าใจสั่น มีอบางขยุ้มเลื้อยยึดเขาเป็นหลักพยุง

“เอาเปรียบ”

“ว่าฉันหรือ”

“จะว่าใครอีกคะ ทำแบบนี้ไม่ดีเลย เข้มไม่ใช่ที่รองรับอารมณ์ของเจ้านายนะคะ” ทำหน้าบูด แต่ยังคงยิ้มน่ารัก พัดชะเลย เขาพัดแก้มนุ่มๆ เสียหลายฟอด และไม่ยอมคลายอ้อมแขนเมื่อสาวเจ้าจะดันตัวออก

“นั่งนิ่งๆ ไม่งั้นจะให้นั่งตัก”

“คนเอาแต่ใจ ทำแบบนี้เพราะเห็นเข็มเป็นของใกล้มือ หึ ปล่อยเลยนะ”

“คิดเอง มโนเองก็ได้ด้วย ชัดเจนขนาดนี้ยังมีอยู่อีก ถ้าเห็นเป็นของใกล้มือ จับปล้ำทำเมียตั้งแต่วันแรกที่ออกจากโรงพยาบาลแล้ว คง

“ไม่ปล่อยให้รอดปลอดภัยจนถึงตอนนี้” พุดจบบก็หอมแก้มนุ่มอีกฟอดใหญ่
ตอนนี้หนังโฆษณาจบแล้ว หนังซูเปอร์ฮีโร่ที่คนตัวเล็กอยากดูกำลังจะฉาย
“จะดูหนังค่ะ”

“อยากบอกให้รู้ไว้อย่าง ว่าฉันไม่ได้เปลอ ไม่ได้เอาเปรียบ และเธอ
ไม่ใช่เพียงลูกจ้าง แต่เธอคือเจ้าของหัวใจ” กระจิบบอกเสียงนุ่ม เพราะ
ใส่ใจไม่อยากให้คนตัวเล็กมโนไปเอง พุดแค่นี้ก็น่าจะเพียงพอให้เกิดรอยยิ้ม
บนใบหน้าเอ๋อๆ ที่ตอนนี้กะพริบตาปริบๆ

“จะ เจ้านาย...”

“ดูหนังเถอะ หนังฉายแล้ว เรื่องอื่นหลังจากนี้ฉันจะชัดเจนให้
มากกว่านี้ จนกว่าเธอจะเลิกมีน” เขากระจิบแล้วพืดแก้มนุ่มๆ ตอหนด
ทำให้เธอจ๊กจ๊กจ๊จนต้องย่นคอหนี

“เจ้านายชอบพุดีให้ง”

“เด็กมีน มีนให้ได้ตลอด เตรียมรับมือกับการรูกูให้ดี”

พุดจบบก็ขยับตัวเล็กน้อยกอดเพียงหลวมๆ ไม่ใช่อะไรหรรอก กลัว
นิ้วเนี่ยมากกว่านี้แล้วไอ้มือปลาหมึกของเขาจะอดทนต่อไปไม่ไหว ชุกไว้ไป
บริเวณอื่น เตี้ยวมั่นจะเดือดร้อนไ้ร้ามอสน้อยในร่มผ้า

